

Spis treści

I Akty ustawodawcze

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1022 z dnia 20 czerwca 2019 r. ustanawiające plan wieloletni połowów eksploatujących stada denne w zachodniej części Morza Śródziemnego i zmieniające rozporządzenie (UE) nr 508/2014 1

DYREKTYWY

- ★ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1023 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie ram restrukturyzacji zapobiegawczej, umorzenia długów i zakazów prowadzenia działalności oraz w sprawie środków zwiększających skuteczność postępowań dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów, a także zmieniającej dyrektywę (UE) 2017/1132 (dyrektywa o restrukturyzacji i upadłości) ⁽¹⁾ 18
- ★ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1024 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie otwartych danych i ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego 56

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG.

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2019/1022

z dnia 20 czerwca 2019 r.

ustanawiające plan wieloletni połowów eksploatujących stada denne w zachodniej części Morza Śródziemnego i zmieniające rozporządzenie (UE) nr 508/2014

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 43 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza z dnia 10 grudnia 1982 r., której Unia jest umawiającą się stroną, określono obowiązki ochrony, w tym dotyczące utrzymania lub odtwarzania populacji poławianych gatunków na poziomach, które mogą zapewnić maksymalny podtrzymywalny połów (MSY – ang. *maximum sustainable yield*).
- (2) Podczas zorganizowanego przez Organizację Narodów Zjednoczonych Szczytu w sprawie Zrównoważonego Rozwoju, który odbył się w Nowym Jorku w 2015 r., Unia i jej państwa członkowskie zobowiązały się, że do 2020 r. skutecznie uregulują odławianie, zaprzestaną przełowień, nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów i destrukcyjnych praktyk połowowych oraz wdrożą uzasadnione naukowo plany zarządzania w celu odtworzenia w jak najkrótszym czasie stad ryb co najmniej do poziomów, które mogą zapewnić MSY wynikający z ich cech biologicznych.
- (3) W deklaracji ministerialnej z Malty w ramach inicjatywy MedFish4Ever z dnia 30 marca 2017 r. ⁽³⁾ określono nowe ramy zarządzania rybołówstwem w Morzu Śródziemnym i opracowano program prac zawierający pięć konkretnych działań na najbliższe 10 lat. Jednym z podjętych zobowiązań jest ustanowienie planów wieloletnich.
- (4) W rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 ⁽⁴⁾ ustanowiono przepisy wspólnej polityki rybołówstwa (zwanej dalej „WPRyb”) zgodnie z międzynarodowymi obowiązками Unii. WPRyb ma przyczynić się do ochrony środowiska morskiego, do zrównoważonego zarządzania wszystkimi gatunkami eksploatowanymi w celach handlowych oraz w szczególności do osiągnięcia dobrego stanu środowiska do 2020 r.

⁽¹⁾ Dz.U. C 367 z 10.10.2018, s. 103.⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 4 kwietnia 2019 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 6 czerwca 2019 r.⁽³⁾ Deklaracja ministerialna z Malty w ramach inicjatywy MedFish4Ever. Konferencja ministerialna w sprawie zrównoważonego rybołówstwa w Morzu Śródziemnym (Malta, 30 marca 2017 r.).⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniające rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE (Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 22).

- (5) Do celów WPRyb należą między innymi: zapewnienie, aby działalność połowowa i w zakresie akwakultury była zrównoważona środowiskowo, społecznie i gospodarczo w perspektywie długoterminowej, stosowanie podejścia ostrożnościowego do zarządzania rybołówstwem oraz wdrożenie podejścia ekosystemowego do zarządzania rybołówstwem. WPRyb przyczynia się również do zapewnienia odpowiedniego poziomu życia w sektorze rybołówstwa, w tym w sektorze tradycyjnego łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego. Osiągnięcie tych celów przyczynia się także do zapewnienia dostępności dostaw żywności i przynosi korzyści w dziedzinie zatrudnienia.
- (6) Aby osiągnąć cele WPRyb, należy przyjąć szereg środków ochronnych, takich jak plany wieloletnie, środki techniczne oraz środki w zakresie ustalania i przydziału maksymalnego dopuszczalnego nakładu połowowego.
- (7) Zgodnie z art. 9 i 10 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013 plany wieloletnie mają być oparte na opiniach naukowych, technicznych i ekonomicznych. Zgodnie z tymi przepisami plan wieloletni ustanowiony w niniejszym rozporządzeniu (zwany dalej „planem”) powinien zawierać cele ogólne, cele wymierne z wyraźnie określonymi ramami czasowymi, punkty odniesienia do celów ochrony, zabezpieczenia i środki techniczne mające na celu uniknięcie i ograniczenie niechcianych połowów.
- (8) Należy rozumieć, że „najlepsze dostępne opinie naukowe” odnoszą się do publicznie dostępnych opinii naukowych, których podstawę stanowią najbardziej aktualne dane i metody naukowe i które zostały wydane lub potwierdzone przez niezależną instytucję naukową uznaną na poziomach unijnym lub międzynarodowym.
- (9) Komisja powinna uzyskać najlepsze dostępne opinie naukowe na temat stad objętych zakresem stosowania planu. W tym celu powinna w szczególności zasięgnąć opinii Komitetu Naukowo-Technicznego i Ekonomicznego ds. Rybołówstwa (zwanego dalej „STECF”). Komisja powinna w szczególności uzyskać publicznie dostępne opinie naukowe, w tym opinie dotyczące połowów wielogatunkowych, w których uwzględniono plan i w których określono przedziały F_{MSY} i punkty odniesienia do celów ochrony (B_{PA} i B_{LIM}).
- (10) Rozporządzeniem Rady (WE) nr 1967/2006 ⁽⁹⁾ ustanowiono ramy zarządzania zrównoważoną eksploatacją zasobów rybołówstwa w Morzu Śródziemnym i nałożono wymóg przyjęcia planów zarządzania dotyczących połowów przy użyciu włoków, niewodów łodziowych, niewodów dobrzeżnych, sieci okrążających i drag na wodach terytorialnych państw członkowskich.
- (11) Francja, Włochy i Hiszpania przyjęły plany zarządzania na mocy rozporządzenia (WE) nr 1967/2006. Plany te nie są jednak ze sobą spójne i nie uwzględniono w nich wszystkich narzędzi połowowych stosowanych do eksploatacji stad dennych oraz międzystrefowego rozmieszczenia niektórych stad i flot rybackich. Poza tym plany te okazały się nieskuteczne w osiąganiu celów WPRyb. Państwa członkowskie i zainteresowane strony wyraziły swoje poparcie dla opracowania i wdrożenia na poziomie unijnym planu wieloletniego dotyczącego przedmiotowych stad.
- (12) STECF wykazał, że eksploatacja wielu stad dennych w zachodniej części Morza Śródziemnego znacznie przekracza poziomy wymagane do osiągnięcia MSY.
- (13) Należy zatem ustanowić plan wieloletni dotyczący ochrony i zrównoważonej eksploatacji stad dennych w zachodniej części Morza Śródziemnego.
- (14) W planie tym należy uwzględnić wielogatunkowy charakter połowów i różnice w dynamice stad docelowych, tj. morszczuka (*Merluccius merluccius*), barbaty (*Mullus barbatus*), krewetki głębokowodnej różowej (*Parapenaeus longirostris*), homarca (*Nephrops norvegicus*), bladoczerwonej krewetki głębinowej (*Aristeus antennatus*) i czerwonej krewetki głębinowej (*Aristaeomorpha foliacea*). Należy w nim również uwzględnić gatunki odławiane jako przyłów w ramach połowów dennych i stada denne, w odniesieniu do których nie ma wystarczających danych. Plan powinien mieć zastosowanie do połowów dennych (w szczególności z wykorzystaniem włoków, sieci dennych, pułapek i takli), które są prowadzone na wodach Unii lub przez unijne statki rybackie poza wodami Unii w zachodniej części Morza Śródziemnego.
- (15) W przypadku gdy śmiertelność spowodowana połowami rekreacyjnymi ma znaczący wpływ na przedmiotowe stada, Rada powinna mieć możliwość ustalenia niedyskryminujących limitów dla rybaków rekreacyjnych. Przy ustalaniu takich limitów Rada powinna odnosić się do przejrzystych i obiektywnych kryteriów. W stosownych przypadkach państwa członkowskie powinny przyjmować niezbędne i proporcjonalne środki w celu monitorowania i gromadzenia danych z myślą o wiarygodnym oszacowaniu rzeczywistych poziomów połowów rekreacyjnych. Ponadto powinna istnieć możliwość przyjęcia technicznych środków ochronnych w odniesieniu do połowów rekreacyjnych.

⁽⁹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1967/2006 z dnia 21 grudnia 2006 r. w sprawie środków zarządzania zrównoważoną eksploatacją zasobów rybołówstwa Morza Śródziemnego, zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 2847/93 i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1626/94 (Dz.U. L 409 z 30.12.2006, s. 11).

- (16) Zakres geograficzny planu należy określić na podstawie geograficznego rozmieszczenia stad według wskazań najlepszych dostępnych opinii naukowych. W wyniku uzyskania dokładniejszych informacji naukowych w przyszłości może zaistnieć konieczność wprowadzenia zmian do geograficznego rozmieszczenia stad określonego w planie. W związku z tym Komisja powinna być uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych dostosowujących geograficzne rozmieszczenie stad określone w planie, jeżeli z opinii naukowej wynika, że geograficzne rozmieszczenie danych stad uległo zmianie.
- (17) Celem planu powinno być przyczynienie się do realizacji celów WPRyb, a w szczególności osiągnięcie i utrzymanie MSY stad docelowych, wdrożenie obowiązku wyładunku dotyczącego stad dennych i przyłówów pelagicznych złowionych w ramach połowów dennych, których dotyczy minimalny rozmiar odniesienia do celów ochrony, przyczynienie się do propagowania odpowiedniego poziomu życia osób zależnych od działalności połowowej, z uwzględnieniem przybrzeżnego rybołówstwa i aspektów społeczno-ekonomicznych. Za pomocą planu należy również wdrażać ekosystemowe podejście do zarządzania rybołówstwem, aby zminimalizować negatywny wpływ działalności połowowej na ekosystem morski. Plan powinien być spójny z unijnym prawodawstwem dotyczącym środowiska, w szczególności z celem, jakim jest osiągnięcie do 2020 r. dobrego stanu środowiska zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/56/WE⁽⁶⁾, oraz z celami dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE⁽⁷⁾ i dyrektywy Rady 92/43/EWG⁽⁸⁾.
- (18) Należy ustanowić docelowy wskaźnik śmiertelności połowowej (F) odpowiadający celowi, jakim jest osiągnięcie i utrzymanie MSY, wyrażony jako przedziały wartości, które są spójne z osiągnięciem MSY (F_{MSY}). Przedziały te, oparte na najlepszych dostępnych opiniach naukowych, są niezbędne do zapewnienia elastyczności, która pozwoli na uwzględnianie zmian w opiniach naukowych, przyczyni się do wdrożenia obowiązku wyładunku oraz uwzględni połowy wielogatunkowe. Zgodnie z przedmiotowym planem przedziały te ustala się po to, aby zapewnić maksymalnie 5-procentowe zmniejszenie odłowu długoterminowego w stosunku do MSY. Ponadto górny limit przedziału F_{MSY} jest ograniczony, tak aby prawdopodobieństwo spadku liczebności stad do wartości poniżej granicznego punktu odniesienia (B_{LM}) nie przekraczało 5 %.
- (19) Na potrzeby ustalania maksymalnego dopuszczalnego nakładu połowowego należy stosować przedziały F_{MSY} dla „zwykłego wykorzystania” oraz, jeżeli stan przedmiotowych stad zostanie uznany za dobry, powinna istnieć możliwość ustalania maksymalnego dopuszczalnego nakładu połowowego powyżej tych przedziałów F_{MSY} dla najwrażliwszego stada, jeżeli na podstawie opinii naukowej jest to niezbędne, aby osiągnąć cele niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do połowów wielogatunkowych, uniknąć szkody dla stada z powodu dynamiki wewnątrz- lub międzygatunkowej lub ograniczyć roczne wahania w zakresie maksymalnego dopuszczalnego nakładu połowowego. Wartości docelowe śmiertelności połowowej zgodne z tymi przedziałami F_{MSY} powinny zostać osiągnięte w sposób progresywny i stopniowy w miarę możliwości do 2020 r. i najpóźniej do dnia 1 stycznia 2025 r.
- (20) W przypadku stad, dla których dostępne są wartości docelowe MSY, oraz na potrzeby stosowania zabezpieczeń należy określić punkty odniesienia do celów ochrony wyrażone jako ostrożnościowe punkty odniesienia (B_{PA}) oraz graniczne punkty odniesienia (B_{LM}).
- (21) Należy wprowadzić odpowiednie zabezpieczenia w celu zapewnienia osiągnięcia wartości docelowych i, w razie potrzeby, uruchomienia środków naprawczych między innymi w sytuacji, gdy wielkość stada spadnie poniżej punktów odniesienia do celów ochrony. Środki naprawcze powinny obejmować środki nadzwyczajne zgodnie z art. 12 i 13 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013, maksymalny dopuszczalny nakład połowowy i inne specjalne środki ochronne.
- (22) W celu zapewnienia przejrzystego dostępu do zasobów rybnych i osiągnięcia wartości docelowych śmiertelności połowowej należy przyjąć unijny system nakładu połowowego w odniesieniu do włoków, które stanowią główne narzędzie połowowe stosowane w eksploatacji stad dennych w zachodniej części Morza Śródziemnego. W tym celu należy określić grupy nakładu połowowego, aby umożliwić Radzie coroczne ustalanie maksymalnego dopuszczalnego nakładu połowowego, wyrażonego liczbą dni połowowych. W razie konieczności system nakładu połowowego powinien objąć inne narzędzia połowowe.
- (23) Ze względu na to, że sytuacja wielu stad dennych w zachodniej części Morza Śródziemnego budzi obawy – a także aby zmniejszyć aktualne wysokie poziomy śmiertelności połowowej – system nakładu połowowego powinien przyczynić się do znacznego zmniejszenia nakładu połowowego w pierwszych pięciu latach wdrażania planu.

⁽⁶⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/56/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. ustanawiająca ramy działań Wspólnoty w dziedzinie polityki środowiska morskiego (dyrektywa ramowa w sprawie strategii morskiej) (Dz.U. L 164 z 25.6.2008, s. 19).

⁽⁷⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (Dz.U. L 20 z 26.1.2010, s. 7).

⁽⁸⁾ Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. L 206 z 22.7.1992, s. 7).

- (24) Państwa członkowskie powinny zastosować konkretne środki w celu zapewnienia, aby system nakładu połowowego był skuteczny i wykonalny, przez zastosowanie metody przydzielania kwot nakładu połowowego zgodnie z art. 17 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013, opracowywanie wykazu statków, wydawanie upoważnień do połowów oraz rejestrowanie i przekazywanie istotnych danych dotyczących nakładu połowowego.
- (25) Aby przyczynić się do skutecznego osiągnięcia celów planu oraz zgodnie z zasadami dobrych rządów ustanowionymi w art. 3 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013, państwa członkowskie powinny mieć możliwość promowania systemów zarządzania partycypacyjnego na poziomie lokalnym.
- (26) W celu ochrony obszarów dojrzewania narybku i wrażliwych siedlisk oraz zabezpieczenia tradycyjnego łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego należy regularnie rezerwować strefę przybrzeżną dla stosowania bardziej selektywnych narzędzi połowowych. W związku z tym w ramach planu należy ustanowić przez trzy miesiące każdego roku zamknięcie dotyczące włoków wykorzystywanych w obrębie sześciu mil morskich od wybrzeża z wyjątkiem obszarów o głębokości większej niż wyznaczona izobatą 100 m. Powinna istnieć możliwość ustanowienia innych obszarów zamkniętych, w przypadku gdy mogłoby to zapewnić zmniejszenie połowów młodych osobników morskiczka o co najmniej 20 %.
- (27) W odniesieniu do stad dennych należy zastosować dalsze środki ochronne. W szczególności należy, na podstawie opinii naukowych, wprowadzić dodatkowe zamknięcia na obszarach dużych skupisk tarłowych w celu ochrony populacji dorosłych osobników morskiczka, która poniosła znaczne szkody.
- (28) W odniesieniu do stad stanowiących przyłów i tych stad dennych, w przypadku których nie ma wystarczających danych, należy stosować podejście ostrożnościowe. W przypadku gdy opinie naukowe wskazują, że potrzebne są środki naprawcze, należy przyjąć specjalne środki ochronne zgodnie z art. 18 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013.
- (29) W planie należy określić dodatkowe techniczne środki ochronne, które zostaną przyjęte w drodze aktów delegowanych. Jest to niezbędne do osiągnięcia celów planu, w szczególności w odniesieniu do ochrony stad dennych i zwiększenia selektywności.
- (30) Aby zapewnić zgodność z obowiązkiem wyładunku ustanowionym w art. 15 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013, w planie należy przewidzieć dodatkowe środki zarządzania, które powinny zostać doprecyzowane zgodnie z art. 18 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013.
- (31) W celu umożliwienia szybkiego dostosowania planu do postępu technicznego i naukowego należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do uzupełniania niniejszego rozporządzenia naprawczymi i technicznymi środkami ochronnymi, wdrożenia obowiązku wyładunku oraz zmiany niektórych elementów planu. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa⁽⁹⁾. W szczególności, aby zapewnić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie udział na równych zasadach w przygotowywaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.
- (32) Zgodnie z wymogami rozporządzenia (UE) nr 1380/2013 należy ustanowić termin przekazywania wspólnych rekomendacji przez państwa członkowskie mające bezpośredni interes w zarządzaniu.
- (33) Aby ocenić postępy w dążeniu do osiągnięcia MSY, plan powinien umożliwiać regularne monitorowanie naukowe przedmiotowych stad i, w miarę możliwości, stad stanowiących przyłów.
- (34) Zgodnie z art. 10 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013 Komisja powinna przeprowadzać okresową ocenę stosowności oraz skuteczności niniejszego rozporządzenia. Ocena ta powinna nastąpić po ocenie okresowej planu, a także się na niej opierać, oraz powinna zostać przeprowadzona na podstawie opinii naukowej wydanej przez STECF, do dnia 17 lipca 2024 r., a następnie co trzy lata. Okres ten umożliwi pełne wdrożenie obowiązku wyładunku, a także przyjęcie i wdrożenie regionalnych środków oraz wywarcie wpływu na stada i połowy.

⁽⁹⁾ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

- (35) W celu zapewnienia pewności prawa należy wyjaśnić, że środki czasowego zaprzestania, przyjęte w celu zrealizowania celów planu, mogą być uznane za kwalifikujące się do wsparcia na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 508/2014 ⁽¹⁰⁾.
- (36) Aby osiągnąć równowagę między zdolnością połowową floty a dostępnym maksymalnym dopuszczalnym nakładem połowowym, w niezrównoważonych segmentach floty objętych niniejszym rozporządzeniem należy umożliwić wsparcie w ramach Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego na rzecz trwałego zaprzestania działalności połowowej. Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (UE) nr 508/2014.
- (37) Zgodnie z art. 9 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013 przed opracowaniem planu należy ocenić jego prawdopodobne skutki gospodarcze i społeczne.
- (38) Przy uwzględnieniu faktu, że maksymalny dopuszczalny nakład połowowy jest ustalany dla każdego roku kalendarzowego, przepisy dotyczące systemu nakładu połowowego powinny mieć zastosowanie od dnia 1 stycznia 2020 r. Przy uwzględnieniu zrównoważoności środowiskowej, społecznej i gospodarczej przepisy dotyczące przedziałów F_{MSY} i zabezpieczeń w odniesieniu do stad poniżej B_{PA} powinny mieć zastosowanie od dnia 1 stycznia 2025 r.,

PRZYMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

1. W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się plan wieloletni („plan”) dotyczący ochrony i zrównoważonej eksploatacji stad dennyh w zachodniej części Morza Śródziemnego.
2. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do następujących stad:
 - a) bładoczerwona krewetka głębinowa (*Aristeus antennatus*) w podobszarach GFCM 1, 5, 6 i 7;
 - b) krewetka głębokowodna różowa (*Parapenaeus longirostris*) w podobszarach GFCM 1, 5, 6 i 9-10-11;
 - c) czerwona krewetka głębinowa (*Aristaeomorpha foliacea*) w podobszarach GFCM 9-10-11;
 - d) morszczuk europejski (*Merluccius merluccius*) w podobszarach GFCM 1-5-6-7 i 9-10-11;
 - e) homarzec (*Nephrops norvegicus*) w podobszarach GFCM 5, 6, 9 i 11;
 - f) barbata (*Mullus barbatus*) w podobszarach GFCM 1, 5, 6, 7, 9, 10 i 11.
3. Niniejsze rozporządzenie ma również zastosowanie do stad stanowiących przyłów złowionych w zachodniej części Morza Śródziemnego podczas poławiania stad wymienionych w ust. 2. Rozporządzenie ma również zastosowanie do wszelkich pozostałych stad dennyh, które zostały złowione w zachodniej części Morza Śródziemnego i w odniesieniu do których nie ma wystarczających danych.
4. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do komercyjnych połowów stad dennyh, o których mowa w ust. 2 i 3, w przypadku gdy połowy te są prowadzone na wodach Unii lub przez unijne statki rybackie poza wodami Unii w zachodniej części Morza Śródziemnego.
5. W niniejszym rozporządzeniu określono również szczegóły dotyczące wdrożenia obowiązku wyładunku na wodach Unii w zachodniej części Morza Śródziemnego w stosunku do wszystkich stad gatunków, do których ma zastosowanie obowiązek wyładunku zgodnie z art. 15 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013, poławianych w ramach połowów dennyh.
6. W niniejszym rozporządzeniu przewidziano możliwość ustanowienia – w odniesieniu do każdego stada – środków technicznych określonych w art. 13 i mających zastosowanie w zachodniej części Morza Śródziemnego.

⁽¹⁰⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 508/2014 z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 2328/2003, (WE) nr 861/2006, (WE) nr 1198/2006 i (WE) nr 791/2007 oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1255/2011 (Dz.U. L 149 z 20.5.2014, s. 1).

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia oprócz definicji zawartych w art. 4 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013, art. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1224/2009 ⁽¹⁾ i art. 2 rozporządzenia (WE) nr 1967/2006 stosuje się następujące definicje:

- 1) „zachodnia część Morza Śródziemnego” oznacza wody w podobszarach geograficznych GFCM 1 (północne Morze Albozańskie), 2 (wyspa Alboran), 5 (Baleary), 6 (północna Hiszpania), 7 (Zatoka Lwia), 8 (Korsyka), 9 (Morze Liguryjskie i północne Morze Tyrreńskie), 10 (południowe Morze Tyrreńskie) i 11 (Sardynia), jak określono w załączniku I do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1343/2011 ⁽¹²⁾;
- 2) „przedmiotowe stado” oznaczają stada wymienione w art. 1 ust. 2;
- 3) „najwrażliwsze stado” oznacza stado, dla którego – w momencie ustalania maksymalnego dopuszczalnego nakładu połowowego – śmiertelność połowowa w poprzednim roku jest najbardziej oddalona od wartości punktu F_{MSY} określonej w najlepszych dostępnych opiniach naukowych;
- 4) „przedział F_{MSY} ” oznacza przedział wartości określony w najlepszych dostępnych opiniach naukowych, w szczególności w opinii STECF lub podobnego niezależnego organu naukowego uznanego na poziomach unijnym lub międzynarodowym, gdzie wszystkie poziomy śmiertelności połowowej w granicach tego przedziału skutkują długoterminowym maksymalnym podtrzymywalnym połowem (MSY - ang. *maximum sustainable yield*) – w ramach danego modelu prowadzenia połowów i w obecnych przeciętnych warunkach środowiskowych – bez znaczącego wpływu na proces reprodukcji odnośnych stad. Przedział jest ustalony w taki sposób, aby nie powodował ograniczenia długoterminowych połowów przekraczającego 5 % w porównaniu z MSY. Jest ograniczony w taki sposób, aby prawdopodobieństwo spadku liczebności stada do wartości poniżej granicznego punktu odniesienia (B_{LIM}) nie przekraczało 5 %;
- 5) „wartość punktu F_{MSY} ” oznacza wartość szacowanej śmiertelności połowowej, która w danym modelu prowadzenia połowów i w obecnych przeciętnych warunkach środowiskowych zapewnia długoterminowy maksymalny połów;
- 6) „ $MSY F_{LOWER}$ ” oznacza najniższą wartość w przedziale F_{MSY} ;
- 7) „ $MSY F_{UPPER}$ ” oznacza najwyższą wartość w przedziale F_{MSY} ;
- 8) „niższy zakres przedziału F_{MSY} ” oznacza przedział obejmujący wartości od $MSY F_{LOWER}$ do wartości punktu F_{MSY} ;
- 9) „wyższy zakres przedziału F_{MSY} ” oznacza przedział obejmujący wartości od wartości punktu F_{MSY} do $MSY F_{UPPER}$;
- 10) „ B_{LIM} ” oznacza graniczny punkt odniesienia wyrażony jako biomasa stada tarłowego i określony w najlepszych dostępnych opiniach naukowych, w szczególności w opinii STECF lub podobnego niezależnego organu naukowego uznanego na poziomach unijnym lub międzynarodowym, poniżej którego to punktu zdolność reprodukcyjna może być ograniczona;
- 11) „ B_{PA} ” oznacza ostrożnościowy punkt odniesienia wyrażony jako biomasa stada tarłowego i określony w najlepszych dostępnych opiniach naukowych, w szczególności w opinii STECF lub podobnego niezależnego organu naukowego uznanego na poziomach unijnym lub międzynarodowym, który to punkt daje pewność, że prawdopodobieństwo spadku biomasy stada tarłowego poniżej B_{LIM} nie przekracza 5 %;
- 12) „grupa nakładu połowowego” oznacza jednostkę zarządzania flotą danego państwa członkowskiego, dla której ustalany jest maksymalny dopuszczalny nakład połowowy;
- 13) „grupa stad” oznacza grupę stad poławianych razem, określoną w załączniku I;
- 14) „dzień połowowy” oznacza nieprzerwany okres 24 godzin lub jego część, podczas którego dany statek przebywa w zachodniej części Morza Śródziemnego poza portem.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1224/2009 z dnia 20 listopada 2009 r. ustanawiające wspólnotowy system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 847/96, (WE) nr 2371/2002, (WE) nr 811/2004, (WE) nr 768/2005, (WE) nr 2115/2005, (WE) nr 2166/2005, (WE) nr 388/2006, (WE) nr 509/2007, (WE) nr 676/2007, (WE) nr 1098/2007, (WE) nr 1300/2008, (WE) nr 1342/2008 i uchylające rozporządzenia (EWG) nr 2847/93, (WE) nr 1627/94 oraz (WE) nr 1966/2006 (Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 1).

⁽¹²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1343/2011 z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie niektórych przepisów dotyczących połowów na obszarze objętym porozumieniem GFCM (Generalnej Komisji Rybołówstwa Morza Śródziemnego) oraz zmiany rozporządzenia Rady (WE) nr 1967/2006 w sprawie środków zarządzania zrównoważoną eksploatacją zasobów rybołówstwa Morza Śródziemnego (Dz.U. L 347 z 30.12.2011, s. 44).

Artykuł 3

Cele

1. Plan opiera się na systemie nakładu połowowego i ma na celu przyczynienie się do osiągnięcia celów WPRyb wymienionych w art. 2 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013 – w szczególności poprzez stosowanie podejścia ostrożnościowego do zarządzania rybołówstwem – jak również zapewnienie, aby eksploatacja żywych zasobów morskich doprowadziła do odtworzenia i utrzymania populacji poławianych gatunków powyżej poziomów, które mogą zapewnić MSY.
2. Plan ma się przyczynić do wyeliminowania odrzutów poprzez unikanie i ograniczanie w jak największym stopniu niechcianych połowów, a także do wdrożenia obowiązku wyładunku ustanowionego w art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013 w odniesieniu do stad, które są objęte minimalnymi rozmiarami odniesienia do celów ochrony na mocy prawa unijnego i do których niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie.
3. W ramach planu wdraża się podejście ekosystemowe do zarządzania rybołówstwem, aby zapewnić minimalizowanie negatywnego wpływu działalności połowowej na ekosystem morski. Plan jest spójny z unijnym prawodawstwem dotyczącym środowiska, w szczególności z celem, jakim jest osiągnięcie do 2020 r. dobrego stanu środowiska, jak określono w art. 1 ust. 1 dyrektywy 2008/56/WE.
4. W szczególności cele planu są następujące:
 - a) zapewnienie, by spełnione zostały warunki przedstawione we wskaźniku 3 określonym w załączniku I do dyrektywy 2008/56/WE;
 - b) przyczynienie się do spełnienia innych odnośnych wskaźników zawartych w załączniku I do dyrektywy 2008/56/WE proporcjonalnie do roli, jaką rybołówstwo odgrywa w ich spełnieniu; oraz
 - c) przyczynienie się do osiągnięcia celów określonych w art. 4 i 5 dyrektywy 2009/147/WE oraz art. 6 i 12 dyrektywy 92/43/EWG, w szczególności do zminimalizowania negatywnego wpływu działalności połowowej na wrażliwe siedliska i gatunki chronione.
5. Środki przewidziane w planie wprowadza się na podstawie najlepszych dostępnych opinii naukowych.

ROZDZIAŁ II

WARTOŚCI DOCELOWE, PUNKTY ODNIESIENIA DO CELÓW OCHRONY I ZABEZPIECZENIA

Artykuł 4

Wartości docelowe

1. Wartości docelowe śmiertelności połowowej przedmiotowych stad – zgodne z przedziałami F_{MSY} określonymi w art. 2 – należy osiągnąć w sposób progresywny i stopniowy w miarę możliwości do 2020 r. i najpóźniej do dnia 1 stycznia 2025 r., a następnie należy je utrzymywać w przedziałach F_{MSY} .
2. O ustalenie przedziałów F_{MSY} na podstawie planu występuje się w szczególności do STECF lub do podobnego niezależnego organu naukowego uznanego na poziomach unijnym lub międzynarodowym.
3. Zgodnie z art. 16 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013, wyznaczając maksymalne dopuszczalne nakłady połowowe, Rada ustala te nakłady połowowe w odniesieniu do każdej grupy nakładu połowowego w przedziale F_{MSY} dostępnym w danym czasie dla najwrażliwszego stada.
4. Niezależnie od ust. 1 i 3 maksymalny dopuszczalny nakład połowowy może zostać ustalony na poziomach niższych niż przedziały F_{MSY} .
5. Niezależnie od ust. 1 i 3 maksymalny dopuszczalny nakład połowowy może zostać ustalony powyżej przedziału F_{MSY} dostępnego w danym czasie dla najwrażliwszego stada, pod warunkiem że wszystkie przedmiotowe stada będą powyżej B_{PA} :
 - a) jeżeli – na podstawie najlepszych dostępnych opinii lub dowodów naukowych – jest to niezbędne do osiągnięcia celów, ustanowionych w art. 3, w przypadku połowów wielogatunkowych;

- b) jeżeli – na podstawie najlepszych dostępnych opinii lub dowodów naukowych – jest to niezbędne do uniknięcia poważnej szkody dla stada z powodu dynamiki wewnątrz- lub międzygatunkowej; lub
 - c) w celu ograniczenia do nie więcej niż 20 % wahań w zakresie maksymalnego dopuszczalnego nakładu połowowego między kolejnymi latami.
6. W przypadku gdy z powodu braku odpowiednich informacji naukowych nie można określić przedziałów F_{MSY} dla jednego ze stad wymienionych w art. 1 ust. 2, stadem tym zarządza się zgodnie z art. 12 do czasu, gdy dostępne będą przedziały F_{MSY} zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu.

Artykuł 5

Punkty odniesienia do celów ochrony

Do celów art. 6 występuje się – w szczególności do STECF lub podobnego niezależnego organu naukowego uznanego na poziomach unijnym lub międzynarodowym – o ustalenie na podstawie planu następujących punktów odniesienia do celów ochrony:

- a) ostrożnościowych punktów odniesienia, wyrażonych jako biomasa stada tarłowego (B_{PA}); oraz
- b) granicznych punktów odniesienia, wyrażonych jako biomasa stada tarłowego (B_{LIM}).

Artykuł 6

Zabezpieczenia

1. W przypadku gdy opinia naukowa wskazuje, że biomasa stada tarłowego któregośkolwiek z przedmiotowych stad spadła poniżej B_{PA} , wprowadza się wszelkie odpowiednie środki zaradcze w celu zapewnienia szybkiego przywrócenia przedmiotowych stad do poziomów wyższych niż poziom umożliwiający osiągnięcie MSY. W szczególności, niezależnie od art. 4 ust. 3, maksymalny dopuszczalny nakład połowowy ustala się na poziomach spójnych ze śmiertelnością połowową obniżoną do poziomu znajdującego się w przedziale F_{MSY} w odniesieniu do najwrażliwszego stada, z uwzględnieniem spadku biomasy.
2. W przypadku gdy opinia naukowa wskazuje, że biomasa stada tarłowego któregośkolwiek z przedmiotowych stad spadła poniżej B_{LIM} , wprowadza się dalsze środki zaradcze w celu zapewnienia szybkiego przywrócenia przedmiotowych stad do poziomów wyższych niż poziom umożliwiający osiągnięcie MSY. W szczególności, niezależnie od art. 4 ust. 3, takie środki naprawcze mogą obejmować zawieszenie połowów ukierunkowanych na przedmiotowe stada i odpowiednie zmniejszenie maksymalnego dopuszczalnego nakładu połowowego.
3. Środki zaradcze, o których mowa w niniejszym artykule, mogą obejmować:
 - a) środki na podstawie art. 7, 8 i 11–14 niniejszego rozporządzenia; oraz
 - b) środki nadzwyczajne zgodnie z art. 12 i 13 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013.
4. Wyboru środków, o których mowa w niniejszym artykule, dokonuje się w zależności od charakteru, wagi, czasu trwania i powtarzalności sytuacji, w której biomasa stada tarłowego spada poniżej poziomów, o których mowa w art. 5.

ROZDZIAŁ III

NAKŁAD POŁOWOWY

Artykuł 7

System nakładu połowowego

1. System nakładu połowowego stosuje się do wszystkich statków prowadzących połowy za pomocą włoków na obszarach, w ramach grup stad i w kategoriach długości określonych w załączniku I.
2. Co roku na podstawie opinii naukowej i zgodnie z art. 4 Rada ustala maksymalny dopuszczalny nakład połowowy dla każdej grupy nakładu połowowego w poszczególnych państwach członkowskich.

3. Na zasadzie odstępstwa od art. 3 ust. 1 i niezależnie od ust. 2 niniejszego artykułu w ciągu pierwszych pięciu lat wdrażania planu:
 - a) w pierwszym roku wdrażania planu – z wyjątkiem podobszarów geograficznych, w których nakład połowowy został już zmniejszony o ponad 20 % podczas okresu odniesienia – maksymalny dopuszczalny nakład połowowy zmniejsza się o 10 % w stosunku do poziomu odniesienia;
 - b) od drugiego do piątego roku wdrażania planu maksymalny dopuszczalny nakład połowowy zmniejsza się o maksymalnie 30 % w tym okresie. Zmniejszenie nakładu połowowego można uzupełnić wszelkimi odpowiednimi środkami technicznymi lub innymi środkami ochronnymi przyjętymi zgodnie z prawem unijnym, aby do dnia 1 stycznia 2025 r. osiągnąć F_{MSY} .
4. Poziom odniesienia, o którym mowa w ust. 3, jest obliczany przez każde państwo członkowskie dla każdej grupy nakładu połowowego lub każdego podobszaru geograficznego jako średni nakład połowowy wyrażony liczbą dni połowowych w okresie od dnia 1 stycznia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2017 r. i uwzględnia tylko statki aktywne w tym okresie.
5. W przypadku gdy najlepsze dostępne opinie naukowe wskazują, że prowadzone są znaczące połowy danego stada za pomocą narzędzia połowowego innego niż włoki, w stosunku do tego konkretnego narzędzia maksymalny dopuszczalny nakład połowowy można ustalać w oparciu o te opinie naukowe.

Artykuł 8

Połowy rekreacyjne

1. W przypadku gdy opinia naukowa wskazuje, że połowy rekreacyjne mają znaczący wpływ na śmiertelność połowową stada wymienionego w art. 1 ust. 2, Rada może ustalić niedyskryminujące limity dla rybaków rekreacyjnych.
2. Przy ustalaniu limitów, o których mowa w ust. 1, Rada odnosi się do przejrzystych i obiektywnych kryteriów, w tym kryteriów o charakterze środowiskowym, społecznym i gospodarczym. Zastosowane kryteria mogą w szczególności obejmować wpływ połowów rekreacyjnych na środowisko, społeczne znaczenie tej działalności i jej wkład w gospodarkę w obszarach przybrzeżnych.
3. W stosownych przypadkach państwa członkowskie przyjmują niezbędne i proporcjonalne środki w celu monitorowania i gromadzenia danych z myślą o wiarygodnym oszacowaniu rzeczywistych poziomów połowów rekreacyjnych.

Artykuł 9

Obowiązki państw członkowskich

1. Państwa członkowskie zarządzają maksymalnym dopuszczalnym nakładem połowowym zgodnie z warunkami ustanowionymi w art. 26–34 rozporządzenia (WE) nr 1224/2009.
 2. Każde państwo członkowskie podejmuje decyzję w sprawie metody przydzielania maksymalnego dopuszczalnego nakładu połowowego poszczególnym statkom lub grupom statków pływającym pod jego banderą zgodnie z kryteriami określonymi w art. 17 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013.
 3. Państwo członkowskie może zmieniać swoje przydziały nakładu połowowego, przenosząc dni połowowe pomiędzy grupami nakładu połowowego w tym samym obszarze geograficznym, pod warunkiem że będzie stosowało współczynnik konwersji oparty na najlepszych dostępnych opiniach naukowych. Informacje na temat dokonanej wymiany dni połowowych i na temat współczynnika konwersji udostępnia się Komisji i innym państwom członkowskim natychmiast i nie później niż w terminie 10 dni roboczych.
 4. W przypadku gdy państwo członkowskie zezwala statkom pływającym pod jego banderą na prowadzenie połowów za pomocą włoków, zapewnia ono, aby takie połowy były ograniczone do maksymalnie 15 godzin w dniu połowowym, pięciu dni połowowych w tygodniu lub ich równoważności.
- Państwa członkowskie mogą przyznać odstępstwo wynoszące do 18 godzin w dniu połowowym, aby uwzględnić czas tranzytu między portem a łowiskiem. O takich odstępstwach należy bezzwłocznie poinformować Komisję i inne zainteresowane państwa członkowskie.
5. Niezależnie od ust. 3, w przypadku gdy statek dokonuje połowów dwu różnych grup stad podczas jednego dnia połowowego, od maksymalnego dopuszczalnego nakładu połowowego przydzielonego temu statkowi dla każdej grupy stad odejmuje się pół dnia połowowego.

6. Każde państwo członkowskie wydaje statkom pływającym pod jego banderą i połowiącym przedmiotowe stada upoważnienia do połowów dotyczące obszarów, o których mowa w załączniku I, zgodnie z art. 7 rozporządzenia (WE) nr 1224/2009.
7. Państwa członkowskie zapewniają, aby całkowita zdolność połowowa wyrażona jako pojemność brutto oraz w kW odpowiadająca upoważnieniom do połowów wydanym zgodnie z ust. 6 nie zwiększyła się w okresie stosowania planu.
8. Każde państwo członkowskie ustanawia i utrzymuje wykaz statków posiadających upoważnienia do połowów wydane zgodnie z ust. 6, i udostępnia ten wykaz Komisji oraz innym państwom członkowskim. Państwa członkowskie po raz pierwszy przekazują swoje wykazy w terminie trzech miesięcy od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, a następnie nie później niż w dniu 30 listopada każdego roku.
9. Państwa członkowskie monitorują swoje systemy nakładu połowowego i zapewniają, aby maksymalny dopuszczalny nakład połowowy, o którym mowa w art. 7, nie przekroczył ustalonych limitów.
10. Zgodnie z zasadami dobrych rządów ustanowionymi w art. 3 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013 państwa członkowskie mogą w celu osiągnięcia celów planu promować systemy zarządzania partycypacyjnego na poziomie lokalnym.

Artykuł 10

Przekazywanie odpowiednich danych

1. Państwa członkowskie rejestrują i przekazują Komisji dane dotyczące nakładu połowowego zgodnie z art. 33 rozporządzenia (WE) nr 1224/2009 i art. 146c, 146d i 146e rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 404/2011 ⁽¹³⁾.
2. Dane dotyczące nakładu połowowego agreguje się w ujęciu miesięcznym i uwzględnia się w nich informacje określone w załączniku II. Formatem zagregowanych danych jest standard definicji schematu XML oparty na normie UN/CEFACT P1000-12.
3. Państwa członkowskie przekazują Komisji dane dotyczące nakładu połowowego, o których mowa w ust. 1, przed 15. dniem każdego miesiąca.

ROZDZIAŁ IV

TECHNICZNE ŚRODKI OCHRONNE

Artykuł 11

Obszary zamknięte

1. W uzupełnieniu przepisów art. 13 rozporządzenia (WE) nr 1967/2006 zabrania się przez trzy – w stosownych przypadkach kolejne – miesiące każdego roku, na podstawie najlepszych dostępnych opinii naukowych, stosowania włoków w zachodniej części Morza Śródziemnego w obrębie sześciu mil morskich od wybrzeża z wyjątkiem obszarów o głębokości większej niż wyznaczona izobata 100 m. Te trzy miesiące rocznego zamknięcia określone są przez każde państwo członkowskie i mają zastosowanie w najodpowiedniejszym okresie ustalonym na podstawie najlepszych dostępnych opinii naukowych. O okresie tym należy bezzwłocznie poinformować Komisję i inne zainteresowane państwa członkowskie.
2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 i pod warunkiem że jest to uzasadnione szczególnymi ograniczeniami geograficznymi, takimi jak ograniczona wielkość szelfu kontynentalnego lub duże odległości do łowisk, państwa członkowskie mogą na podstawie najlepszych dostępnych opinii naukowych ustanowić inne obszary zamknięte, pod warunkiem że w każdym podobzarsze geograficznym uzyskuje się zmniejszenie połowów młodych osobników morskich o co najmniej 20 %. O takim odstępstwie należy bezzwłocznie poinformować Komisję i inne zainteresowane państwa członkowskie.
3. Do dnia 17 lipca 2021 r. i na podstawie najlepszych dostępnych opinii naukowych, zainteresowane państwa członkowskie ustanawiają inne obszary zamknięte, w przypadku gdy istnieją dowody na obecność wysokiej koncentracji ryb młodych, poniżej minimalnego rozmiaru odniesienia do celów ochrony i tarlisk stad dennych, w szczególności w przedmiotowych stadach.

⁽¹³⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 404/2011 z dnia 8 kwietnia 2011 r. ustanawiające szczegółowe przepisy wykonawcze do rozporządzenia Rady (WE) nr 1224/2009 ustanawiającego wspólnotowy system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa (Dz.U. L 112 z 30.4.2011, s. 1).

4. Inne obszary zamknięte ustanowione na podstawie ust. 3 są oceniane w szczególności przez STECF lub podobny niezależny organ naukowy uznany na poziomach unijnym lub międzynarodowym. Jeżeli ocena ta wskaże, że te obszary zamknięte nie są zgodne z ich celami, państwa członkowskie dokonują przeglądu tych obszarów zamkniętych w świetle tych zaleceń.

5. W przypadku gdy obszary zamknięte, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, wpływają na działalność statków rybackich kilku państw członkowskich, Komisja jest uprawniona do przyjmowania – zgodnie z art. 8 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013 i art. 18 niniejszego rozporządzenia oraz na podstawie najlepszych dostępnych opinii naukowych – aktów delegowanych ustanawiających przedmiotowe obszary zamknięte.

Artykuł 12

Zarządzanie stadami odławianymi jako przyłów i stadami dennymi, w odniesieniu do których nie ma wystarczających danych

1. Stadami, o których mowa w art. 1 ust. 3 niniejszego rozporządzenia, zarządza się, stosując podejście ostrożnościowe do zarządzania rybołówstwem, zgodnie z definicją w art. 4 ust. 1 pkt 8 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013.

2. Środki zarządzania stadami, o których mowa w art. 1 ust. 3, w szczególności techniczne środki ochronne, takie jak środki wymienione w art. 13, ustanawia się przy uwzględnieniu najlepszych dostępnych opinii naukowych.

Artykuł 13

Specjalne środki ochronne

1. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 18 niniejszego rozporządzenia i art. 18 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013 aktów delegowanych w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez ustanowienie następujących technicznych środków ochronnych:

- a) specyfikacje cech narzędzi połowowych i zasady dotyczące ich stosowania – w celu zapewnienia lub poprawy selektywności, zmniejszenia niechcianych połowów lub zminimalizowania negatywnego wpływu na ekosystem;
- b) specyfikacje zmian lub dodatkowe urządzenia do narzędzi połowowych – w celu zapewnienia lub poprawy selektywności, zmniejszenia niechcianych połowów lub zminimalizowania negatywnego wpływu na ekosystem;
- c) ograniczenia lub zakaz stosowania niektórych narzędzi połowowych, a także prowadzenia działalności połowowej na niektórych obszarach lub w niektórych okresach – w celu ochrony ryb w okresie tarła, ryb poniżej minimalnego rozmiaru odniesienia do celów ochrony lub ryb gatunków innych niż docelowe lub w celu zminimalizowania negatywnego wpływu na ekosystem;
- d) ustalenie minimalnych rozmiarów odniesienia do celów ochrony stad, do których zastosowanie ma niniejsze rozporządzenie – w celu zapewnienia ochrony niedojrzałych organizmów morskich; oraz
- e) środki dotyczące połowów rekreacyjnych.

2. Środki, o których mowa w ust. 1, przyczyniają się do osiągnięcia celów określonych w art. 3.

ROZDZIAŁ V

OBOWIĄZEK WYŁADUNKU

Artykuł 14

Przepisy dotyczące obowiązku wyładunku

W odniesieniu do wszystkich stad gatunków występujących w zachodniej części Morza Śródziemnego, do których ma zastosowanie obowiązek wyładunku na mocy art. 15 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013, i do przypadkowych połowów gatunków pelagicznych na łowiskach eksploatujących stada wymienione w art. 1 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, do których ma zastosowanie obowiązek wyładunku, Komisja, po konsultacji z państwami członkowskimi, jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 18 niniejszego rozporządzenia i art. 18 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013 aktów delegowanych w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie szczegółów realizacji tego obowiązku, jak przewidziano w art. 15 ust. 5 lit. a)–e) rozporządzenia (UE) nr 1380/2013.

ROZDZIAŁ VI

REGIONALIZACJA

Artykuł 15

Współpraca regionalna

1. Do środków, o których mowa w art. 11–14 niniejszego rozporządzenia, stosuje się art. 18 ust. 1–6 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013.
2. Do celów ust. 1 niniejszego artykułu państwa członkowskie mające bezpośredni interes w zarządzaniu mogą przekazywać wspólne rekomendacje zgodnie z art. 18 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013:
 - a) po raz pierwszy nie później niż w terminie dwunastu miesięcy od dnia 16 lipca 2019 r., a następnie nie później niż w terminie dwunastu miesięcy od każdego przedłożenia oceny planu zgodnie z art. 17 ust. 2 niniejszego rozporządzenia;
 - b) do dnia 1 lipca roku poprzedzającego rok, w którym środki mają być stosowane; lub
 - c) jeżeli uznają to za niezbędne, w szczególności w przypadku wystąpienia nagłej zmiany w sytuacji któregośkolwiek ze stad, do których niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie.
3. Uprawnienia przyznane na mocy art. 11–14 niniejszego rozporządzenia pozostają bez uszczerbku dla uprawnień przyznanych Komisji na podstawie innych przepisów prawa unijnego, w tym na podstawie rozporządzenia (UE) nr 1380/2013.

ROZDZIAŁ VII

ZMIANY I DZIAŁANIA NASTĘPCZE

Artykuł 16

Zmiany planu

1. W przypadku gdy opinia naukowa wskazuje na zmianę w geograficznym rozmieszczeniu przedmiotowych stad, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 18 aktów delegowanych w celu zmiany niniejszego rozporządzenia poprzez dostosowanie obszarów określonych w art. 1 ust. 2 oraz w załączniku I w taki sposób, aby uwzględnić tę zmianę.
2. W przypadku gdy na podstawie opinii naukowej Komisja uzna, że należy zmienić wykaz przedmiotowych stad, Komisja może przedłożyć wniosek dotyczący zmiany tego wykazu.

Artykuł 17

Monitorowanie i ocena planu

1. Do celów sprawozdania rocznego przewidzianego w art. 50 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013 wymierne wskaźniki obejmują roczne oszacowanie wartości aktualnej śmiertelności połowowej w stosunku do F_{MSY} (F/F_{MSY}), biomasy stada tarłowego (SSB - ang. *spawning stock biomass*) i społeczno-gospodarczych wskaźników w odniesieniu do przedmiotowych stad, i, w miarę możliwości, w odniesieniu do stad stanowiących przyłów. Na podstawie opinii naukowej mogą one zostać uzupełnione o inne wskaźniki.
2. Do dnia 17 lipca 2024 r., a następnie co trzy lata, Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat wyników planu i jego wpływu na przedmiotowe stada oraz na połowy eksploatujące te stada, w szczególności pod kątem realizacji celów określonych w art. 3.

ROZDZIAŁ VIII

PRZEPISY PROCEDURALNE

Artykuł 18

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 11–14 i 16, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 16 lipca 2019 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem tego pięcioletniego okresu. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 11–14 i 16, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w późniejszym terminie określonym w tej decyzji. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami ustanowionymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa.
5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 11–14 i 16 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

ROZDZIAŁ IX

EUROPEJSKI FUNDUSZ MORSKI I RYBACKI

Artykuł 19

Wsparcie w ramach Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego

Środki czasowego zaprzestania przyjęte na potrzeby osiągnięcia celów planu uznaje się za czasowe zaprzestanie działalności połowowej do celów art. 33 ust. 1 lit. a) i c) rozporządzenia (UE) nr 508/2014.

Artykuł 20

Zmiany w rozporządzeniu (UE) nr 508/2014 w odniesieniu do niektórych przepisów dotyczących Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego

W art. 34 rozporządzenia (UE) nr 508/2014 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Wsparcie udzielane na mocy niniejszego artykułu może być przyznawane do dnia 31 grudnia 2017 r., chyba że przyjęte zostaną środki na rzecz trwałego zaprzestania działalności z myślą o osiągnięciu celów planu wieloletniego dotyczącego ochrony i zrównoważonej eksploatacji stad dennych w zachodniej części Morza Śródziemnego, ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1022 (*).

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1022 z dnia 20 czerwca 2019 r. ustanawiające plan wieloletni połowów eksploatujących stada denne w zachodniej części Morza Śródziemnego i zmieniające rozporządzenie (UE) nr 508/2014 (Dz.U. L 172 z 26.6.2019, s. 1).”;

- 2) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4a. Wydatki związane ze środkami na rzecz trwałego zaprzestania działalności przyjętymi z myślą o osiągnięciu celów rozporządzenia (UE) 2019/1022 kwalifikują się do wsparcia w ramach EFMR od dnia wejścia w życie tego rozporządzenia.”.

ROZDZIAŁ X

PRZEPISY KOŃCOWE*Artykuł 21***Wejście w życie i stosowanie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4 i art. 6 ust. 1 stosuje się od dnia 1 stycznia 2025 r. z uwzględnieniem zrównoważoności środowiskowej, społecznej i gospodarczej.

Artykuł 7 stosuje się od dnia 1 stycznia 2020 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 20 czerwca 2019 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

A. TAJANI

Przewodniczący

W imieniu Rady

G. CIAMBA

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

System nakładu połowowego

(o którym mowa w art. 7)

Grupy nakładu połowowego określa się w następujący sposób:

A) połowy przy użyciu włoków: barbaty, morskczuka, krewetki głębokowodnej różowej i homarca na szelfie kontynentalnym i górnej części stoku

Rodzaj narzędzi	Obszar geograficzny	Grupy stad	Długość całkowita statków	Kod grupy nakładu połowowego
Włoki (TBB, OTB, PTB, TBN, TBS, TB, OTM, PTM, TMS, TM, OTT, OT, PT, TX, OTP, TSP)	Podobszary GFCM 1-2-5-6-7	Barbata w podobszarach geograficznych 1, 5, 6 i 7; morskczuk w podobszarach geograficznych 1-5-6-7; krewetka głębokowodna różowa w podobszarach geograficznych 1, 5 i 6; oraz homarzec w podobszarach geograficznych 5 i 6.	< 12 m	EFF1/MED1_TR1
			≥ 12 m oraz < 18 m	EFF1/MED1_TR2
			≥ 18 m oraz < 24 m	EFF1/MED1_TR3
			≥ 24 m	EFF1/MED1_TR4
	Podobszary GFCM 8-9-10-11	Barbata w podobszarach geograficznych 9, 10 i 11; morskczuk w podobszarach geograficznych 9-10-11; krewetka głębokowodna różowa w podobszarach geograficznych 9-10-11; oraz homarzec w podobszarach geograficznych 9 i 10.	< 12 m	EFF1/MED2_TR1
			≥ 12 m oraz < 18 m	EFF1/MED2_TR2
			≥ 18 m oraz < 24 m	EFF1/MED2_TR3
			≥ 24 m	EFF1/MED1_TR4

B) połowy przy użyciu włoków: bladoczerwonej krewetki głębinowej oraz czerwonej krewetki głębinowej w wodach głębokich

Rodzaj narzędzi	Obszar geograficzny	Grupy stad	Długość całkowita statków	Kod grupy nakładu połowowego
Włoki (TBB, OTB, PTB, TBN, TBS, TB, OTM, PTM, TMS, TM, OTT, OT, PT, TX, OTP, TSP)	Podobszary GFCM 1-2-5-6-7	Bladoczerwona krewetka głębinowa w podobszarach geograficznych 1, 5, 6 i 7.	< 12 m	EFF2/MED1_TR1
			≥ 12 m oraz < 18 m	EFF2/MED1_TR2
			≥ 18 m oraz < 24 m	EFF2/MED1_TR3
			≥ 24 m	EFF2/MED1_TR4
	Podobszary GFCM 8-9-10-11	Czerwona krewetka głębinowa w podobszarach geograficznych 9, 10 i 11.	< 12 m	EFF2/MED2_TR1
			≥ 12 m oraz < 18 m	EFF2/MED2_TR2
			≥ 18 m oraz < 24 m	EFF2/MED2_TR3
			≥ 24 m	EFF2/MED1_TR4

ZAŁĄCZNIK II

Wykaz informacji dotyczących nakładu połowowego

(o których mowa w art. 10)

Informacje	Definicja i uwagi
1) Państwo członkowskie	Kod ISO alfa-3 państwa członkowskiego bandery składającego sprawozdanie
2) Grupa nakładu połowowego	Kod grupy nakładu połowowego, jak określono w załączniku I
3) Okres nakładu połowowego	Data początkowa i końcowa miesiąca objętego sprawozdaniem
4) Deklaracja nakładu połowowego	Całkowita liczba dni połowowych

Wspólne oświadczenie Parlamentu Europejskiego i Rady

Parlament Europejski i Rada mają zamiar uchylić uprawnienia do przyjmowania środków technicznych w drodze aktów delegowanych na mocy art. 13 niniejszego rozporządzenia, gdy przyjmą nowe rozporządzenie dotyczące środków technicznych, które obejmie uprawnienie dotyczące tych samych środków.

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2019/1023

z dnia 20 czerwca 2019 r.

w sprawie ram restrukturyzacji zapobiegawczej, umorzenia długów i zakazów prowadzenia działalności oraz w sprawie środków zwiększających skuteczność postępowań dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów, a także zmieniającej dyrektywę (UE) 2017/1132 (dyrektywa o restrukturyzacji i upadłości)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 53 i 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Celem niniejszej dyrektywy jest przyczynienie się do prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego oraz wyeliminowanie przeszkód w korzystaniu z podstawowych swobód, takich jak swoboda przepływu kapitału i swoboda przedsiębiorczości, które wynikają z różnic między krajowymi przepisami i postępowaniami dotyczącymi restrukturyzacji zapobiegawczej, niewypłacalności, umorzenia długów i zakazu prowadzenia działalności. Nie naruszając podstawowych praw i swobód pracowników, niniejsza dyrektywa ma na celu usunięcie tych przeszkód poprzez zapewnienie, aby: rentowne przedsiębiorstwa oraz przedsiębiorcy, którzy znajdują się w trudnej sytuacji finansowej, mieli dostęp do skutecznych krajowych ram restrukturyzacji zapobiegawczej, które umożliwią im kontynuowanie działalności; uczciwi niewypłacalni lub nadmiernie zadłużeni przedsiębiorcy mogli korzystać z całkowitego umorzenia długów po upływie rozsądnego terminu, umożliwiając im w ten sposób skorzystanie z drugiej szansy; oraz poprawiona została skuteczność postępowań dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów, w szczególności z myślą o skróceniu czasu trwania tych postępowań.
- (2) Restrukturyzacja powinna umożliwiać dłużnikom znajdujących się w trudnej sytuacji finansowej kontynuowanie działalności, w pełnym zakresie lub częściowo, poprzez zmianę składu, stanu lub struktury ich aktywów oraz ich pasywów lub jakiegokolwiek innej części ich struktury kapitałowej - w tym poprzez sprzedaż aktywów lub części przedsiębiorstwa - lub, w przypadku gdy tak przewidziano w prawie krajowym, całości przedsiębiorstwa, a także poprzez przeprowadzanie zmian operacyjnych. O ile przepisy prawa krajowego nie stanowią w szczególności inaczej, zmiany operacyjne, takie jak rozwiązanie lub zmiana umów, lub sprzedaż lub inne zbycie aktywów, powinny spełniać ogólne wymogi przewidziane w prawie krajowym w odniesieniu do takich środków, w szczególności w przepisach prawa cywilnego i prawa pracy. Wszelkie zamiany długu na udziały w kapitale własnym powinny być również zgodne z zabezpieczeniami przewidzianymi w prawie krajowym. Ramy restrukturyzacji zapobiegawczej powinny przede wszystkim umożliwiać dłużnikom skuteczną restrukturyzację na wczesnym etapie oraz uniknięcie niewypłacalności, ograniczając w ten sposób niepotrzebną likwidację rentownych przedsiębiorstw. Ramy te powinny pomóc w zapobieganiu utracie miejsc pracy, wiedzy fachowej i umiejętności oraz zapewniać wierzycielom maksymalny zwrot z zaangażowanych środków - w porównaniu z tym, co mogliby uzyskać w przypadku likwidacji majątku przedsiębiorstwa lub w przypadku realizacji drugiego najlepszego w kolejności scenariusza alternatywnego, gdyby nie powstał plan restrukturyzacji - a także dla właścicieli i dla całej gospodarki.

⁽¹⁾ Dz.U. C 209 z 30.6.2017, s. 21.

⁽²⁾ Dz.U. C 342 z 12.10.2017, s. 43.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 28 marca 2019 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 6 czerwca 2019 r.

- (3) Ramy restrukturyzacji zapobiegawczej powinny także zapobiegać narastaniu kredytów lub pożyczek zagrożonych. Dostępność skutecznych ram restrukturyzacji zapobiegawczej zapewniłoby podejmowanie działań zanim przedsiębiorstwa stracą zdolność do spłaty swoich kredytów lub pożyczek, tym samym pomagając zmniejszyć ryzyko, że w okresach gorszej koniunktury kredyty lub pożyczki staną się zagrożone, oraz ograniczając negatywny wpływ na sektor finansowy. Znaczący procent przedsiębiorstw i miejsc pracy można by uratować, gdyby we wszystkich państwach członkowskich, w których znajdują się zakłady, majątek lub wierzyciele przedsiębiorstw, istniały ramy zapobiegawcze. W ramach restrukturyzacji prawa wszystkich zaangażowanych stron, w tym pracowników, powinny być chronione w sposób zrównoważony. Jednocześnie nierentowne przedsiębiorstwa bez szans na przetrwanie należy jak najszybciej likwidować. W przypadku gdy dłużnik znajdujący się w trudnej sytuacji finansowej nie jest rentowny ekonomicznie lub gdy nie ma możliwości szybkiego przywrócenia mu rentowności ekonomicznej, wysiłki restrukturyzacyjne mogłyby spowodować przyspieszenie i nagromadzenie strat ze szkodą dla wierzycieli, pracowników i innych zainteresowanych podmiotów, a także dla całej gospodarki.
- (4) Istnieją różnice między państwami członkowskimi, jeżeli chodzi o wybór procedur, z których mogą skorzystać dłużnicy znajdujący się w trudnej sytuacji finansowej w celu przeprowadzenia restrukturyzacji swoich przedsiębiorstw. Niektóre państwa członkowskie mają ograniczony wybór procedur, które umożliwiają restrukturyzację przedsiębiorstw jedynie na stosunkowo późnym etapie, w kontekście postępowań upadłościowych. W innych państwach członkowskich restrukturyzacja jest możliwa na wcześniejszym etapie, ale dostępne procedury mogłyby być bardziej skuteczne lub są bardzo sformalizowane, w szczególności z powodu ograniczania przez te procedury korzystania z pozasądowych sposobów rozpoznawania sporów. Rozwiązania zapobiegawcze to rosnący trend w prawie upadłościowym. W ramach tego trendu faworyzuje się podejścia, które – w odróżnieniu od tradycyjnego podejścia polegającego na likwidacji przedsiębiorstwa w trudnej sytuacji finansowej – mają na celu jego przywrócenie do dobrego stanu lub przynajmniej uratowanie tych jego jednostek, które wciąż są ekonomicznie rentowne. Obok innych korzyści dla gospodarki to podejście często pomaga zachować miejsca pracy lub zmniejszyć zakres ich utraty. Ponadto stopień zaangażowania organów sądowych lub administracyjnych, lub osób przez nie powołanych, jest zróżnicowany: w niektórych państwach członkowskich ich zaangażowanie jest żadne lub minimalne, w innych – pełne. Analogicznie, przepisy krajowe umożliwiające przedsiębiorcom skorzystanie z drugiej szansy, w szczególności przez przyznawanie im umorzenia długów zaciągniętych w ramach prowadzenia działalności gospodarczej, różnią się między państwami członkowskimi pod względem długości okresu wymaganego dla uzyskania umorzenia długów oraz warunków jego przyznania.
- (5) W wielu państwach członkowskich mijają ponad trzy lata, zanim uczciwi przedsiębiorcy, którzy są niewypłacalni, mogą uzyskać umorzenie swoich długów i rozpocząć na nowo działalność. Nieskuteczne ramy dotyczące umorzenia długów i zakazu prowadzenia działalności sprawiają, że przedsiębiorcy są zmuszeni do przenoszenia się do innych jurysdykcji, aby skorzystać z możliwości rozpoczęcia na nowo działalności w rozsądnym terminie, co pociąga za sobą znaczne dodatkowe koszty zarówno dla ich wierzycieli, jak i dla samych przedsiębiorców. Długie okresy zakazu prowadzenia działalności, które często towarzyszą postępowaniu prowadzącemu do umorzenia długów, tworzą przeszkody dla swobody podejmowania i prowadzenia działalności gospodarczej w ramach samozatrudnienia.
- (6) Zbyt długie postępowania dotyczące restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów w szeregu państw członkowskich są ważnym czynnikiem skutkującym niskimi stopami odzysku i zniechęcającym inwestorów do prowadzenia działalności gospodarczej w jurysdykcjach, w których postępowania mogą trwać zbyt długo i być nadmiernie kosztowne.
- (7) Różnice między państwami członkowskimi w odniesieniu do postępowań dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów przekładają się na dodatkowe koszty dla inwestorów przy ocenie ryzyka popadnięcia przez dłużników w trudną sytuację finansową w jednym lub większej liczbie państw członkowskich, lub ryzyka związanego z inwestowaniem w rentowne przedsiębiorstwa w trudnej sytuacji finansowej, a także koszty związane z restrukturyzacją przedsiębiorstw, których zakłady, wierzyciele lub majątek znajdują się w innych państwach członkowskich. Szczególnym tego przykładem jest restrukturyzacja międzynarodowych grup spółek. Inwestorzy wskazują na niepewność dotyczącą przepisów prawa upadłościowego lub ryzyko długotrwałych lub skomplikowanych postępowań upadłościowych w innym państwie członkowskim jako jeden z głównych powodów decyzji o nieinwestowaniu lub nienawiązywaniu relacji biznesowych z kontrahentami poza państwem członkowskim, w którym mają siedzibę. Niepewność ta działa zniechęcająco, co utrudnia swobodę przedsiębiorczości i promowanie przedsiębiorczości, a także zakłóca prawidłowe funkcjonowanie rynku wewnętrznego. W szczególności mikro-, małe i średnie przedsiębiorstwa (zwane dalej „MŚP”) w większości przypadków nie posiadają zasobów niezbędnych do oceny ryzyka związanego z działalnością transgraniczną.
- (8) Różnice między państwami członkowskimi w zakresie postępowań dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów prowadzą do niejednakowych warunków dostępu do kredytu lub pożyczki oraz niejednakowych stóp odzysku w państwach członkowskich. Wyższy stopień harmonizacji w dziedzinie restrukturyzacji, niewypłacalności, umorzenia długów i zakazów prowadzenia działalności jest zatem niezbędny do dobrego funkcjonowania rynku wewnętrznego w ujęciu ogólnym, a w szczególności do dobrego funkcjonowania unii rynków kapitałowych, a także niezbędny dla odporności europejskich gospodarek, w tym dla zachowania i tworzenia miejsc pracy.

- (9) Należy także zmniejszyć dodatkowe koszty oceny ryzyka i transgranicznej egzekucji wierzytelności ponoszone przez wierzycieli nadmiernie zadłużonych przedsiębiorców, którzy przenoszą się do innego państwa członkowskiego, aby mieć możliwość uzyskania umorzenia długów w znacznie krótszym czasie. Należy także zmniejszyć dodatkowe koszty ponoszone przez przedsiębiorców wynikające z potrzeby przeniesienia się do innego państwa członkowskiego w celu skorzystania z umorzenia długów. Ponadto przeszkody wynikające z długiego okresu obowiązywania zakazów prowadzenia działalności związanych z niewypłacalnością przedsiębiorcy hamują przedsiębiorczość.
- (10) Każda restrukturyzacja, w szczególności restrukturyzacja o dużych rozmiarach, która powoduje znaczące skutki, powinna być oparta na dialogu z zainteresowanymi podmiotami. Dialog ten powinien obejmować wybór środków przewidzianych w odniesieniu do celów restrukturyzacji, a także rozwiązania alternatywne, a przedstawiciele pracowników powinni być odpowiednio zaangażowani zgodnie z prawem Unii i prawem krajowym.
- (11) Przeszkody w korzystaniu z podstawowych swobód nie ograniczają się do sytuacji o charakterze czysto transgranicznym. Rynek wewnętrzny z coraz większą siecią powiązań, na którym istnieje swobodny przepływ towarów, usług, kapitału i pracowników, i który ma coraz silniejszy wymiar cyfrowy, oznacza, że bardzo niewiele przedsiębiorstw zachowuje czysto narodowy charakter, jeśli wziąć pod uwagę wszystkie istotne czynniki, takie jak baza klientów, łańcuch dostaw, zakres działalności, baza inwestorów i baza kapitałowa. Nawet niewypłacalność o charakterze czysto krajowym może mieć wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego przez tzw. efekt domina, kiedy niewypłacalność jednego dłużnika może spowodować niewypłacalność kolejnych przedsiębiorstw w łańcuchu dostaw.
- (12) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/848 ^(*) dotyczy kwestii jurysdykcji, uznawania i wykonywania orzeczeń, prawa właściwego oraz współpracy w zakresie transgranicznego postępowania upadłościowego, a także wzajemnego połączenia rejestrów upadłości. Swoim zakresem obejmuje ono postępowania zapobiegawcze, które wspierają ratowanie rentownych ekonomicznie dłużników, a także postępowania umorzenia długów dla przedsiębiorców i innych osób fizycznych. Rozporządzenie to nie rozwiązuje jednak problemu różnic między prawami krajowymi regulującymi te postępowania. Ponadto instrument ograniczający się wyłącznie do upadłości transgranicznych nie usunąłby wszystkich przeszkód dla swobodnego przepływu; co więcej, inwestorzy nie byłoby w stanie określić z góry, czy ewentualne trudności finansowe dłużnika w przyszłości będą miały wymiar transgraniczny, czy krajowy. Konieczne jest zatem wykroczenie poza kwestie współpracy sądowej oraz ustanowienie minimalnych standardów materialnych w odniesieniu do postępowań dotyczących restrukturyzacji zapobiegawczej, a także postępowań prowadzących do umorzenia długów przedsiębiorców.
- (13) Niniejsza dyrektywa powinna pozostawać bez uszczerbku dla zakresu stosowania rozporządzenia (UE) 2015/848. Niniejsza dyrektywa ma być w pełni zgodna z tym rozporządzeniem oraz uzupełniać je, poprzez zobowiązanie państw członkowskich do ustanowienia postępowań dotyczących restrukturyzacji zapobiegawczej zgodnych z określonymi minimalnymi zasadami skuteczności. Niniejsza dyrektywa nie zmienia podejścia przyjętego w tym rozporządzeniu, zgodnie z którym państwa członkowskie mogą utrzymywać lub wprowadzać procedury niespełniające warunku publikacji dotyczącego powiadamiania zgodnie z załącznikiem A do tego rozporządzenia. Chociaż niniejsza dyrektywa nie wymaga, aby postępowania objęte zakresem jej stosowania spełniały wszystkie warunki dotyczące powiadamiania zgodnie z tym załącznikiem, ma ona na celu ułatwienie transgranicznego uznawania tych postępowań oraz uznawanie i wykonywanie orzeczeń.
- (14) Zaletą stosowania rozporządzenia (UE) 2015/848 jest to, że przewiduje ono zabezpieczenie przed nadużywaniem możliwości przenoszenia głównego ośrodka podstawowej działalności dłużnika w trakcie transgranicznego postępowania upadłościowego. Pewne ograniczenia powinny mieć zastosowanie również do postępowań nieobjętych zakresem stosowania tego rozporządzenia.
- (15) Niezbędne jest obniżenie kosztów restrukturyzacji zarówno dla dłużników, jak i wierzycieli. Należy w związku z tym zmniejszyć różnice między państwami członkowskimi, które utrudniają wczesną restrukturyzację rentownych dłużników znajdujących się w trudnej sytuacji finansowej oraz możliwość umorzenia długów dla uczciwych przedsiębiorców. Zmniejszenie takich różnic powinno zwiększyć przejrzystość, pewność prawa i przewidywalność w całej Unii. Powinno ono zapewnić maksymalny zwrot z zaangażowanych środków wszystkim rodzajom wierzycieli i inwestorów oraz zachęcić do inwestycji transgranicznych. Większa spójność postępowań restrukturyzacyjnych i upadłościowych powinna również ułatwić restrukturyzację grup spółek, niezależnie od tego, gdzie na terytorium Unii znajdują się siedziby członków grupy.

^(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/848 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie postępowania upadłościowego (Dz. U. L 141 z 5.6.2015, s. 19).

- (16) Likwidacja barier dla skutecznej restrukturyzacji zapobiegawczej rentownych dłużników znajdujących się w trudnej sytuacji finansowej przyczynia się do zminimalizowania utraty miejsc pracy oraz strat dla wierzycieli w łańcuchu dostaw, a także chroni wiedzę fachową i umiejętności, co przynosi korzyści szerszej pojętej gospodarce. Ułatwienie umarzania długów przedsiębiorcom pomogłoby uniknąć wykluczenia ich z rynku pracy i umożliwiłoby im podjęcie na nowo działalności gospodarczej, po wyciągnięciu wniosków z wcześniejszych doświadczeń. Ponadto skrócenie długości postępowań restrukturyzacyjnych skutkowałoby wyższymi stopami odzysku dla wierzycieli, ponieważ w miarę upływu czasu dłużnik lub przedsiębiorstwo dłużnika zwykle tylko dalej traci na wartości. Skuteczne postępowania dotyczące restrukturyzacji zapobiegawczej, niewypłacalności i umorzenia długów umożliwiałyby również lepszą ocenę ryzyka związanego z podejmowaniem decyzji o udzielaniu i zaciąganiu kredytów lub pożyczek oraz ułatwiłyby przeprowadzenie działań naprawczych w odniesieniu do niewypłacalnych lub nadmiernie zadłużonych dłużników, minimalizując ekonomiczne i społeczne koszty związane z procesem zmniejszania ich zadłużenia. Niniejsza dyrektywa powinna umożliwiać państwom członkowskim elastyczność w odniesieniu do stosowania wspólnych zasad, przy jednoczesnym poszanowaniu krajowych systemów prawnych. Państwa członkowskie powinny móc utrzymać w swoich krajowych systemach prawnych ramy restrukturyzacji zapobiegawczej inne niż przewidziane w niniejszej dyrektywie, lub wprowadzić je do swoich krajowych systemów prawnych.
- (17) Przedsiębiorstwa, w szczególności MŚP, które stanowią 99 % wszystkich przedsiębiorstw w Unii, powinny odnieść korzyści z bardziej spójnego podejścia na poziomie Unii. Prawdopodobieństwo likwidacji MŚP zamiast poddania ich restrukturyzacji jest wyższe ponieważ muszą one ponosić koszty, które są nieproporcjonalnie wyższe od kosztów ponoszonych przez większe przedsiębiorstwa. MŚP, zwłaszcza w sytuacji, gdy napotykają trudności finansowe, często nie dysponują zasobami niezbędnymi do sprostania wysokim kosztom restrukturyzacji i skorzystania ze skuteczniejszych postępowań restrukturyzacyjnych dostępnych jedynie w niektórych państwach członkowskich. Aby pomóc takim dłużnikom w przeprowadzeniu niskokosztowej restrukturyzacji, należy opracować na poziomie krajowym oraz udostępnić online kompleksowe listy kontrolne dla planów restrukturyzacji, dostosowane do potrzeb i specyfiki MŚP. Ponadto, biorąc pod uwagę ograniczone zasoby MŚP w zakresie zatrudniania profesjonalnej obsługi, należy wprowadzić narzędzia wczesnego ostrzegania, aby uprzedzać dłużników o pilnej konieczności działania.
- (18) Przy definiowaniu MŚP państwa członkowskie mogłyby należycie uwzględnić dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE⁽⁵⁾ lub zalecenie Komisji z dnia 6 maja 2003 r. dotyczące definicji mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw⁽⁶⁾.
- (19) Z zakresu stosowania niniejszej dyrektywy należy wyłączyć dłużników będących zakładami ubezpieczeń i zakładami reasekuracji zdefiniowanymi w art. 13 pkt 1 i 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE⁽⁷⁾, instytucjami kredytowymi zdefiniowanymi w art. 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013⁽⁸⁾, firmami inwestycyjnymi i przedsiębiorstwami zbiorowego inwestowania zdefiniowanymi w art. 4 ust. 1 pkt 2 i 7 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, kontrahentami centralnymi zdefiniowanymi w art. 2 pkt 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012⁽⁹⁾, centralnymi depozytami papierów wartościowych zdefiniowanymi w art. 2 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 909/2014⁽¹⁰⁾ oraz innymi instytucjami i podmiotami finansowymi wymienionymi w art. 1 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE⁽¹¹⁾. Tacy dłużnicy podlegają szczególnym zasadom, a krajowe organy nadzoru i organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dysponują wobec nich szerokimi uprawnieniami interwencyjnymi. Państwa członkowskie powinny móc wyłączyć inne podmioty finansowe świadczące usługi finansowe podlegające porównywalnym zasadom i uprawnieniom interwencyjnym.

⁽⁵⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych i powiązanych sprawozdań niektórych rodzajów jednostek, zmieniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/43/WE oraz uchylająca dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG (Dz.U. L 182 z 29.6.2013, s. 19).

⁽⁶⁾ Zalecenie Komisji z dnia 6 maja 2003 r. dotyczące definicji mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw (Dz.U. L 124 z 20.5.2003, s. 36).

⁽⁷⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wyłącznie II) (Dz.U. L 335 z 17.12.2009, s. 1).

⁽⁸⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1).

⁽⁹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji (Dz.U. L 201 z 27.7.2012, s. 1).

⁽¹⁰⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 909/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie usprawnienia rozrachunku papierów wartościowych w Unii Europejskiej i w sprawie centralnych depozytów papierów wartościowych, zmieniające dyrektywę 98/26/WE i 2014/65/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 236/2012 (Dz.U. L 257 z 28.8.2014, s. 1).

⁽¹¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190).

- (20) Z podobnych względów z zakresu stosowania niniejszej dyrektywy należy również wykluczyć podmioty publiczne podlegające prawu krajowemu. Państwa członkowskie powinny również móc ograniczyć dostęp do ram restrukturyzacji zapobiegawczej do osób prawnych, gdyż trudnościom finansowym przedsiębiorców można skutecznie zaradzić nie tylko w drodze postępowania dotyczącego restrukturyzacji zapobiegawczej, lecz także poprzez postępowania, które prowadzą do umorzenia długów, lub poprzez nieformalną restrukturyzację w oparciu o porozumienia umowne. Państwa członkowskie, które mają odmienne systemy prawne, w których ten sam rodzaj podmiotu ma inny status prawny, powinny móc stosować jednolity zestaw zasad do takich podmiotów. Ramy restrukturyzacji zapobiegawczej określone zgodnie z niniejszą dyrektywą nie powinny mieć wpływu na roszczenia i uprawnienia względem dłużnika do wypłat związanych z programami emerytalnymi, jeśli te roszczenia i uprawnienia zostały nabyte w okresie przed restrukturyzacją.
- (21) Nadmierne zadłużenie konsumentów jest kwestią o bardzo dużym znaczeniu ekonomicznym i społecznym i jest ściśle związane ze zmniejszaniem nawisu długu. Ponadto często nie jest możliwe dokonanie wyraźnego rozróżnienia pomiędzy długami zaciągniętymi przez przedsiębiorców w ramach prowadzenia przez nich działalności handlowej, gospodarczej, rzemieślniczej lub zawodowej, a długami zaciągniętymi poza ramami tej działalności. Przedsiębiorcy nie skorzystaliby skutecznie z drugiej szansy, jeżeli musieliby przechodzić odrębne postępowania, różniące się warunkami dostępu i długością okresów wymaganych dla uzyskania umorzenia długów, aby uzyskać umorzenie swoich długów związanych z prowadzeniem działalności oraz innych długów zaciągniętych poza ramami tej działalności. Z tego względu, mimo iż niniejsza dyrektywa nie zawiera wiążących przepisów dotyczących nadmiernego zadłużenia konsumentów, zaleca się, aby państwa członkowskie jak najwcześniej rozpoczęły stosowanie przepisów niniejszej dyrektywy dotyczących umorzenia długów także w odniesieniu do konsumentów.
- (22) Im szybciej dłużnicy będą w stanie wykrywać swoje trudności finansowe i odpowiednio reagować na nie, tym większe prawdopodobieństwo uniknięcia zbliżającej się niewypłacalności lub – w przypadku przedsiębiorstw, które trwale utraciły rentowność – tym bardziej uporządkowana i skuteczna będzie ich likwidacja. W związku z tym, aby zachęcić do wczesnego podjęcia działań dłużników, którzy zaczynają doświadczać trudności finansowych, należy zapewnić jasne, aktualne, zwięzłe i przyjazne dla użytkownika informacje na temat dostępnych postępowań dotyczących restrukturyzacji zapobiegawczej oraz jedno lub większą liczbę narzędzi wczesnego ostrzegania. Narzędzia wczesnego ostrzegania, które mają formę mechanizmów alarmowych sygnalizujących, gdy dłużnik nie dokonał określonych rodzajów płatności, mogłyby być uruchamiane na przykład w przypadku niepłacenia podatków lub składek na ubezpieczenie społeczne. Takie narzędzia mogłyby być opracowane przez państwa członkowskie albo przez prywatne podmioty, pod warunkiem że cel zostanie osiągnięty. Państwa członkowskie powinny udostępniać informacje o narzędziach wczesnego ostrzegania online, na przykład na specjalnym portalu lub stronie internetowej. Państwa członkowskie powinny móc dostosowywać narzędzia wczesnego ostrzegania w zależności od wielkości przedsiębiorstwa oraz ustanawiać szczegółowe przepisy dotyczące narzędzi wczesnego ostrzegania dla dużych przedsiębiorstw i grup, uwzględniające ich specyfikę. Niniejsza dyrektywa nie powinna nakładać na państwa członkowskie jakiegokolwiek odpowiedzialności za ewentualne szkody poniesione w związku z postępowaniami restrukturyzacyjnymi uruchamianymi przez takie narzędzia wczesnego ostrzegania.
- (23) Aby zwiększyć wsparcie dla pracowników i ich przedstawicieli, państwa członkowskie powinny zapewnić, aby przedstawiciele pracowników mieli dostęp do stosownych i aktualnych informacji dotyczących dostępności narzędzi wczesnego ostrzegania, a także powinny mieć możliwość zapewnienia wsparcia dla przedstawicieli pracowników w przeprowadzaniu oceny sytuacji ekonomicznej dłużnika.
- (24) Ramy restrukturyzacji powinny być dostępne dla dłużników, w tym podmiotów prawnych oraz – w przypadku gdy tak przewidziano w prawie krajowym – osób fizycznych i grup przedsiębiorstw, aby umożliwić im uporanie się z trudnościami finansowymi na wczesnym etapie, gdy wydaje się prawdopodobne, że można jeszcze zapobiec niewypłacalności oraz zapewnić rentowność przedsiębiorstwa. Ramy restrukturyzacji powinny być dostępne, zanim dłużnik stanie się niewypłacalny na podstawie prawa krajowego, a mianowicie zanim spełni ustanowione w prawie krajowym warunki objęcia go zbiorowym postępowaniem upadłościowym, które zwykle wiąże się z odebraniem dłużnikowi zarządu majątkiem i powołaniem likwidatora. Aby zapobiec nadużywaniu ram restrukturyzacji, trudności finansowe dłużnika powinny wskazywać na prawdopodobieństwo niewypłacalności, a plan restrukturyzacji powinien móc jej zapobiec oraz zapewnić rentowność przedsiębiorstwa.
- (25) Państwa członkowskie powinny móc określić, czy wierzytelności, które stają się wymagalne lub które powstają po złożeniu wniosku o wszczęcie postępowania dotyczącego restrukturyzacji zapobiegawczej lub po wszczęciu tego postępowania, są objęte zakresem środków restrukturyzacji zapobiegawczej lub wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych. Państwa członkowskie powinny móc decydować o tym, czy wstrzymanie indywidualnych czynności egzekucyjnych ma wpływ na należne odsetki od wierzytelności.

- (26) Państwa członkowskie powinny móc wprowadzić test rentowności jako warunek dostępu do postępowania dotyczącego restrukturyzacji zapobiegawczej przewidzianego w niniejszej dyrektywie. Taki test powinien być przeprowadzony bez szkody dla majątku dłużnika oraz mógłby przyjąć formę, między innymi, przyznania tymczasowego wstrzymania czynności egzekucyjnych lub przeprowadzenia testu bez zbędnej zwłoki. Jednakże brak szkody nie powinien uniemożliwiać państwom członkowskim wymagania od dłużników, aby udowodnili swoją rentowność na swój własny koszt.
- (27) Fakt, że państwa członkowskie mogą ograniczyć dostęp do ram restrukturyzacji w odniesieniu do dłużników, którzy zostali skazani za poważne naruszenia obowiązków w zakresie rachunkowości lub księgowości, nie powinien także uniemożliwiać państwom członkowskim ograniczania dłużnikom dostępu do ram restrukturyzacji zapobiegawczej w przypadku gdy ich księgi i rejestry są niekompletne lub obciążone wadami w takim stopniu, że niemożliwe jest ustalenie sytuacji biznesowej i finansowej dłużników.
- (28) Państwa członkowskie powinny móc rozszerzyć zakres stosowania ram restrukturyzacji zapobiegawczej przewidzianych w niniejszej dyrektywie, aby uwzględnić sytuacje, w których dłużnicy, którzy napotykają trudności inne niż finansowe, o ile takie trudności powodują realne i poważne zagrożenie dla obecnej lub przyszłej zdolności dłużnika do spłaty jego długów w terminie ich wymagalności. Ramy czasowe, w których należy oceniać takie zagrożenie, mogą obejmować okres wielu miesięcy, a nawet dłuższy, aby uwzględnić przypadki, w których dłużnik napotyka trudności inne niż finansowe zagrażające kontynuacji działalności jego przedsiębiorstwa, a w średniej perspektywie – jego płynności. Może tak być na przykład w przypadku gdy dłużnik utracił kluczowe dla niego zamówienie.
- (29) Aby wspierać skuteczność oraz zmniejszyć opóźnienia i koszty, krajowe ramy restrukturyzacji zapobiegawczej powinny obejmować elastyczne procedury. W przypadku gdy niniejsza dyrektywa jest wdrażana w drodze więcej niż jednej procedury w obrębie ram restrukturyzacyjnych, dłużnik powinien mieć dostęp do wszystkich praw i zabezpieczeń przewidzianych w niniejszej dyrektywie w celu osiągnięcia skutecznej restrukturyzacji. Z wyjątkiem przypadków obowiązkowego zaangażowania organów sądowych lub administracyjnych przewidzianych na podstawie niniejszej dyrektywy, państwa członkowskie powinny móc ograniczyć zaangażowanie takich organów do sytuacji, gdy jest ono konieczne i proporcjonalne, z jednoczesnym uwzględnieniem, między innymi, celu zabezpieczenia praw i interesów dłużników oraz zainteresowanych uczestników, a także celu zmniejszenia opóźnień i kosztów postępowań. W przypadkach gdy prawo krajowe zezwala wierzycielom lub przedstawicielom pracowników na wszczęcie postępowania restrukturyzacyjnego oraz w przypadku gdy dłużnik jest MŚP, państwa członkowskie powinny wymagać zgody dłużnika jako warunku wstępnego wszczęcia postępowania oraz powinny także móc rozszerzyć zakres tego wymogu na dłużników będących dużymi przedsiębiorstwami.
- (30) Aby unikać niepotrzebnych kosztów, odzwierciedlić wczesny charakter restrukturyzacji zapobiegawczej oraz zachęcić dłużników, aby ubiegali się o restrukturyzację zapobiegawczą na wczesnym etapie swoich trudności finansowych, powinni oni co do zasady zachowywać kontrolę nad swoim majątkiem i nad bieżącą działalnością swojego przedsiębiorstwa. Powołanie nadzorcy restrukturyzacyjnego w celu nadzorowania działalności dłużnika lub częściowego przejęcia kontroli nad bieżącą działalnością dłużnika, nie powinno być obowiązkowe w każdym przypadku – decyzja ta powinna być podejmowana indywidualnie w zależności od okoliczności danej sprawy lub szczególnych potrzeb dłużnika. Państwa członkowskie powinny jednak móc określić, że powołanie nadzorcy restrukturyzacyjnego jest zawsze konieczne w określonych okolicznościach, takich jak w przypadku gdy: dłużnik korzysta z ogólnego wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych; plan restrukturyzacji musi zostać zatwierdzony wbrew sprzeciwowi grupy wierzycieli; plan restrukturyzacji obejmuje środki mające wpływ na prawa pracowników; lub dłużnik lub kadra zarządzająca dłużnika działali w ramach stosunków handlowych w sposób przestępczy, nieuczciwy lub szkodliwy.
- (31) W celu udzielenia pomocy stronom w negocjowaniu i sporządzeniu planu restrukturyzacji, państwa członkowskie powinny przewidzieć obowiązkowe powołanie nadzorcy restrukturyzacyjnego w przypadku gdy: organ sądowy lub administracyjny przyznaje dłużnikowi ogólne wstrzymanie indywidualnych czynności egzekucyjnych, pod warunkiem że w takich przypadkach nadzorca jest niezbędny, aby zabezpieczyć interesy stron; plan restrukturyzacji musi zostać zatwierdzony przez organ sądowy lub administracyjny wbrew sprzeciwowi grupy wierzycieli; występuje o to dłużnik; lub występuje o to większość wierzycieli, pod warunkiem że wierzyciele pokryją koszty i honoraria nadzorcy.

- (32) Dłużnik powinien móc skorzystać z tymczasowego wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych, przyznanego przez organ sądowy lub administracyjny, lub z mocy prawa, w celu wsparcia negocjacji dotyczących planu restrukturyzacji, aby móc kontynuować działalność lub przynajmniej zachować wartość swojej masy układowej i upadłościowej podczas negocjacji. W przypadku gdy tak przewidziano w prawie krajowym, wstrzymanie czynności egzekucyjnych powinno być również możliwe na korzyść podmiotów trzecich udzielających zabezpieczenia, w tym gwarantów i dających przedmiot zabezpieczenia. Jednakże państwa członkowskie powinny móc przewidzieć, że organy sądowe lub administracyjne mogą odmówić wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych, w przypadku gdy takie wstrzymanie nie jest konieczne lub w przypadku gdy nie służyłoby celowi wspierania negocjacji. Podstawy odmowy mogłyby obejmować brak poparcia wymaganej większości wierzycieli lub, w przypadku gdy tak przewidziano w prawie krajowym, faktyczna niezdolność dłużnika do spłacania długów w terminie ich wymagalności.
- (33) W celu ułatwienia i przyspieszenia postępowań państwa członkowskie powinny móc ustanowić wzruszalne domniemanie istnienia podstaw odmowy wstrzymania czynności egzekucyjnych, na przykład w przypadku gdy dłużnik zachowuje się w sposób typowy dla dłużnika niezdolnego do spłacenia długów w terminie ich wymagalności, na przykład ma poważne zaległości w regulowaniu płatności należnych pracownikom, urzędowi podatkowemu lub urzędowi ds. zabezpieczenia społecznego, lub w przypadku gdy dłużnik lub aktualny zarząd przedsiębiorstwa popełnili przestępstwo finansowe, co daje powód do przypuszczeń, że większość wierzycieli nie poparłaby rozpoczęcia negocjacji.
- (34) Wstrzymanie indywidualnych czynności egzekucyjnych mogłoby być całkowite, czyli mieć wpływ na wszystkich wierzycieli, lub mogłoby mieć zastosowanie tylko do niektórych wierzycieli lub kategorii wierzycieli. Państwa członkowskie powinny móc wyłączyć niektóre roszczenia lub kategorie roszczeń z zakresu wstrzymania czynności egzekucyjnych, w ściśle określonych okolicznościach, na przykład roszczenia zabezpieczone aktywami, których usunięcie nie zagroziłoby restrukturyzacji przedsiębiorstwa, lub roszczenia wierzycieli, którzy zostaliby pokrzywdzeni wskutek wstrzymania czynności egzekucyjnych, na przykład ponieśliby stratę bez otrzymania odszkodowania lub ich zabezpieczenie straciłoby na wartości.
- (35) W celu zapewnienia uczciwej równowagi pomiędzy prawami dłużnika a prawami wierzycieli wstrzymanie indywidualnych czynności egzekucyjnych powinno być stosowane przez okres nieprzekraczający czterech miesięcy. Skomplikowane przypadki restrukturyzacji mogą jednak wymagać więcej czasu. Państwa członkowskie powinny móc przewidzieć, że w takich przypadkach przedłużenie pierwotnego okresu wstrzymania czynności egzekucyjnych może być przyznawane przez organ sądowy lub administracyjny. W przypadku gdy organ sądowy lub administracyjny nie podejmie decyzji w sprawie przedłużenia okresu wstrzymania czynności egzekucyjnych przed jego upływem, wstrzymanie czynności egzekucyjnych powinno utracić swoją moc z dniem wygaśnięcia okresu tego wstrzymania. W interesie pewności prawa łączny okres wstrzymania czynności egzekucyjnych należy ograniczyć do dwunastu miesięcy. Państwa członkowskie powinny móc przewidzieć wstrzymanie czynności egzekucyjnych na czas nieokreślony, w przypadku gdy dłużnik staje się niewypłacalny na mocy prawa krajowego. Państwa członkowskie powinny móc decydować, czy krótkoterminowe, tymczasowe wstrzymanie czynności egzekucyjnych, w oczekiwaniu na decyzję organu sądowego lub administracyjnego dotyczącą dostępu do ram restrukturyzacji zapobiegawczej, podlega ograniczeniom czasowym określonym w niniejszej dyrektywie.
- (36) Aby zapewnić ochronę wierzycieli przed poniesieniem niepotrzebnej szkody, państwa członkowskie powinny przewidzieć, że organy sądowe lub administracyjne mogą uchylić wstrzymanie indywidualnych czynności egzekucyjnych, jeśli przestało ono spełniać cel wspierania negocjacji, na przykład gdy staje się jasne, że wymagana większość wierzycieli nie popiera kontynuowania negocjacji. W przypadku gdy państwa członkowskie przewidują taką możliwość, wstrzymanie czynności egzekucyjnych należy również uchylić, jeżeli wierzyciele są pokrzywdzeni wskutek tego wstrzymania. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość ograniczenia możliwości uchylania wstrzymania czynności egzekucyjnych do sytuacji, w których wierzyciele nie mieli możliwości bycia wysłuchanymi, zanim wstrzymanie zaczęło obowiązywać lub zostało przedłużone. Państwa członkowskie powinny również mieć możliwość wprowadzenia minimalnego okresu, podczas którego wstrzymanie czynności egzekucyjnych nie może zostać uchylone. W celu ustalenia, czy wierzyciele zostali pokrzywdzeni, organy sądowe lub administracyjne powinny móc wziąć pod uwagę czy wstrzymanie czynności egzekucyjnych chroniłoby całkowitą wartość masy układowej i upadłościowej oraz czy dłużnik działa w złej wierze lub z zamiarem pokrzywdzenia wierzycieli, lub generalnie działa wbrew uzasadnionym oczekiwaniom ogółu wierzycieli.

- (37) Niniejsza dyrektywa nie obejmuje przepisów dotyczących odszkodowania lub gwarancji dla wierzycieli, których zabezpieczenie prawdopodobnie straci na wartości w okresie obowiązywania wstrzymania czynności egzekucyjnych. Jeden wierzyciel lub grupa wierzycieli zostaliby pokrzywdzeni na przykład w sytuacji, gdyby wskutek wstrzymania czynności egzekucyjnych wierzyciele mieli znacznie mniejsze szanse na zaspokojenie swoich roszczeń niż gdyby wstrzymanie nie zostało zastosowane, lub gdy dany wierzyciel znajdzie się w mniej korzystnym położeniu niż inni wierzyciele będący w podobnej sytuacji. Państwa członkowskie powinny móc przewidzieć, że każdorazowo w przypadku stwierdzenia, że jeden lub większa liczba wierzycieli lub jedna lub większa liczba grup wierzycieli zostali pokrzywdzeni, wstrzymanie czynności egzekucyjnych może zostać uchylone w odniesieniu do tych wierzycieli lub grup wierzycieli, lub w odniesieniu do wszystkich wierzycieli. Państwa członkowskie powinny móc decydować o tym, kto jest uprawniony do występowania o uchylenie wstrzymania czynności egzekucyjnych.
- (38) Wstrzymanie indywidualnych czynności egzekucyjnych powinno również skutkować zawieszeniem obowiązku dłużnika do złożenia wniosku o wszczęcie postępowania upadłościowego, które mogłoby zakończyć się likwidacją dłużnika, lub wszczęcia takiego postępowania na wniosek wierzyciela. Takie postępowania upadłościowe powinny, oprócz postępowań, w przypadku których prawo przewiduje wyłącznie skutek w postaci likwidacji dłużnika, obejmować również postępowania, które mogłyby prowadzić do restrukturyzacji dłużnika. Zawieszenie wszczęcia postępowania upadłościowego na wniosek wierzycieli powinno mieć zastosowanie nie tylko w przypadku gdy państwa członkowskie przewidują ogólne wstrzymanie indywidualnych czynności egzekucyjnych obejmujące wszystkich wierzycieli, lecz również w przypadku gdy państwa członkowskie przewidują opcję wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych obejmującego jedynie ograniczoną liczbę wierzycieli. Państwa członkowskie powinny jednak móc przewidzieć, że – z uwagi na interes ogólny – postępowania upadłościowe mogą być wszczynane na wniosek organów publicznych, które nie występują w charakterze wierzycieli, na przykład prokuratury.
- (39) Niniejsza dyrektywa nie powinna uniemożliwiać dłużnikom spłacania, w ramach prowadzenia zwykłej działalności, roszczeń wierzycieli, których wstrzymanie czynności egzekucyjnych nie dotyczy, oraz wierzytelności zainteresowanych wierzycieli powstałych w okresie obowiązywania wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych. W celu zapewnienia, aby wierzyciele, których roszczenia powstały przed wszczęciem postępowania restrukturyzacyjnego lub przed wstrzymaniem indywidualnych czynności egzekucyjnych, nie wywierali na dłużnika nacisku, aby spłacił te roszczenia, które w przeciwnym razie zostałyby zmniejszone wskutek realizacji planu restrukturyzacji, państwa członkowskie powinny móc przewidzieć zawieszenie obowiązku spłaty tych roszczeń przez dłużnika.
- (40) Gdy dłużnik zostaje objęty postępowaniem upadłościowym, niektórym dostawcom mogą przysługiwać wynikające z umowy, przewidziane w tzw. klauzulach *ipso facto*, prawa do rozwiązania umowy na dostawy na podstawie samego faktu niewypłacalności, nawet jeśli dłużnik należycie wywiązywał się ze swoich zobowiązań. Klauzule *ipso facto* mogłyby zostać uruchomione również w przypadku wystąpienia przez dłużnika o restrukturyzację zapobiegawczą. W przypadku gdy strony umowy powołują się na tego typu klauzule, gdy dłużnik dopiero negocjuje plan restrukturyzacji lub występuje o wstrzymanie indywidualnych czynności egzekucyjnych, lub gdy strony umowy powołują się na nie w związku z jakimkolwiek zdarzeniem dotyczącym tego wstrzymania, przedterminowe rozwiązanie umowy może mieć niekorzystny wpływ na przedsiębiorstwo dłużnika i powodzenie działań służących uratowaniu jego przedsiębiorstwa. W takich przypadkach konieczne jest zatem zapewnienie, aby wierzyciele nie mogli powoływać się na klauzule *ipso facto*, które zawierają odniesienia do negocjacji dotyczących planu restrukturyzacji lub wstrzymania czynności egzekucyjnych, lub jakiegokolwiek innego podobnego zdarzenia związanego ze wstrzymaniem czynności egzekucyjnych.
- (41) Przedterminowe rozwiązanie umów może zagrażać zdolności przedsiębiorstwa do kontynuowania działalności podczas negocjacji dotyczących restrukturyzacji, zwłaszcza gdy dotyczy to umów na podstawowe usługi, takie jak zaopatrzenie w gaz, energię elektryczną, wodę, usługi telekomunikacyjne lub usługi dotyczące kart płatniczych. Państwa członkowskie powinny przewidzieć, że w okresie obowiązywania wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych wierzycielom, których dotyczy to wstrzymanie i których roszczenia powstały przed wstrzymaniem czynności egzekucyjnych i nie zostały spłacone przez dłużnika, nie wolno wstrzymać się z wykonaniem, rozwiązać ani przyspieszyć wykonania podstawowych umów wzajemnych podlegających wykonaniu, lub w jakimkolwiek inny sposób zmieniać tych umów, pod warunkiem że dłużnik wywiązuje się ze swoich zobowiązań wynikających z takich umów, które to zobowiązania stają się wymagalne w okresie obowiązywania tego wstrzymania. Umowami wzajemnymi podlegającymi wykonaniu są na przykład umowy leasingu i umowy licencyjne, długoterminowe umowy na dostawy i umowy franczyzy.
- (42) Niniejsza dyrektywa określa minimalne standardy dotyczące treści planu restrukturyzacji. Państwa członkowskie powinny jednak móc wymagać dodatkowych wyjaśnień w planie restrukturyzacji, dotyczących na przykład kryteriów, według których pogrupowano wierzycieli, co może mieć znaczenie w przypadkach gdy dług jest tylko częściowo zabezpieczony. Państwa członkowskie nie powinny być zobowiązane do wprowadzenia wymogu zasięgania opinii biegłego co do wartości majątku, która musi być wskazana w planie.

- (43) Prawo do udziału w głosowaniu w sprawie przyjęcia planu restrukturyzacji powinno przysługiwać zainteresowanym wierzycielom, w tym pracownikom, a w przypadku gdy zezwala na to prawo krajowe – także udziałowcom. Państwa członkowskie powinny móc przewidzieć ograniczone wyjątki od tej zasady. Strony, których plan restrukturyzacji nie dotyczy, nie powinny mieć prawa do głosowania w odniesieniu do tego planu, a ich poparcie nie powinno być wymagane do zaaprobowania jakiegokolwiek planu. Pojęcie „zainteresowanych uczestników” powinno obejmować pracowników tylko wtedy, gdy występują w charakterze wierzycieli. Dlatego też, jeżeli państwa członkowskie zdecydują o wyłączeniu roszczeń pracowników wynikających z ram restrukturyzacji zapobiegawczej, pracownicy nie powinni być uznawani za zainteresowanych uczestników. Głosowanie w sprawie przyjęcia planu restrukturyzacji mogłoby odbywać się w formie formalnego głosowania lub w formie konsultacji i porozumienia z wymaganą większością zainteresowanych uczestników. Jednakże w przypadku gdy głosowanie ma formę porozumienia zakładającego wymaganą większość, zainteresowani uczestnicy, którzy nie byli zaangażowani w porozumienie, mogliby jednak otrzymać możliwość przyłączenia się do planu restrukturyzacji.
- (44) W celu zapewnienia, aby co do istoty podobne prawa były traktowane sprawiedliwie, a przyjmowanie planów restrukturyzacji nie powodowało niesprawiedliwego traktowania praw zainteresowanych uczestników, zainteresowani uczestnicy powinni być traktowani jako odrębne grupy, które odpowiadają kryteriom tworzenia grup określonym w prawie krajowym. Tworzenie grup oznacza grupowanie zainteresowanych uczestników do celów przyjęcia planu w taki sposób, aby podział ten odzwierciedlał ich prawa oraz stopnie uprzywilejowania ich wierzytelności i interesów. Należy utworzyć oddzielne grupy co najmniej dla wierzycieli zabezpieczonych i niezabezpieczonych. Państwa członkowskie powinny jednak móc wymagać stworzenia więcej niż dwóch grup wierzycieli, w tym różnych grup wierzycieli niezabezpieczonych lub zabezpieczonych oraz grup wierzycieli posiadających należności podporządkowane. Państwa członkowskie powinny również móc traktować jako odrębne grupy rodzaje wierzycieli, których nie łączy wystarczająca wspólnota interesów, takich jak organy podatkowe lub organy ds. zabezpieczenia społecznego. Państwa członkowskie powinny móc przewidzieć, że zabezpieczone wierzytelności można podzielić na zabezpieczone i niezabezpieczone części w oparciu o wycenę zabezpieczenia. Państwa członkowskie powinny również móc określić przepisy szczegółowe wspierające tworzenie grup w przypadku gdy byłoby to korzystne dla wierzycieli niezdywersyfikowanych lub wymagających szczególnego traktowania z innych względów, takich jak pracownicy lub mali dostawcy.
- (45) Państwa członkowskie powinny móc przewidzieć, że dłużnicy będący MŚP, z uwagi na ich stosunkowo prostą strukturę kapitałową, mogą być zwolnieni z obowiązku traktowania zainteresowanych uczestników jako odrębnych grup. W przypadkach gdy MŚP zdecydowały o stworzeniu tylko jednej grupy dysponującej prawem do głosowania, a grupa ta głosuje przeciwko planowi, należy umożliwić dłużnikom przedstawienie innego planu, zgodnie z ogólnymi zasadami niniejszej dyrektywy.
- (46) Państwa członkowskie powinny w każdym przypadku zapewniać, aby w ich prawie krajowym uwzględniano odpowiednio kwestie o szczególnym znaczeniu dla tworzenia grup, takie jak roszczenia stron powiązanych, oraz aby prawo krajowe obejmowało przepisy dotyczące wierzytelności warunkowych i wierzytelności spornych. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość regulowania sposobu traktowania wierzytelności spornych do celów przydzielania praw do głosowania. Organ sądowy lub administracyjny powinien zweryfikować tworzenie grup, w tym wybór wierzycieli, których dotyczy plan, po przedłożeniu planu restrukturyzacji do zatwierdzenia. Państwa członkowskie powinny jednak móc przewidzieć, że organ taki może również zweryfikować tworzenie grup na wcześniejszym etapie, jeżeli podmiot proponujący plan zwróci się do nich wcześniej o sprawdzenie planu lub wskazówki.
- (47) W prawie krajowym należy ustanowić wymagane większości w celu zapewnienia, aby mniejszość zainteresowanych uczestników w każdej grupie nie mogła blokować przyjęcia planu restrukturyzacji, który nie powoduje niesprawiedliwego ograniczenia ich praw i interesów. Gdyby zabezpieczonych wierzycieli wyrażających sprzeciw nie obowiązywał wymóg uzyskania większości, przeprowadzenie wczesnej restrukturyzacji byłoby w wielu przypadkach niemożliwe, na przykład w sytuacji, gdy potrzebna jest restrukturyzacja finansowa, ale działalność przedsiębiorstwa jest generalnie rentowna. W celu zapewnienia, aby prawo głosu stron w odniesieniu do przyjęcia planów restrukturyzacji było proporcjonalne do udziałów, które mają w przedsiębiorstwie, wymagana większość powinna być ustalana w każdej danej grupie na podstawie kwoty roszczeń wierzycieli lub wartości udziałów posiadanych przez udziałowców. Państwa członkowskie powinny móc dodatkowo wymagać uzyskania większości ustalonej na podstawie liczby zainteresowanych uczestników w każdej grupie. Państwa członkowskie powinny móc ustanowić przepisy w odniesieniu do zainteresowanych uczestników z prawem do głosowania, którzy nie korzystają w prawidłowy sposób z tego prawa do głosowania lub którzy nie są reprezentowani, na przykład przepisy umożliwiające uwzględnianie tych zainteresowanych uczestników przy ustalaniu, czy osiągnięty został próg uczestnictwa lub czy osiągnięto większość. Państwa członkowskie powinny mieć również swobodę w określaniu progu uczestnictwa w głosowaniu.

- (48) Zatwierdzenie planu restrukturyzacji przez organ sądowy lub administracyjny jest niezbędne do zapewnienia, aby ograniczenie praw wierzycieli lub udziałów posiadanych przez udziałowców było proporcjonalne do korzyści wynikających z restrukturyzacji oraz aby mieli oni dostęp do skutecznych środków ochrony prawnej. Zatwierdzenie jest szczególnie niezbędne w przypadku gdy: istnieją zainteresowani uczestnicy wyrażający sprzeciw; plan restrukturyzacji zawiera postanowienia dotyczące nowego finansowania; lub plan ten obejmuje likwidację ponad 25 % miejsc pracy. Państwa członkowskie powinny jednak móc przewidzieć, że zatwierdzenie przez organ sądowy lub administracyjny jest niezbędne także w innych przypadkach. Zatwierdzenie planu, który obejmuje likwidację ponad 25 % miejsc pracy, powinno być niezbędne wyłącznie w przypadku, gdy prawo krajowe zezwala, aby ramy restrukturyzacji zapobiegawczej przewidywały środki mające bezpośrednie skutki dla umów o pracę.
- (49) Państwa członkowskie powinny zapewnić, aby organ sądowy lub administracyjny mógł odrzucić plan w przypadku, gdy zostało stwierdzone, że ogranicza prawa wyrażających sprzeciw wierzycieli lub udziałowców poniżej poziomu, którego mogliby oni racjonalnie oczekiwać w przypadku likwidacji przedsiębiorstwa dłużnika – czy to w drodze stopniowej likwidacji, czy sprzedaży jako przedsiębiorstwa kontynuującego działalność, w zależności od konkretnej sytuacji danego dłużnika, albo poniżej poziomu, którego mogliby oni racjonalnie oczekiwać w przypadku zastosowania drugiego najlepszego w kolejności scenariusza alternatywnego, w sytuacji niezatwierdzenia planu restrukturyzacji. Jeżeli jednak plan zatwierdzono wbrew sprzeciwowi grupy wierzycieli, należy określić, który z mechanizmów ochrony zastosowano w takim scenariuszu. W przypadku gdy państwa członkowskie wybrały rozwiązanie polegające na wycenie dłużnika jako przedsiębiorstwa kontynuującego działalność, wycena taka powinna uwzględniać przedsiębiorstwo dłużnika w dłuższej perspektywie, a nie wartość likwidacyjną. Wartość przedsiębiorstwa kontynuującego działalność jest, co do zasady, wyższa niż wartość likwidacyjna, ponieważ opiera się na założeniu, że dane przedsiębiorstwo w dalszym ciągu prowadzi działalność z minimalnymi zakłóceniami, cieszy się zaufaniem wierzycieli finansowych, akcjonariuszy oraz klientów, dalej generuje przychody oraz ogranicza skutki dla pracowników.
- (50) Chociaż, aby uniknąć przeprowadzania wyceny w każdym przypadku, organ sądowy lub administracyjny powinien weryfikować spełnienie kryterium ochrony najlepszych interesów wierzycieli jedynie wówczas, gdy plan restrukturyzacji został zakwestionowany z tego względu, państwa członkowskie powinny móc przewidzieć, że inne warunki zatwierdzenia planu mogą być weryfikowane z urzędu. Państwa członkowskie powinny móc dodawać inne warunki, które należy spełnić, aby plan restrukturyzacji mógł zostać zatwierdzony, na przykład warunek odpowiedniej ochrony udziałowców. Organy sądowe lub administracyjne powinny móc odmówić zatwierdzenia planów restrukturyzacji, które nie dają racjonalnych szans na zapobieżenie niewypłacalności dłużnika lub na zapewnienie rentowności przedsiębiorstwa. Jednakże państwa członkowskie nie powinny być zobowiązane do zapewnienia, aby taka ocena była przeprowadzana z urzędu.
- (51) Powiadomienie wszystkich zainteresowanych uczestników powinno być jednym z warunków zatwierdzenia planu restrukturyzacji. Państwa członkowskie powinny móc określać formy takiego powiadomienia, chwili jego dokonywania, a także określać przepisy dotyczące traktowania roszczeń nieznanymi w odniesieniu do powiadamiania. Powinny one również móc przewidzieć, że strony, których plan restrukturyzacji nie dotyczy, muszą zostać o nim poinformowane.
- (52) Spełnienie „kryterium ochrony najlepszych interesów wierzycieli” powinno oznaczać, że żaden wierzyciel wyrażający sprzeciw nie znajduje się w przypadku planu restrukturyzacji w gorszej sytuacji, niż ta, w jakiej taki wierzyciel znalazłby się w przypadku likwidacji – czy to w drodze stopniowej likwidacji, czy sprzedaży jako przedsiębiorstwa kontynuującego działalność – albo w przypadku zastosowania drugiego najlepszego w kolejności scenariusza alternatywnego, gdyby plan restrukturyzacji nie został zatwierdzony. Państwa członkowskie powinny móc dokonać wyboru jednego z tych progów podczas wdrażania „kryterium ochrony najlepszych interesów wierzycieli” w prawie krajowym. Kryterium to należy stosować w każdym przypadku, gdy konieczne jest zatwierdzenie planu, aby był on wiążący dla wierzycieli wyrażających sprzeciw lub, w zależności od przypadku, dla grupy wierzycieli wyrażających sprzeciw. W wyniku zastosowania kryterium ochrony najlepszych interesów wierzycieli, w przypadkach gdy publiczni wierzyciele instytucjonalni mają na mocy prawa krajowego uprzywilejowany status, państwa członkowskie mogłyby przewidzieć, że plan restrukturyzacji nie może narzucać całkowitego lub częściowego anulowania wierzytelności tych wierzycieli.
- (53) Chociaż należy zawsze przyjmować plan restrukturyzacji jeżeli popiera go wymagana większość w każdej zainteresowanej grupie, powinno być również możliwe zatwierdzenie przez organ sądowy lub administracyjny, na wniosek dłużnika lub za zgodą dłużnika planu restrukturyzacji, który nie został poparty przez wymaganą większość w każdej zainteresowanej grupie. W przypadku osoby prawnej państwa członkowskie powinny móc decydować, czy do celów przyjęcia lub zatwierdzenia planu restrukturyzacji, dłużnika należy rozumieć jako zarząd danej osoby prawnej czy określoną większość akcjonariuszy lub udziałowców. Aby plan mógł zostać zatwierdzony w przypadku sprzeciwu grupy wierzycieli, powinien uzyskać poparcie większości głosujących grup zainteresowanych uczestników. Co najmniej jedna z tych grup powinna być grupą wierzycieli zabezpieczonych lub grupą uprzywilejowaną w stosunku do grupy zwykłych wierzycieli niezabezpieczonych.

- (54) Należy umożliwić, aby w przypadku gdy większość głosujących grup nie popiera planu restrukturyzacji, plan mógł zostać jednak zatwierdzony jeśli jest on poparty przez co najmniej jedną grupę zainteresowanych wierzycieli lub doznających uszczerbku wierzycieli, którzy - po wycenie wartości dłużnika jako przedsiębiorstwa kontynuującego działalność - otrzymaliby płatności lub zachowaliby jakiekolwiek udziały, lub, w przypadku gdy tak przewidziano w prawie krajowym, można racjonalnie domniemywać, że otrzymaliby płatności lub zachowaliby jakiekolwiek udziały, gdyby zastosowana została normalna kolejność zaspokajania w postępowaniu likwidacyjnym na mocy prawa krajowego. W takich przypadkach państwa członkowskie powinny móc zwiększyć liczbę grup wymaganą do zaaprobowania planu, bez konieczności wymagania, aby wszystkie te grupy - po wycenie dłużnika jako przedsiębiorstwa kontynuującego działalność - otrzymały płatności lub zachowały jakiekolwiek udziały na mocy prawa krajowego. Państwa członkowskie nie powinny jednak wymagać zgody wszystkich grup. Dlatego też, w przypadku gdy istnieją tylko dwie grupy wierzycieli, zgodę co najmniej jednej z nich należy uznać za wystarczającą, jeśli spełnione są pozostałe warunki zatwierdzenia planu restrukturyzacji wbrew sprzeciwowi grupy wierzycieli. Uszczerbek wierzyciela należy rozumieć jako zmniejszenie wartości jego roszczeń.
- (55) W przypadku zatwierdzenia planu restrukturyzacji wbrew sprzeciwowi grupy wierzycieli, państwa członkowskie powinny zapewnić, aby grupy zainteresowanych wierzycieli wyrażające sprzeciw nie zostały pokrzywdzone w ramach proponowanego planu, a także powinny zapewnić takim grupom wyrażającym sprzeciw wystarczającą ochronę. Państwa członkowskie powinny móc chronić grupę zainteresowanych wierzycieli wyrażającą sprzeciw poprzez zapewnienie, aby była ona traktowana w sposób co najmniej tak korzystny jak każda inna grupa o takim samym stopniu uprzywilejowania i w sposób bardziej korzystny niż jakakolwiek inna grupa o niższym stopniu uprzywilejowania. Alternatywnie, państwa członkowskie mogłyby chronić grupę zainteresowanych wierzycieli wyrażającą sprzeciw poprzez zapewnienie, aby - w sytuacji gdy grupa mająca niższy stopień uprzywilejowania otrzymuje jakiekolwiek środki z podziału lub zachowuje jakiekolwiek udziały na mocy planu restrukturyzacji - taka grupa zainteresowanych wierzycieli wyrażająca sprzeciw została w pełni spłacona („zasada bezwzględnego pierwszeństwa”). Państwa członkowskie powinny mieć swobodę we wdrażaniu koncepcji „pełnej spłaty”, w tym w odniesieniu do harmonogramu płatności, o ile kwota główna roszczenia, a w przypadku wierzycieli zabezpieczonych - wartość zabezpieczenia - są objęte ochroną. Państwa członkowskie powinny również móc decydować o wyborze równoważnych środków, za pomocą których pierwotne roszczenie może zostać w pełni zaspokojone.
- (56) Państwa członkowskie powinny móc stosować odstępstwo od zasady bezwzględnego pierwszeństwa, na przykład w przypadku gdy jest uważane za uczciwą praktykę, aby udziałowcy zachowali na mocy planu restrukturyzacji określoną część udziałów chociaż bardziej uprzywilejowana grupa wierzycieli zmuszona jest do zaakceptowania zmniejszenia swoich roszczeń, lub aby dostawcy usług podstawowych objęci przepisem o wstrzymaniu indywidualnych czynności egzekucyjnych otrzymali zapłatę przed bardziej uprzywilejowanymi grupami wierzycieli. Państwa członkowskie powinny móc dokonać wyboru, które z mechanizmów ochrony opisanych powyżej wprowadzą w życie.
- (57) Bez uszczerbku dla ochrony uzasadnionych interesów akcjonariuszy lub innych udziałowców, państwa członkowskie powinny zapewnić, aby nie mogli oni bezzasadnie uniemożliwiać przyjęcia planów restrukturyzacji, które przywróciłyby dłużnikowi rentowność. Państwa członkowskie powinny móc stosować różne środki, aby osiągnąć ten cel, na przykład nie przyznając udziałowcom prawa do głosowania w sprawie planu restrukturyzacji i nie uzależniając przyjęcia planu restrukturyzacji od zgody udziałowców, którzy - po wycenie przedsiębiorstwa - nie otrzymaliby żadnych płatności lub innych świadczeń, gdyby zastosowano normalną kolejność zaspokajania w postępowaniu likwidacyjnym. Jeżeli jednak udziałowcom przysługuje prawo do głosowania w sprawie planu restrukturyzacji, organ sądowy lub administracyjny powinien móc zatwierdzić ten plan stosując zasady dotyczące zatwierdzenia planu restrukturyzacji wbrew sprzeciwowi grupy wierzycieli, pomimo sprzeciwu jednej lub większej liczby grup lub grup udziałowców. Państwa członkowskie, które wykluczają udziałowców z głosowania, nie powinny być zobowiązane do stosowania zasady bezwzględnego pierwszeństwa w relacjach między wierzycielami a udziałowcami. Innym możliwym sposobem zapewnienia, aby udziałowcy nie uniemożliwiali bezzasadnie przyjęcia planów restrukturyzacyjnych, byłoby zapewnienie, aby środki restrukturyzacyjne, które bezpośrednio wpływają na prawa udziałowców i które muszą być zatwierdzone przez walne zgromadzenie akcjonariuszy na mocy prawa spółek, nie podlegały nieracjonalnie wysokim wymogom dotyczącym większości oraz aby udziałowcy nie mieli kompetencji w zakresie środków restrukturyzacyjnych, które nie mają bezpośredniego wpływu na ich prawa.
- (58) W przypadku gdy istnieją różne rodzaje akcji lub udziałów, z którymi wiążą się różne prawa, potrzebna może być większa liczba grup udziałowców. Restrukturyzacja na takich warunkach mogłaby nie być interesująca dla udziałowców w MSP, którzy nie są jedynie inwestorami, lecz właścicielami przedsiębiorstwa i wnoszą w nie wkład w inny sposób, na przykład poprzez wiedzę fachową w zakresie zarządzania. Z tego względu zatwierdzanie planu restrukturyzacji wbrew sprzeciwowi grupy wierzycieli powinno pozostać fakultatywne w przypadku dłużników będących MSP.
- (59) Do celów realizacji planu restrukturyzacji należy przewidzieć w tym planie możliwość zapewnienia przez udziałowców MSP niepieniężnego wsparcia restrukturyzacji, na przykład skorzystania z ich doświadczenia, reputacji lub kontaktów handlowych.

- (60) Pracownicy powinni być objęci pełną ochroną prawa pracy przez cały okres trwania postępowań dotyczących restrukturyzacji zapobiegawczej. W szczególności, niniejsza dyrektywa powinna pozostawać bez uszczerbku dla praw pracowniczych gwarantowanych dyrektywami Rady 98/59/WE⁽¹²⁾ i 2001/23/WE⁽¹³⁾ oraz dyrektywami Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/14/WE⁽¹⁴⁾, 2008/94/WE⁽¹⁵⁾ i 2009/38/WE⁽¹⁶⁾. Obowiązki w zakresie informowania pracowników i konsultowania się z nimi, przewidziane w prawie krajowym stanowiącym transpozycję tych dyrektyw pozostają w pełni nienaruszone. Obejmuje to między innymi obowiązki informowania przedstawicieli pracowników i konsultowania się z nimi w odniesieniu do decyzji o skorzystaniu z ram restrukturyzacji zapobiegawczej zgodnie z dyrektywą 2002/14/WE.
- (61) Pracownikom i ich przedstawicielom należy przekazywać informacje dotyczące proponowanego planu restrukturyzacji, w zakresie przewidzianym w prawie Unii, aby umożliwić im dokonanie szczegółowej oceny różnych scenariuszy. Ponadto należy zapewnić w niezbędnym zakresie zaangażowanie pracowników i ich przedstawicieli, aby spełnić wymogi w zakresie konsultacji przewidziane w prawie Unii. Ze względu na potrzebę zapewnienia odpowiedniego poziomu ochrony pracowników państwa członkowskie powinny zostać zobowiązane do wyłączenia niezaspokojonych roszczeń pracowników z zakresu każdej decyzji o wstrzymaniu indywidualnych czynności egzekucyjnych, niezależnie od tego, czy roszczenia te powstały przed wydaniem czy po wydaniu decyzji o wstrzymaniu czynności egzekucyjnych. Wstrzymanie dochodzenia niezaspokojonych roszczeń pracowników powinno być dozwolone tylko w odniesieniu do takich kwot i na taki okres, w jakim spłata takich roszczeń jest skutecznie gwarantowana na podobnym poziomie innymi środkami na mocy prawa krajowego. W przypadku gdy prawo krajowe przewiduje ograniczenia odpowiedzialności instytucji gwarancyjnych dotyczące okresu gwarancji albo wysokości kwot wypłacanych pracownikom, pracownicy powinni mieć możliwość dochodzenia od pracodawcy pozostałej części swoich niezaspokojonych roszczeń nawet w okresie obowiązywania wstrzymania czynności egzekucyjnych. Alternatywnie, państwa członkowskie powinny móc wyłączyć roszczenia pracowników z zakresu ram restrukturyzacji zapobiegawczej oraz przewidzieć dla nich ochronę na mocy prawa krajowego.
- (62) W przypadku gdy plan restrukturyzacji wiąże się z przeniesieniem części przedsiębiorstwa lub jego działalności, prawa pracownicze wynikające z umowy o pracę lub stosunku pracy, w szczególności prawo do wynagrodzenia, powinny być chronione zgodnie z art. 3 i 4 dyrektywy 2001/23/WE, bez uszczerbku dla szczególnych przepisów stosowanych w przypadku postępowania upadłościowego na mocy art. 5 tej dyrektywy, w szczególności możliwości przewidzianych w jej art. 5 ust. 2. Niniejsza dyrektywa powinna pozostawać bez uszczerbku dla praw do informacji i konsultacji, gwarantowanych na mocy dyrektywy 2002/14/WE, w tym w odniesieniu do decyzji, które prawdopodobnie spowodują znaczne zmiany w organizacji pracy lub w stosunkach umownych, w celu osiągnięcia porozumienia w sprawie takich decyzji. Ponadto na mocy niniejszej dyrektywy pracownicy, na których roszczenia plan restrukturyzacji ma wpływ, powinni mieć także prawo do głosowania w sprawie tego planu. Do celów głosowania nad planem restrukturyzacji państwa członkowskie powinny móc decydować o umieszczeniu pracowników w odrębnej grupie niż pozostałe grupy wierzycieli.
- (63) Organy sądowe lub administracyjne powinny decydować o wycenie przedsiębiorstwa będącego w likwidacji albo w sytuacji zastosowania drugiego najlepszego w kolejności scenariusza alternatywnego, w przypadku gdy plan restrukturyzacji nie został zatwierdzony, tylko jeśli wyrażający sprzeciw zainteresowany uczestnik kwestionuje plan restrukturyzacji. Nie uniemożliwia to państwom członkowskim przeprowadzania wycen w innym kontekście zgodnie z prawem krajowym. Należy jednak umożliwić, aby decyzja taka polegała również na zatwierdzeniu wyceny dokonanej przez biegłego lub wyceny przedłożonej przez dłużnika lub inną stronę na wcześniejszym etapie procesu. W przypadku gdy podjęto decyzję o przeprowadzeniu wyceny, państwa członkowskie powinny móc określić przepisy szczególne, odrębne od ogólnego prawa cywilnego procesowego, dotyczące wyceny w sprawach dotyczących restrukturyzacji, w celu zapewnienia przeprowadzenia wyceny w trybie przyśpieszonym. Żaden przepis niniejszej dyrektywy nie powinien wpływać na przepisy dotyczące ciężaru dowodu przewidziane w prawie krajowym w przypadku wyceny.
- (64) Wiążące skutki planu restrukturyzacji powinny być ograniczone do zainteresowanych uczestników, którzy byli zaangażowani w przyjęciu planu. Państwa członkowskie powinny móc określić co oznacza zaangażowanie wierzyciela, w tym w przypadku wierzycieli nieznanych lub wierzycieli wierzytelności przyszłych. Na przykład państwa członkowskie powinny móc decydować jak postępować w odniesieniu do wierzycieli, którzy zostali prawidłowo powiadomieni, ale nie uczestniczyli w postępowaniu.

⁽¹²⁾ Dyrektywa Rady 98/59/WE z dnia 20 lipca 1998 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do zwolnień grupowych (Dz.U. L 225 z 12.8.1998, s. 16).

⁽¹³⁾ Dyrektywa Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejścia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów (Dz.U. L 82 z 22.3.2001, s. 16).

⁽¹⁴⁾ Dyrektywa 2002/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 2002 r. ustanawiająca ogólne ramowe warunki informowania i przeprowadzania konsultacji z pracownikami we Wspólnocie Europejskiej (Dz.U. L 80 z 23.3.2002, s. 29).

⁽¹⁵⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/94/WE z dnia 22 października 2008 r. w sprawie ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy (Dz.U. L 283 z 28.10.2008, s. 36).

⁽¹⁶⁾ Dyrektywa 2009/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie ustanowienia europejskiej rady zakładowej lub trybu informowania pracowników i konsultowania się z nimi w przedsiębiorstwach lub w grupach przedsiębiorstw o zasięgu wspólnotowym (Dz.U. L 122 z 16.5.2009, s. 28).

- (65) Zainteresowani uczestnicy, których plan restrukturyzacji dotyczy, powinny móc odwoływać się od decyzji w sprawie zatwierdzenia planu wydanego przez organ administracyjny. Państwa członkowskie powinny także móc wprowadzić opcję odwołania od decyzji w sprawie zatwierdzenia planu restrukturyzacji wydanego przez organ sądowy. W celu zapewnienia skuteczności planu restrukturyzacji, zmniejszenia niepewności oraz uniknięcia nieuzasadnionych opóźnień, odwołanie co do zasady nie powinno jednak mieć skutku zawieszającego i dlatego nie powinno uniemożliwiać realizacji planu restrukturyzacji. Państwa członkowskie powinny móc określić oraz ograniczyć podstawy odwołania. W przypadku wniesienia odwołania od decyzji w sprawie zatwierdzenia planu państwa członkowskie powinny móc umożliwić organowi sądowemu wydawanie decyzji wstępnej lub decyzji w trybie doraźnym, która chroni wykonanie i realizację planu przed konsekwencjami uwzględnienia rozpatrywanego odwołania. W przypadku gdy odwołanie zostanie uwzględnione, organy sądowe lub administracyjne powinny móc rozważyć – jako alternatywę wobec odrzucenia planu – wprowadzenie zmian do planu, jeśli państwa członkowskie przewidują taką możliwość, a także zatwierdzenia planu bez zmian. Należy umożliwić proponowanie wszelkich zmian do planu przez strony lub głosowanie nad planem przez uczestników, z ich własnej inicjatywy lub na wniosek organu sądowego. Państwa członkowskie mogłyby również przewidzieć odszkodowanie za straty pieniężne poniesione przez uczestnika, którego odwołanie zostało uwzględnione. Prawo krajowe powinno móc rozstrzygać kwestie ewentualnego nowego wstrzymania czynności egzekucyjnych lub przedłużenia pierwotnego wstrzymania w przypadkach gdy organ sądowy postanowi, że odwołanie ma skutek zawieszający.
- (66) Powodzenie planu restrukturyzacji często zależy od udzielenia dłużnikowi pomocy finansowej, najpierw na pokrycie kosztów operacyjnych przedsiębiorstwa podczas negocjacji dotyczących restrukturyzacji, a następnie na realizację planu restrukturyzacji po jego zatwierdzeniu. Pomoc finansową należy rozumieć w szerokim znaczeniu, w tym jako zapewnianie środków pieniężnych lub gwarancji udzielanych przez osoby trzecie oraz dostarczanie towarów, zapasów, surowców i usług komunalnych, na przykład poprzez przyznanie dłużnikowi dłuższego okresu spłaty. Finansowanie przejściowe oraz nowe finansowanie powinno zatem zostać chronione przed czynnościami zmierzającymi do uznania ich za bezskuteczne, nieważne lub niepodlegające wykonaniu, jako czynności dokonane ze szkodą dla ogółu wierzycieli w związku z późniejszym postępowaniem upadłościowym.
- (67) Krajowe przepisy o postępowaniu upadłościowym, które przewidują możliwość uznania finansowania przejściowego oraz nowego finansowania za bezskuteczne lub które przewidują możliwość nakładania na nowych kredytodawców lub pożyczkodawców sankcji cywilnych, administracyjnych lub karnych za udzielanie kredytów lub pożyczek dłużnikom znajdującym się w trudnej sytuacji finansowej, mogłyby zagrażać dostępności finansowania niezbędnego do zapewnienia powodzenia negocjacji dotyczących planu restrukturyzacji i jego skutecznej realizacji. Niniejsza dyrektywa powinna pozostawać bez uszczerbku dla innych podstaw uznawania nowego i przejściowego finansowania za bezskuteczne, nieważne lub niepodlegające wykonaniu, lub dla podstaw pociągania do odpowiedzialności cywilnej, karnej lub administracyjnej podmiotów zapewniających tego rodzaju finansowanie, zgodnie z prawem krajowym. Takie inne podstawy mogłyby obejmować między innymi oszustwo, działanie w złej wierze, określony rodzaj relacji między stronami, z którymi wiązałby się konflikt interesów, na przykład w przypadku transakcji między podmiotami powiązanymi lub pomiędzy akcjonariuszami a spółką, oraz transakcje, w których strona otrzymała wartości majątkowe lub zabezpieczenia bez posiadania do nich uprawnień w momencie przeprowadzania transakcji lub z uwagi na sposób jej przeprowadzenia.
- (68) W momencie udzielania finansowania przejściowego strony nie wiedzą jeszcze, czy plan restrukturyzacji zostanie ostatecznie zatwierdzony. Dlatego też państwa członkowskie nie powinny być zobowiązane do ograniczenia ochrony finansowania przejściowego tylko do sytuacji, gdy plan został już przyjęty przez wierzycieli lub zatwierdzony przez organ sądowy lub administracyjny. Aby zapobiec możliwym nadużyciom, ochroną powinno być objęte tylko takie finansowanie, które jest racjonalnie i niezwłocznie konieczne, aby umożliwić kontynuowanie działalności przedsiębiorstwa dłużnika lub jego przetrwanie, lub aby utrzymać lub zwiększyć wartość tego przedsiębiorstwa w okresie poprzedzającym zatwierdzenie tego planu. Ponadto niniejsza dyrektywa nie powinna uniemożliwiać państwom członkowskim wprowadzania mechanizmu kontroli ex ante w odniesieniu do finansowania przejściowego. W odniesieniu do nowego finansowania państwa członkowskie powinny móc ograniczyć ochronę do przypadków, w których plan został zatwierdzony przez organ sądowy lub administracyjny, a w odniesieniu do finansowania przejściowego – do przypadków, w których było ono przedmiotem kontroli ex ante. Mechanizm kontroli ex ante w odniesieniu do finansowania przejściowego lub innych transakcji mógłby być stosowany przez nadzorcę restrukturyzacyjnego, komitet wierzycieli lub przez organ sądowy lub administracyjny. Ochrona przed uznaniem czynności za bezskuteczną oraz ochrona przed odpowiedzialnością osobistą to minimalne gwarancje, którymi należy objąć finansowanie przejściowe i nowe finansowanie. Skłonienie nowych kredytodawców lub pożyczkodawców do podejmowania zwiększonego ryzyka, jakie wiąże się z inwestycjami w rentowne przedsiębiorstwo będące dłużnikiem znajdującym się w trudnej sytuacji finansowej, mogłoby jednak wymagać dodatkowych zachęt, takich jak na przykład przyznanie temu finansowaniu wyższej kolejności zaspokojenia, przynajmniej przed wierzytelnościami niezabezpieczonymi, w późniejszym postępowaniu upadłościowym.

- (69) W celu wspierania kultury zachęcającej do restrukturyzacji zapobiegawczej na wczesnym etapie pożądane jest, aby ochrona uznaniem czynności za bezskuteczną w późniejszym postępowaniu upadłościowym obejmowała także transakcje, które są racjonalnie i niezwłocznie konieczne do prowadzenia negocjacji w sprawie planu restrukturyzacji lub do jego realizacji. Ustalając racjonalność i niezwłoczną konieczność kosztów i opłat, organy sądowe lub administracyjne powinny móc na przykład uwzględniać prognozy i szacunki przedkładane zainteresowanym uczestnikom, komitetowi wierzycieli, nadzorcy restrukturyzacyjnemu lub samemu organowi sądowemu lub administracyjnemu. W tym celu państwa członkowskie powinny również móc wymagać od dłużników dostarczania i aktualizowania stosownych szacunków. Taka ochrona powinna zwiększyć pewność transakcji z przedsiębiorstwami, o których wiadomo, że znajdują się w trudnej sytuacji finansowej, oraz usunąć obawy wierzycieli i inwestorów, że wszystkie tego typu transakcje mogłyby zostać uznane za nieważne w przypadku niepowodzenia restrukturyzacji. Państwa członkowskie powinny móc określić moment – przed wszczęciem postępowania dotyczącego restrukturyzacji zapobiegawczej i przyznaniem wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych – od którego honoraria i koszty związane z negocjowaniem, przyjmowaniem i zatwierdzaniem planu restrukturyzacji oraz uzyskiwaniem profesjonalnego doradztwa w związku z tym planem korzystają z ochrony przed uznaniem czynności za bezskuteczną. W przypadku innych płatności i wypłat oraz ochrony wynagrodzeń wypłacanych pracownikom takim punktem wyjścia mogłyby być również moment przyznania wstrzymania czynności egzekucyjnych lub wszczęcie postępowania dotyczącego restrukturyzacji zapobiegawczej.
- (70) W celu dalszego propagowania restrukturyzacji zapobiegawczej ważne jest zapewnienie, aby kadra kierownicza nie obawiała się podejmowania racjonalnych decyzji biznesowych lub uzasadnionego ryzyka handlowego, zwłaszcza w przypadku gdy takie działania mogłyby poprawić perspektywę restrukturyzacji potencjalnie rentownych przedsiębiorstw. W przypadku spółka doświadczająca trudności finansowych jej kadra kierownicza powinna podejmować kroki mające na celu zminimalizowanie strat i uniknięcie niewypłacalności, takie jak: zwrócenie się o profesjonalne doradztwo, w tym w zakresie restrukturyzacji i upadłości, na przykład przez skorzystanie w stosownych przypadkach z narzędzi wczesnego ostrzegania; ochrona majątku spółki w celu zmaksymalizowania wartości i zapobieżenia utracie najważniejszych składników majątku; analiza struktury i funkcji przedsiębiorstwa pod kątem uzyskania rentowności i zmniejszenia wydatków; powstrzymanie się od podejmowania w imieniu spółki zobowiązań dotyczących transakcji, które mogą zostać uznane za bezskuteczne, chyba że mają one odpowiednie uzasadnienie biznesowe; w stosownych przypadkach – kontynuowanie działalności handlowej, gdy służy to maksymalizacji wartości przedsiębiorstwa jako przedsiębiorstwa kontynuującego działalność; prowadzenie negocjacji z wierzycielami i wszczęcie postępowania dotyczącego restrukturyzacji zapobiegawczej.
- (71) W przypadku gdy dłużnik jest bliski niewypłacalności, ważna jest również ochrona uzasadnionych interesów wierzycieli przed decyzjami zarządczymi, które mogą mieć wpływ na skład masy układowej i upadłościowej dłużnika, w szczególności w przypadku gdy decyzje te mogłyby mieć wpływ na dalszy spadek wartości masy układowej do celów restrukturyzacji lub masy upadłościowej dostępnej do podziału wśród wierzycieli. Niezbędne jest zatem zapewnienie, aby w takiej sytuacji kadra kierownicza unikała jakichkolwiek działań, które celowo lub w wyniku rażącego zaniedbania przynoszą jej osobiste korzyści kosztem zainteresowanych podmiotów, oraz unikała wyrażania zgody na transakcje poniżej wartości rynkowej ani nie faworyzowała jednego lub większej liczby zainteresowanych podmiotów. Państwa członkowskie powinny móc wdrożyć odpowiednie przepisy niniejszej dyrektywy, zapewniając, aby organy sądowe lub administracyjne, gdy dokonują oceny, czy dany członek kadry kierowniczej jest odpowiedzialny za naruszenia obowiązku dochowania należytej staranności, uwzględniały przepisy o obowiązkach kadry kierowniczej określone w niniejszej dyrektywie. Niniejsza dyrektywa nie ma na celu ustanowienia jakiegokolwiek hierarchii między różnymi stronami, których interesy należy wziąć pod uwagę. Jednak państwa członkowskie powinny móc ustalić taką hierarchię. Niniejsza dyrektywa powinna pozostawać bez uszczerbku dla przepisów krajowych państw członkowskich dotyczących procesów decyzyjnych w przedsiębiorstwie.
- (72) Przedsiębiorcy prowadzący działalność handlową, gospodarczą, rzemieślniczą lub niezależną działalność zawodową na własny rachunek mogą być zagrożeni niewypłacalnością. Różnice pomiędzy państwami członkowskimi dotyczące możliwości rozpoczęcia na nowo działalności mogłyby zachęcać nadmiernie zadłużonych lub niewypłacalnych przedsiębiorców do przeniesienia się do państwa członkowskiego innego niż państwo członkowskie, w którym mają siedzibę, aby skorzystać tam z krótszych okresów wymaganych dla uzyskania umorzenia długów lub atrakcyjniejszych warunków umorzenia długów, co prowadzi do pogłębienia niepewności prawa i zwiększa ponoszone przez wierzycieli koszty odzyskiwania wierzytelności. Ponadto skutki niewypłacalności, w szczególności piętno społeczne, skutki prawne, takie jak pozbawianie przedsiębiorców prawa do podjęcia i kontynuowania działalności gospodarczej, oraz trwała niemożność spłaty zadłużenia stanowią istotne czynniki zniechęcające przedsiębiorców, którzy chcą rozpocząć działalność gospodarczą lub skorzystać z drugiej szansy, nawet jeżeli istnieją dowody na to, że przedsiębiorcy, wobec których wcześniej ogłoszono upadłość, mają następnym razem większe szanse powodzenia w prowadzeniu działalności.

- (73) Należy zatem podjąć kroki w celu zmniejszenia niekorzystnych skutków, jakie mają dla przedsiębiorców nadmierne zadłużenie lub niewypłacalność, w szczególności przez wprowadzenie możliwości całkowitego umorzenia długów po upływie określonego okresu czasu oraz skrócenie okresu zakazu prowadzenia działalności wydawanego w związku z nadmiernym zadłużeniem lub niewypłacalnością dłużnika. Pojęcie „niewypłacalności” powinno zostać zdefiniowane w prawie krajowym i mogłoby przyjąć postać nadmiernego zadłużenia. Pojęcie „przedsiębiorcy” w rozumieniu niniejszej dyrektywy nie powinno mieć wpływu na położenie zarządzających lub kadry kierowniczej spółki, którzy powinni być traktowani zgodnie z prawem krajowym. Państwa członkowskie powinny móc decydować o sposobie otrzymania dostępu do umorzenia długów, w tym o możliwości wymagania od dłużnika złożenia wniosku o umorzenie długów.
- (74) Państwa członkowskie powinny móc przewidzieć korygowanie obowiązków związanych ze spłatą ciążących na niewypłacalnych przedsiębiorcach w przypadku gdy ich sytuacja finansowa uległa znaczącej zmianie, niezależnie od tego czy doszło do poprawy sytuacji, czy jej pogorszenia. Niniejsza dyrektywa nie powinna wymagać, aby plan spłaty wierzycieli uzyskał poparcie większości wierzycieli. Państwa członkowskie powinny móc przewidzieć, że nie uniemożliwia się przedsiębiorcom rozpoczynania nowej działalności, w tej samej lub innej dziedzinie, podczas realizacji planu spłaty wierzycieli.
- (75) Umorzenie długów powinno być dostępne w ramach postępowań, które obejmują plan spłaty wierzycieli, sprzedaż majątku lub połączenie obu. Wdrażając te przepisy, państwa członkowskie powinny móc swobodnie wybierać spośród tych opcji. W przypadku gdy na mocy prawa krajowego istnieje dostęp do więcej niż jednego rodzaju postępowań prowadzących do umorzenia długów, państwa członkowskie powinny zapewnić, aby co najmniej jedno z tych postępowań dawało niewypłacalnym przedsiębiorcom możliwość uzyskania całkowitego umorzenia długów w terminie nieprzekraczającym trzech lat. W przypadku postępowań, które obejmują połączenie sprzedaży majątku z planem spłaty wierzycieli, okres wymagany dla uzyskania umorzenia długów powinien rozpocząć się najpóźniej w dniu zatwierdzenia planu spłaty wierzycieli przez sąd lub w momencie rozpoczęcia jego realizacji, na przykład w momencie wniesienia pierwszej raty w ramach planu, lecz mógłby również rozpocząć się wcześniej, na przykład wraz z podjęciem decyzji o wszczęciu postępowania.
- (76) W postępowaniach, które nie obejmują planu spłaty wierzycieli, okres wymagany dla uzyskania umorzenia długów powinien rozpoczynać się najpóźniej w dniu, w którym organ sądowy lub administracyjny podejmuje decyzję o wszczęciu postępowania lub w dniu ustanowienia masy upadłościowej. Do celów obliczania długości okresu wymaganego dla uzyskania umorzenia długów na podstawie niniejszej dyrektywy państwa członkowskie powinny móc przewidzieć, że pojęcie „wszczęcie postępowania” nie obejmuje wstępnych środków, takich jak środki zabezpieczające lub powołanie tymczasowego zarządcy, chyba że środki takie pozwalają na upłynnienie majątku, w tym na sprzedaż składników majątku i ich podział między wierzycieli. Ustanowienie masy upadłościowej niekoniecznie powinno wiązać się z formalną decyzją lub zatwierdzeniem przez organ sądowy lub administracyjny, w przypadku gdy taka decyzja nie jest wymagana na mocy prawa krajowego, oraz mogłoby polegać na przedłożeniu spisu składników majątku i zobowiązań.
- (77) W przypadku gdy ścieżka proceduralna prowadząca do umorzenia długów wiąże się ze sprzedażą majątku przedsiębiorcy, nie należy uniemożliwiać państwom członkowskim postanowienia, że wniosek o umorzenie rozpatruje się odrębnie od sprzedaży majątku, pod warunkiem że taki wniosek stanowi integralny element ścieżki proceduralnej prowadzącej do umorzenia długów na mocy niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie powinny móc decydować o przepisach dotyczących ciężaru dowodu, aby możliwe było umorzenie długów, co oznacza, że należy umożliwić wymaganie na mocy prawa od przedsiębiorców udowodnienia wywiązania się ze swoich obowiązków.
- (78) Nie we wszystkich okolicznościach właściwe jest, aby po upływie okresu nie dłuższego niż trzy lata następowało całkowite umorzenie długów lub wygasł zakaz prowadzenia działalności, a zatem konieczne może być wprowadzenie odstępstw od tego przepisu, należycie uzasadnionych względami określonymi w prawie krajowym. Takie odstępstwa należy wprowadzić na przykład w przypadkach, gdy dłużnik jest nieuczciwy lub działał w złej wierze. W przypadku gdy na mocy prawa krajowego przedsiębiorcy nie korzystają z domniemania uczciwości i dobrej wiary, ciężar dowodu dotyczący ich uczciwości i dobrej wiary nie powinien sprawiać, że dostęp do postępowania staje się dla nich nadmiernie trudny lub uciążliwy.

- (79) Ustalając, czy przedsiębiorca postępował nieuczciwie, organy sądowe lub administracyjne mogą uwzględnić okoliczności, takie jak: charakter i skala długu; moment zaciągnięcia długu; starania przedsiębiorcy mające na celu spłatę zadłużenia i wywiązanie się z obowiązków prawnych, w tym obowiązków dotyczących licencji publicznych i konieczności prawidłowej rachunkowości; działania podjęte przez przedsiębiorcę w celu uniemożliwienia wierzycielom dochodzenia roszczeń; w przypadku gdy zachodzi prawdopodobieństwo niewypłacalności – wywiązywanie się z obowiązków, które spoczywają na przedsiębiorcach będących kadrą kierowniczą spółki; a także przestrzeganie przepisów unijnego i krajowego prawa konkurencji i prawa pracy. Powinno być także możliwe wprowadzenie odstępstw w przypadku gdy przedsiębiorca nie wywiązał się z niektórych obowiązków prawnych, w tym obowiązków dotyczących zapewnienia wierzycielom maksymalnego zwrotu z zaangażowanych środków, które mogłyby przybrać formę ogólnego obowiązku generowania dochodów lub aktywów. Należy ponadto umożliwić wprowadzenie szczególnych odstępstw w przypadku konieczności zagwarantowania równowagi między prawami dłużnika, a prawami jednego lub większej liczby wierzycieli, na przykład gdy wierzyciel jest osobą fizyczną potrzebującą większej ochrony niż dłużnik.
- (80) Odstępstwo mogłoby być również uzasadnione w przypadku, gdy koszty postępowania prowadzącego do umorzenia długów, w tym opłaty na rzecz organów sądowych i administracyjnych oraz nadzorców, nie są pokrywane. Państwa członkowskie powinny móc przewidzieć, że korzyści wynikające z takiego umorzenia długów mogą zostać cofnięte, na przykład w przypadku gdy sytuacja finansowa dłużnika ulega znaczącej poprawie na skutek niespodziewanych okoliczności, takich jak wygrana na loterii lub nabycie spadku bądź darowizna. Nie należy uniemożliwiać państwom członkowskim wprowadzenia dodatkowych odstępstw w ściśle określonych okolicznościach i gdy ma to należyte uzasadnienie.
- (81) W przypadku gdy istnieje należycie uzasadniony powód zgodnie z prawem krajowym, właściwe mogłoby być ograniczenie możliwości umorzenia długów w przypadku niektórych kategorii długu. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość wyłączenia długów zabezpieczonych z możliwości umorzenia tylko do wartości zabezpieczenia zgodnie z prawem krajowym, podczas gdy pozostała część długu należy traktować jak dług niezabezpieczony. Państwa członkowskie powinny móc wyłączyć dalsze kategorie długu, gdy ma to należyte uzasadnienie.
- (82) Państwa członkowskie powinny móc przewidzieć, że organy sądowe lub administracyjne mogą weryfikować, z urzędu albo na wniosek osoby mającej w tym uzasadniony interes, czy przedsiębiorcy spełnili warunki uzyskania całkowitego umorzenia długów.
- (83) W przypadku gdy na skutek zakazu prowadzenia działalności odmówiono przedsiębiorcy wydania zezwolenia lub licencji na prowadzenie danej działalności rzemieślniczej, gospodarczej, handlowej lub zawodowej, lub gdy takie zezwolenie lub licencję cofnięto, niniejsza dyrektywa nie powinna uniemożliwiać państwom członkowskim wymagania od przedsiębiorcy złożenia wniosku o nowe zezwolenie lub licencję po wygaśnięciu zakazu prowadzenia działalności. Przy przyjmowaniu decyzji dotyczącej działalności szczególnie nadzorowanej organ państwa członkowskiego powinien również móc brać pod uwagę fakt – nawet po wygaśnięciu zakazu prowadzenia działalności – że niewypłacalny przedsiębiorca uzyskał umorzenie długów zgodnie z niniejszą dyrektywą.
- (84) Długi prywatne oraz długi wynikające z działalności zawodowej, których nie da się racjonalnie rozdzielić, na przykład w przypadku gdy dany składnik majątku jest wykorzystywany zarówno w ramach prowadzenia działalności zawodowej przedsiębiorcy, jak i poza nią, powinny być przedmiotem jednego postępowania. W przypadku gdy państwa członkowskie przewidują, że takie długi są przedmiotem różnych postępowań upadłościowych, potrzebne jest koordynacja tych postępowań. Niniejsza dyrektywa powinna pozostawać bez uszczerbku dla możliwości dokonania wyboru przez państwa członkowskie, aby wszystkie długi przedsiębiorcy były przedmiotem jednego postępowania. Nie należy uniemożliwiać państwom członkowskim, w których przedsiębiorcom pozwala się na kontynuowanie ich działalności na własny rachunek podczas postępowania upadłościowego, postanowienia, że tacy przedsiębiorcy mogą podlegać nowym postępowaniom upadłościowym, w przypadku gdy taka kontynuowana działalność doprowadzi do niewypłacalności.
- (85) Niezbędne jest utrzymanie i zwiększenie przejrzystości i przewidywalności postępowań, tak aby ich wyniki sprzyjały podtrzymywaniu działalności przedsiębiorstw i pozwalały przedsiębiorcom na drugą szansę lub umożliwiały skuteczną likwidację nierentownych przedsiębiorstw. Niezbędne jest również zmniejszenie przewlekłości postępowań upadłościowych w wielu państwach członkowskich, gdyż prowadzi do braku pewności prawa dla wierzycieli i inwestorów oraz niskich stóp odzysku. Ponadto w kontekście mechanizmów ściślejszej współpracy pomiędzy sądami a zarządcami w sprawach transgranicznych ustanowionych na mocy rozporządzenia (UE) 2015/848 profesjonalizm wszystkich zaangażowanych podmiotów powinien osiągnąć zbliżony wysoki poziom w całej Unii. Aby osiągnąć te cele, państwa członkowskie powinny zapewnić, aby członkowie organów sądowych i administracyjnych zajmujących się postępowaniami dotyczącymi restrukturyzacji zapobiegawczej, niewypłacalności i umorzenia długów zostali odpowiednio przeszkoleni i dysponowali wiedzą fachową niezbędną do wykonywania swoich obowiązków. Odbycie takich szkoleń i zdobycie wiedzy fachowej mogłoby również mieć miejsce podczas pełnienia funkcji członka organu sądowego lub administracyjnego lub, przed powołaniem do pełnienia takich zadań, podczas wykonywania innych stosownych zadań.

- (86) Takie szkolenia i wiedza fachowa powinny umożliwić podejmowanie w efektywny sposób decyzji o potencjalnie znaczącym skutku ekonomicznym i społecznym oraz nie powinny oznaczać, że członkowie organu sądowego muszą prowadzić wyłącznie sprawy z zakresu restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów. Państwa członkowskie powinny zapewnić, aby postępowania dotyczące restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów były prowadzone w efektywny sposób i szybko. Efektywnym sposobem osiągnięcia celów pewności prawa i skuteczności postępowania mogłoby być utworzenie wyspecjalizowanych sądów lub izb sądowych, lub powoływanie wyspecjalizowanych sędziów zgodnie z prawem krajowym, a także skoncentrowanie jurysdykcji w ograniczonej liczbie organów sądowych lub administracyjnych. Państwa członkowskie nie powinny być zobowiązane do wymagania, aby postępowaniom dotyczącym restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów były uprzywilejowane w stosunku do innych postępowań.
- (87) Państwa członkowskie powinny również zapewnić, aby osoby zawodowo zajmujące się restrukturyzacją, upadłością i umorzeniem długów powoływani przez organy sądowe lub administracyjne (zwane dalej „nadzorcami”) były: odpowiednio przeszkolone; powoływane w przejrzysty sposób z należyтым uwzględnieniem potrzeby zapewnienia skuteczności postępowania; podlegały nadzorowi w ramach wykonywania swoich zadań; oraz wykonywały swoje zadania w uczciwy sposób. Ważne jest, aby nadzorcy przestrzegali standardów przewidzianych w związku z takimi zadaniami, takich jak uzyskanie ubezpieczenia od odpowiedzialności zawodowej. Odbycie odpowiednich szkoleń oraz zdobycie kwalifikacji i wiedzy fachowej przez nadzorców mogłoby również mieć miejsce podczas wykonywania ich zawodu. Państwa członkowskie nie powinny mieć obowiązku same zapewniać potrzebnych szkoleń, lecz mogłyby one być zapewniane na przykład przez stowarzyszenia zawodowe lub inne organizacje. Zakresem niniejszej dyrektywy należy objąć także zarządców zdefiniowanych w rozporządzeniu (UE) 2015/848.
- (88) Niniejsza dyrektywa nie powinna uniemożliwiać państwom członkowskim postanowienia, że nadzorcy wybierani są przez dłużnika, przez wierzycieli lub przez komitet wierzycieli z wykazu lub z puli, które zostały uprzednio zatwierdzone przez organ sądowy lub administracyjny. Wybierając nadzorcę, dłużnik, wierzyciele lub komitet wierzycieli mogliby korzystać z marginesu swobody w odniesieniu do wiedzy fachowej i doświadczenia, jakimi dysponuje nadzorca ogólnie i w odniesieniu do potrzeb konkretnej sprawy. Dłużnicy, którzy są osobami fizycznymi, mogliby zostać całkowicie zwolnieni z takiego obowiązku. W sprawach z elementami transgranicznymi decyzja o powołaniu nadzorcy powinna między innymi uwzględniać to, czy nadzorcy są w stanie wywiązać się z wynikających z rozporządzenia (UE) 2015/848 obowiązków w zakresie komunikowania się i współpracy z zarządcami oraz organami sądowymi i administracyjnymi z innych państw członkowskich, a także czy dysponują oni zasobami ludzkimi i administracyjnymi umożliwiającymi zajmowanie się potencjalnie złożonymi sprawami. Nie należy uniemożliwiać państwom członkowskim postanowienia, że nadzorca może zostać wybrany z zastosowaniem innych metod, takich jak wybór losowy przy użyciu oprogramowania komputerowego, pod warunkiem że zapewni się należyte uwzględnienie doświadczenia i wiedzy fachowej danego nadzorcy przy korzystaniu z takiej metody. Państwa członkowskie powinny móc decydować o sposobach wnoszenia sprzeciwu wobec wyboru lub powołania nadzorcy lub o sposobach występowania o zmianę nadzorcy – na przykład za pośrednictwem komitetu wierzycieli.
- (89) Nadzorcy powinni podlegać mechanizmom nadzorczym i regulacyjnym, które powinny obejmować skuteczne środki dotyczące rozliczalności nadzorców, którzy nie dopełnili swoich obowiązków, takich jak: zmniejszenie wynagrodzenia nadzorcy; skreślenie z wykazu lub z puli nadzorców, którzy mogą być powoływani w sprawach dotyczących niewypłacalności; oraz, w stosownych przypadkach, sankcje dyscyplinarne, administracyjne lub karne. Takie mechanizmy nadzorcze i regulacyjne powinny pozostawać bez uszczerbku dla przepisów prawa krajowego dotyczących odpowiedzialności cywilnej za szkody wynikające z naruszenia zobowiązań umownych lub pozaumownych. Państwa członkowskie nie powinny być zobowiązane do ustanowienia specjalnych organów lub podmiotów. Państwa członkowskie powinny zapewnić publiczną dostępność informacji o organach lub podmiotach sprawujących nadzór nad nadzorcami. Na przykład, samo odniesienie do organu sądowego lub administracyjnego powinno wystarczyć do celów informacyjnych. Powinno być co do zasady możliwe osiągnięcie takich standardów bez potrzeby tworzenia nowych zawodów czy kwalifikacji na podstawie prawa krajowego. Państwa członkowskie powinny móc rozszerzyć zakres stosowania przepisów dotyczących szkolenia i nadzorowania nadzorców na innych nadzorców nieobjętych zakresem niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie nie powinny być zobowiązane do wprowadzenia przepisów przewidujących, że spory dotyczące wynagrodzenia nadzorców są uprzywilejowane w stosunku do innych postępowań.
- (90) Aby w większym stopniu skrócić postępowania, ułatwić lepszy udział wierzycieli w postępowaniach dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów oraz zapewnić wierzycielom podobne warunki, niezależnie od tego, gdzie w Unii znajduje się ich siedziba lub miejsce zamieszkania, państwa członkowskie powinny wprowadzić przepisy, na podstawie których dłużnicy, wierzyciele, nadzorcy oraz organy sądowe i administracyjne będą mogli stosować elektroniczne środki komunikacji na odległość. Należy zatem umożliwić, aby działania proceduralne, takie jak zgłoszenie wierzytelności przez wierzycieli, powiadomienie wierzycieli lub wnoszenie skarg i odwołań, mogły być przeprowadzane przy zastosowaniu elektronicznych środków komunikacji. Państwa członkowskie powinny móc przewidzieć, że wierzyciel może być powiadamiany jedynie drogą elektroniczną jeżeli wyraził wcześniej zgodę na komunikację drogą elektroniczną.

- (91) Strony postępowań dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów nie powinny mieć obowiązku stosowania elektronicznych środków komunikacji, jeśli stosowanie takich środków nie jest obowiązkowe na mocy prawa krajowego, bez uszczerbku dla możliwości ustanowienia przez państwa członkowskie obowiązkowego systemu elektronicznego składania i doręczania dokumentów w postępowaniach dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów. Państwa członkowskie powinny móc dokonać wyboru środków komunikacji elektronicznej. Środki takie mogłyby obejmować na przykład, specjalnie utworzony system do elektronicznego przekazywania takich dokumentów lub korzystanie z poczty elektronicznej, nie uniemożliwiając państwom członkowskim wprowadzenia elementów zapewniających bezpieczeństwo komunikacji elektronicznej, takich jak podpis elektroniczny lub usługi zaufania, takie jak usługi rejestrowanego doręczenia elektronicznego, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 910/2014 ⁽¹⁷⁾.
- (92) Ważne jest zbieranie rzetelnych i porównywalnych danych odnoszących się do wyników postępowań dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów, w celu monitorowania wdrażania i stosowania niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie powinny zatem zbierać i agregować dane o stopniu szczegółowości wystarczającym do dokładnej oceny funkcjonowania niniejszej dyrektywy w praktyce oraz powinny przekazywać te dane Komisji. Formularz do przekazywania takich danych Komisji powinien zostać ustanowiony przez Komisję, którą wspomaga komitet w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ⁽¹⁸⁾. Formularz powinien zawierać wykaz głównych wyników postępowań, które są wspólne dla wszystkich państw członkowskich. Na przykład w przypadku postępowania restrukturyzacyjnego tymi głównymi wynikami mogłyby być: plan zatwierdzony przez sąd; plan niezatwierdzony przez sąd; postępowania restrukturyzacyjne przekształcone w postępowania likwidacyjne lub zakończone ze względu na wszczęcie postępowania likwidacyjnego przed zatwierdzeniem planu przez sąd. Państwa członkowskie nie powinny być zobowiązane do przekazywania informacji o wynikach w podziale na ich rodzaje w przypadku postępowań, które zakończyły się przed podjęciem jakichkolwiek stosownych środków; zamiast tego mogłyby podawać łączną liczbę wszystkich postępowań, które zostały uznane za niedopuszczalne, które zostały odrzucone lub wycofane przed ich wszczęciem.
- (93) Formularz do przekazywania danych powinien zawierać wykaz opcji, które państwa członkowskie mogłyby wziąć pod uwagę przy ustalaniu wielkości dłużnika, poprzez odniesienie do jednego lub większej liczby elementów definicji MŚP i dużych przedsiębiorstw, wspólnych dla wszystkich państw członkowskich. Wykaz ten powinien zawierać opcję ustalania wielkości dłużnika wyłącznie na podstawie liczby pracowników. Formularz powinien: definiować elementy średniego kosztu i średnich stóp odzysku, w odniesieniu do których państwa członkowskie powinny móc gromadzić dane na zasadzie dobrowolności; zapewniać wskazówki dotyczące elementów, które mogłyby być brane pod uwagę przez państwa członkowskie korzystające z techniki doboru próby, na przykład dotyczące wielkości próby, aby zapewnić reprezentatywność pod względem rozmieszczenia geograficznego, wielkości dłużników i sektora przemysłu; oraz umożliwiać państwom członkowskim przekazywanie wszelkich dostępnych dodatkowych informacji, na przykład dotyczących całkowitej kwoty aktywów i pasywów dłużników.
- (94) Fundamentem stabilności rynków finansowych są umowy o zabezpieczenie finansowe – dotyczy to w szczególności zabezpieczeń związanych z uczestnictwem w określonych systemach lub w operacjach banku centralnego, a także depozytów zabezpieczających przekazywanych kontrahentom centralnym. Ponieważ wartość instrumentów finansowych stanowiących zabezpieczenie może cechować duża zmienność, niezwykle ważne jest, aby dokonać ich sprzedaży, zanim stracą na wartości. Z tego względu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 98/26/WE ⁽¹⁹⁾ i 2002/47/WE ⁽²⁰⁾ oraz rozporządzenie (UE) nr 648/2012 powinny być stosowane niezależnie od przepisów niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość wyłączenia uzgodnień dotyczących kompensowania sald, w tym nettingu upadłościowego, ze skutków wstrzymywania indywidualnych czynności egzekucyjnych, nawet w okolicznościach, gdy nie są one objęte zakresem stosowania dyrektyw 98/26/WE i 2002/47/WE oraz rozporządzenia (UE) nr 648/2012, jeżeli takie uzgodnienia są wykonalne na mocy przepisów danego państwa członkowskiego, nawet jeśli wszczęto postępowanie upadłościowe.

⁽¹⁷⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 910/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym oraz uchylające dyrektywę 1999/93/WE (Dz. U. L 257 z 28.8.2014, s. 73).

⁽¹⁸⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz. U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

⁽¹⁹⁾ Dyrektywa 98/26/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 maja 1998 r. w sprawie zamknięcia rozliczeń w systemach płatności i rozrachunku papierów wartościowych (Dz. U. L 166 z 11.6.1998, s. 45).

⁽²⁰⁾ Dyrektywa 2002/47/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 czerwca 2002 r. w sprawie uzgodnień dotyczących zabezpieczeń finansowych (Dz. U. L 168 z 27.6.2002, s. 43).

Mogłoby to dotyczyć znaczącej liczby umów ramowych powszechnie stosowanych na rynku finansowym, energetycznym i towarowym, zarówno przez kontrahentów niefinansowych, jak i finansowych. Takie uzgodnienia zmniejszają ryzyka systemowe, zwłaszcza na rynkach instrumentów pochodnych. Uzgodnienia takie można by zatem wyłączyć z ograniczeń, które przepisy o niewypłacalności nakładają na umowy wzajemne podlegające wykonaniu. W związku z tym państwa członkowskie powinny mieć również możliwość wyłączania ze skutków wstrzymywania indywidualnych czynności egzekucyjnych przypadku ustawowych uzgodnień dotyczących kompensowania, w tym uzgodnień dotyczących kompensowania upadłościowego, które stosuje się po wszczęciu postępowania upadłościowego. Kwota będąca wynikiem zastosowania uzgodnień dotyczących kompensowania, w tym uzgodnień dotyczących kompensowania upadłościowego, powinna jednak być objęta wstrzymaniem indywidualnych czynności egzekucyjnych.

- (95) Państwa członkowskie będące stronami Konwencji o zabezpieczeniach międzynarodowych na wyposażeniu ruchomym przyjętej w Kapsztadzie w dniu 16 listopada 2001 r., oraz protokołów do tej konwencji, powinny móc dalej wypełniać swoje istniejące zobowiązania międzynarodowe. Przepisy niniejszej dyrektywy dotyczące ram restrukturyzacji zapobiegawczej powinny mieć zastosowanie z odstępstwami niezbędnymi do zapewnienia stosowania tych przepisów bez uszczerbku dla stosowania tej konwencji i protokołów do niej.
- (96) Prawo spółek nie powinno zagrażać skuteczności procesu przyjmowania i realizacji planu restrukturyzacji. Państwa członkowskie powinny zatem móc odstąpić od wymogów określonych w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1132 ⁽²¹⁾ dotyczących obowiązków w zakresie zwoływania walnego zgromadzenia i oferowania akcji akcjonariuszom z zachowaniem ich prawa pierwszeństwa, w zakresie i na okres, w jakim odstępstwo takie jest niezbędne do zapewnienia, aby akcjonariusze nadużywający praw przysługujących im na mocy tej dyrektywy nie udaremniili działań restrukturyzacyjnych. Państwa członkowskie mogłyby być na przykład zmuszone odstąpić od obowiązku zwoływania walnego zgromadzenia akcjonariuszy lub od zwykłych terminów w przypadkach gdy kadra zarządzająca ma podjąć pilne działania, aby zabezpieczyć majątek przedsiębiorstwa, na przykład poprzez zwrócenie się o wstrzymanie indywidualnych czynności egzekucyjnych, a także w sytuacji gdy nastąpiła poważna i nagła utrata kapitału subskrybowanego i zachodzi prawdopodobieństwo niewypłacalności. Odstępstwa od stosowania prawa spółek mogłyby być również wymagane w przypadku gdy plan restrukturyzacji przewiduje emisję nowych akcji, które mogłyby być oferowane wierzycielom na zasadzie pierwszeństwa w ramach zamiany długu na udziały w kapitale własnym, lub przewiduje zmniejszenie kwoty kapitału subskrybowanego w przypadku przejęcia części przedsiębiorstwa. Takie odstępstwa powinny być ograniczone w czasie w zakresie, w jakim państwa członkowskie uznają je za niezbędne dla ustanowienia ram restrukturyzacji zapobiegawczej. Państwa członkowskie nie powinny być zobowiązane do bezterminowych lub tymczasowych, całkowitych lub częściowych odstępstw od prawa spółek, jeśli zapewnią, aby wymogi ich prawa spółek nie zagrażały skuteczności procesu restrukturyzacji, lub jeśli państwa członkowskie posiadają inne, równie skuteczne instrumenty zapewniające, aby akcjonariusze nie utrudniali bezzasadnie przyjęcia lub realizacji planu restrukturyzacji, który przywróciłby rentowność przedsiębiorstwa. W tym kontekście państwa członkowskie powinny zwrócić szczególną uwagę na skuteczność przepisów dotyczących wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych oraz zatwierdzenia planu restrukturyzacji, które nie powinny być bezzasadnie blokowane przez propozycje zwołania walnego zgromadzenia akcjonariuszy lub wyniki tego zgromadzenia. Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę (UE) 2017/1132. Państwa członkowskie powinny dysponować marginesem swobody w odniesieniu do oceny, które odstępstwa są konieczne w kontekście krajowego prawa spółek w celu skutecznego wykonania niniejszej dyrektywy, oraz powinny również móc przewidzieć podobne wyłączenia ze stosowania dyrektywy (UE) 2017/1132 w przypadku postępowań upadłościowych, które nie są objęte zakresem stosowania niniejszej dyrektywy, ale które umożliwiają podjęcie środków restrukturyzacyjnych.
- (97) W odniesieniu do ustalenia wzoru formularza przekazywania danych i jego późniejszych zmian należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 182/2011.
- (98) Komisja powinna przeprowadzić badanie, aby ocenić, czy konieczne jest przedstawienie wniosków ustawodawczych dotyczących niewypłacalności osób nieprowadzących działalności handlowej, gospodarczej, rzemieślniczej lub zawodowej, które - jako konsumenci - w dobrej wierze są czasowo lub stale niezdolne do spłacania swoich długów w terminie ich wymagalności. W ramach takiego badania należy sprawdzić, czy takim osobom należy zagwarantować dostęp do podstawowych towarów i usług, aby zapewnić im godziwe warunki życia.
- (99) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających ⁽²²⁾ państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o transpozycji, jednego lub większej liczby dokumentów wyjaśniających związki między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy, ustawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.

⁽²¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1132 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie niektórych aspektów prawa spółek (Dz.U. L 169 z 30.6.2017, s. 46).

⁽²²⁾ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

(100) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na fakt, że różnice pomiędzy krajowymi ramami dotyczącymi restrukturyzacji i upadłości utrudniałyby w dalszym ciągu swobodny przepływ kapitału i swobodę przedsiębiorczości, możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.

(101) W dniu 7 czerwca 2017 r. Europejski Bank Centralny wydał opinię ⁽²³⁾,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

TYTUŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

1. Niniejsza dyrektywa ustanawia przepisy dotyczące:

- a) ram restrukturyzacji zapobiegawczej dostępnych dla dłużników znajdujących się w trudnych sytuacjach finansowych, w przypadku gdy zachodzi prawdopodobieństwo niewypłacalności, z myślą o zapobiegnięciu tej niewypłacalności i zapewnieniu rentowności dłużnika;
- b) postępowań prowadzących do umorzenia długów zaciągniętych przez niewypłacalnych przedsiębiorców; oraz
- c) środków zwiększających skuteczność postępowań dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów.

2. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do postępowań, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, jeżeli dotyczą one dłużników będących:

- a) zakładami ubezpieczeń lub zakładami reasekuracji w rozumieniu art. 13 pkt 1 i 4 dyrektywy 2009/138/WE;
- b) instytucjami kredytowymi w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- c) firmami inwestycyjnymi lub przedsiębiorstwami zbiorowego inwestowania w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 2 i 7 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- d) kontrahentami centralnymi w rozumieniu art. 2 pkt 1 rozporządzenia (UE) nr 648/2012;
- e) centralnymi depozytami papierów wartościowych w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia (UE) nr 909/2014;
- f) innymi instytucjami lub podmiotami finansowymi wymienionymi w art. 1 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy 2014/59/UE;
- g) podmiotami publicznymi podlegającymi prawu krajowemu; oraz
- h) osobami fizycznymi niebędącymi przedsiębiorcami.

3. Państwa członkowskie mogą wyłączyć z zakresu stosowania niniejszej dyrektywy postępowania, o których mowa w ust. 1, które dotyczą dłużników będących podmiotami finansowymi innymi niż te, o których mowa w ust. 2, świadczącymi usługi finansowe podlegające szczególnym zasadom, na mocy których krajowe organy nadzoru lub organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dysponują szerokimi uprawnieniami interwencyjnymi porównywalnymi do uprawnień określonych w prawie Unii i w prawie krajowym w odniesieniu do podmiotów finansowych, o których mowa w ust. 2. Państwa członkowskie informują o tych szczególnych zasadach Komisję.

4. Państwa członkowskie mogą rozszerzyć zakres stosowania postępowań, o których mowa w ust. 1 lit. b), na niewypłacalne osoby fizyczne niebędące przedsiębiorcami.

Państwa członkowskie mogą ograniczyć stosowanie ust. 1 lit. a) do osób prawnych.

⁽²³⁾ Dz.U. C 236 z 21.7.2017, s. 2.

5. Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że ramy restrukturyzacji zapobiegawczej, o których mowa w ust. 1 lit. a), nie obejmują następujących roszczeń lub nie mają wpływu na następujące roszczenia:

- a) roszczenia istniejące lub roszczenia przysługujące obecnym lub byłym pracowników;
- b) roszczenia alimentacyjne wynikające z więzi rodzinnych, pokrewieństwa, małżeństwa lub powinowactwa; lub
- c) roszczenia, które wynikają z odpowiedzialności deliktowej dłużnika.

6. Państwa członkowskie zapewniają, aby ramy restrukturyzacji zapobiegawczej nie miały wpływu na nabyte uprawnienia do wypłat związanych z pracowniczymi programami emerytalnymi.

Artykuł 2

Definicje

1. Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- 1) „restrukturyzacja” oznacza środki, których celem jest restrukturyzacja przedsiębiorstwa dłużnika i które obejmują zmianę składu, stanu lub struktury aktywów i pasywów dłużnika lub jakiegokolwiek innego elementu struktury kapitałowej dłużnika, na przykład sprzedaż aktywów lub części przedsiębiorstwa, oraz – w przypadku gdy tak przewidziano w prawie krajowym – sprzedaż jako przedsiębiorstwa kontynuującego działalność, a także wszelkie niezbędne zmiany operacyjne, lub połączenie tych elementów;
- 2) „zainteresowani uczestnicy” oznaczają wierzycieli, w tym – w przypadku gdy ma to zastosowanie zgodnie z prawem krajowym – pracowników, lub grupy wierzycieli oraz – w przypadku gdy ma to zastosowanie zgodnie z prawem krajowym – udziałowców, na których, odpowiednio, roszczenia lub udziały plan restrukturyzacji bezpośrednio ma wpływ;
- 3) „udziałowiec” oznacza osobę, która posiada udział własnościowy w dłużniku lub w przedsiębiorstwie dłużnika, w tym akcjonariusza, w zakresie, w jakim osoba ta nie jest wierzycielem;
- 4) „wstrzymanie indywidualnych czynności egzekucyjnych” oznacza przyznane przez organ sądowy lub administracyjny lub zastosowane z mocy prawa czasowe zawieszenie przysługującego wierzycielowi prawa do egzekucji roszczenia wobec dłużnika oraz, w przypadku gdy tak przewidziano w prawie krajowym, wobec podmiotu trzeciego udzielającego zabezpieczenia, w kontekście postępowania sądowego, administracyjnego lub innego postępowania, lub prawa do zajęcia lub sprzedaży w trybie pozasądowym majątku lub przedsiębiorstwa dłużnika;
- 5) „umowa wzajemna podlegająca wykonaniu” oznacza umowę pomiędzy dłużnikiem a jednym lub większą liczbą wierzycieli, na mocy której strony mają jeszcze niewykonane zobowiązania w momencie przyznania lub zastosowania wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych;
- 6) „kryterium ochrony najlepszych interesów wierzycieli” oznacza kryterium, które jest spełnione, gdy żaden wierzyciel wyrażający sprzeciw nie znalazłby się w przypadku planu restrukturyzacji w gorszej sytuacji, niż ta, w jakiej taki wierzyciel znalazłby się w przypadku likwidacji – czy to w drodze stopniowej likwidacji, czy sprzedaży jako przedsiębiorstwa kontynuującego działalność – gdyby na mocy prawa krajowego zastosowano normalną kolejność zaspokajania w postępowaniu likwidacyjnym, albo w przypadku zastosowania drugiego najlepszego w kolejności scenariusza alternatywnego, gdyby plan restrukturyzacji nie został zatwierdzony;
- 7) „nowe finansowanie” oznacza każdą nową pomoc finansową zapewnioną przez istniejącego lub nowego wierzyciela w celu realizacji planu restrukturyzacji i która jest uwzględniona w tym planie restrukturyzacji;
- 8) „finansowanie przejściowe” oznacza każdą nową pomoc finansową zapewnianą przez istniejącego lub nowego wierzyciela, która obejmuje co najmniej pomoc finansową w okresie obowiązywania wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych, i która jest racjonalna i niezwłocznie konieczna, aby zapewnić kontynuowanie działalności przedsiębiorstwa dłużnika lub aby utrzymać lub zwiększyć wartość tego przedsiębiorstwa;
- 9) „przedsiębiorca” oznacza osobę fizyczną prowadzącą działalność handlową, gospodarczą, rzemieślniczą lub zawodową;
- 10) „całkowite umorzenie długów” oznacza uniemożliwienie egzekucji od przedsiębiorców ich niespłaconych zobowiązań podlegających umorzeniu lub umorzenie niespłaconych zobowiązań podlegających umorzeniu jako takich, w ramach postępowania, które mogłoby obejmować sprzedaż majątku lub plan spłaty wierzycieli, lub oba;
- 11) „plan spłaty wierzycieli” oznacza plan wypłat wierzycielom przez niewypłacalnego przedsiębiorcę określonych kwot w określonych terminach, lub okresowe przekazywanie wierzycielom pewnej części pozostającego do dyspozycji dochodu przedsiębiorcy w okresie wymaganym dla uzyskania umorzenia długów;

- 12) „nadzorca restrukturyzacyjny” oznacza każdą osobę lub podmiot powołane przez organ sądowy lub administracyjny do przeprowadzenia, w szczególności, jednego lub większej liczby następujących zadań:
- a) pomoc dłużnikowi lub wierzycielom w przygotowaniu lub negocjowaniu planu restrukturyzacji;
 - b) nadzór nad działalnością dłużnika podczas negocjacji dotyczących planu restrukturyzacji oraz przedkładanie sprawozdań organowi sądowemu lub administracyjnemu;
 - c) przejęcie częściowej kontroli nad majątkiem lub sprawami dłużnika podczas negocjacji.
2. Do celów niniejszej dyrektywy następujące pojęcia należy rozumieć zgodnie z definicją zawartą w prawie krajowym:
- a) niewypłacalność;
 - b) prawdopodobieństwo niewypłacalności;
 - c) mikro-, małe i średnie przedsiębiorstwa (zwane dalej „MŚP”).

Artykuł 3

Wczesne ostrzeganie i dostęp do informacji

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby dłużnicy mieli dostęp do jednego lub większej liczby działających w sposób jasny i przejrzysty narzędzi wczesnego ostrzegania, które pozwalają wykryć okoliczności, które mogłyby prowadzić do pojawienia się prawdopodobieństwa niewypłacalności i które mogą zasygnalizować dłużnikowi konieczność podjęcia niezwłocznych działań.

Do celów akapitu pierwszego państwa członkowskie mogą korzystać z aktualnych technologii informatycznych do celów powiadomień i komunikacji internetowej.

2. Narzędzia wczesnego ostrzegania mogą obejmować:

- a) mechanizmy alarmowe w przypadkach, gdy dłużnik nie dokonał określonych rodzajów płatności;
- b) usługi doradcze świadczone przez organizacje publiczne lub prywatne;
- c) zachęty w ramach prawa krajowego dla osób trzecich posiadających stosowne informacje dotyczące dłużnika, takich jak księgowi, organy podatkowe lub organy ds. zabezpieczenia społecznego, aby podmioty te sygnalizowały dłużnikowi niekorzystne zmiany.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby dłużnicy i przedstawiciele pracowników mieli dostęp do stosownych i aktualnych informacji dotyczących dostępności narzędzi wczesnego ostrzegania, a także postępowań i środków dotyczących restrukturyzacji i umorzenia długów.

4. Państwa członkowskie zapewniają, aby informacje dotyczące dostępu do narzędzi wczesnego ostrzegania były dostępne online oraz aby informacje te były łatwo dostępne i przedstawione w sposób przyjazny dla użytkownika, w szczególności dla MŚP.

5. Państwa członkowskie mogą przewidzieć wsparcie dla przedstawicieli pracowników w zakresie oceny sytuacji ekonomicznej dłużnika.

TYTUŁ II

RAMY RESTRUKTURYZACJI ZAPOBIEGAWCZEJ

ROZDZIAŁ 1

Dostępność ram restrukturyzacji zapobiegawczej

Artykuł 4

Dostępność ram restrukturyzacji zapobiegawczej

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy zachodzi prawdopodobieństwo niewypłacalności, dłużnicy mieli dostęp do ram restrukturyzacji zapobiegawczej, które pozwalają im przeprowadzić restrukturyzację, z myślą o zapobieganiu niewypłacalności oraz zapewnieniu ich rentowności – bez uszczerbku dla innych rozwiązań pozwalających uniknąć niewypłacalności – a tym samym ochronie miejsc pracy i utrzymaniu prowadzonej przez siebie działalności.

2. Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że dłużnicy, którzy zostali skazani za poważne naruszenia obowiązków w zakresie rachunkowości lub księgowości na mocy prawa krajowego, mają możliwość dostępu do ram restrukturyzacji zapobiegawczej jedynie po podjęciu przez dłużników odpowiednich środków w celu rozwiązania kwestii, które doprowadziły do skazania, z myślą o zapewnieniu wierzycielom niezbędnych informacji, które pozwolą im podjąć decyzję podczas negocjacji dotyczących restrukturyzacji.

3. Państwa członkowskie mogą utrzymać lub wprowadzić test rentowności na mocy prawa krajowego, pod warunkiem że taki test ma na celu wykluczenie dłużników, którzy nie mają szans na zapewnienie rentowności, oraz że może być on przeprowadzony bez szkody dla majątku dłużników.

4. Państwa członkowskie mogą ograniczyć liczbę przypadków, w których dłużnik może mieć dostęp w danym okresie do ram restrukturyzacji zapobiegawczej przewidzianych na podstawie niniejszej dyrektywy

5. Ramy restrukturyzacji zapobiegawczej przewidziane na podstawie niniejszej dyrektywy mogą obejmować jedno lub większą liczbę postępowań, środków lub przepisów, z których niektóre mogą być stosowane w kontekście pozasądowym, bez uszczerbku dla wszelkich innych ram restrukturyzacji na mocy prawa krajowego.

Państwa członkowskie zapewniają, aby takie ramy restrukturyzacji w spójny sposób przyznawały dłużnikom i zainteresowanym uczestnikom prawa i zabezpieczenia przewidziane w niniejszym tytule.

6. Państwa członkowskie mogą wprowadzić przepisy ograniczające zaangażowanie organu sądowego lub administracyjnego w ramach restrukturyzacji zapobiegawczej do przypadków, w których jest to konieczne i proporcjonalne, zapewniając jednocześnie, aby prawa wszelkich zainteresowanych uczestników i odpowiednich zainteresowanych podmiotów były zabezpieczone.

7. Ramy restrukturyzacji zapobiegawczej przewidziane na podstawie niniejszej dyrektywy są dostępne na wniosek dłużników.

8. Państwa członkowskie mogą także przewidzieć, że ramy restrukturyzacji zapobiegawczej przewidziane na podstawie niniejszej dyrektywy są dostępne na wniosek wierzycieli i przedstawicieli pracowników, z zastrzeżeniem zgody dłużnika. Państwa członkowskie mogą ograniczyć ten wymóg uzyskania zgody dłużnika do przypadków, gdy dłużnikami są MŚP.

ROZDZIAŁ 2

Ułatwianie negocjacji dotyczących planów restrukturyzacji zapobiegawczej

Artykuł 5

Dłużnik sprawujący zarząd własny

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby dłużnicy korzystający z postępowań dotyczących restrukturyzacji zapobiegawczej zachowywali całkowitą, lub przynajmniej częściową, kontrolę nad swoim majątkiem i nad bieżącą działalnością swojego przedsiębiorstwa.

2. W razie konieczności decyzję o powołaniu przez organ sądowy lub administracyjny nadzorcy restrukturyzacyjnego podejmuje się indywidualnie dla każdego przypadku, z wyjątkiem określonych okoliczności, w których państwa członkowskie mogą wymagać obowiązkowego powołania takiego nadzorcy w każdym przypadku.

3. Państwa członkowskie przewidują powołanie nadzorcy restrukturyzacyjnego, w celu pomocy dłużnikowi i wierzycielom w negocjowaniu i sporządzeniu planu, co najmniej w następujących przypadkach:

- a) gdy ogólne wstrzymanie indywidualnych czynności egzekucyjnych, zgodnie z art. 6 ust. 3, zostało przyznane przez organ sądowy lub administracyjny i organ zadecydował, że taki nadzorca jest niezbędny, aby zabezpieczyć interes stron;
- b) gdy plan restrukturyzacji wymaga zatwierdzenia przez organ sądowy lub administracyjny wbrew sprzeciwowi grupy wierzycieli, zgodnie z art. 11; lub
- c) gdy występuje o to dłużnik lub większość wierzycieli, pod warunkiem że w tym ostatnim przypadku koszt związany z nadzorcą zostanie pokryty przez wierzycieli.

Artykuł 6

Wstrzymanie indywidualnych czynności egzekucyjnych

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby dłużnicy mogli korzystać ze wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych, aby pomóc w negocjowaniu planu restrukturyzacji w ramach restrukturyzacji zapobiegawczej.

Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że organy sądowe lub administracyjne mogą odmówić przyznania wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych w przypadku gdy nie jest ono konieczne lub w przypadku gdy nie służyłoby ono osiągnięciu celu określonego w akapicie pierwszym.

2. Bez uszczerbku dla ust. 4 i 5 państwa członkowskie zapewniają, aby wstrzymanie indywidualnych czynności egzekucyjnych mogło dotyczyć wszystkich rodzajów roszczeń, w tym wierzytelności zabezpieczonych i wierzytelności uprzywilejowanych.

3. Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że wstrzymanie indywidualnych czynności egzekucyjnych może być ogólne, obejmujące wszystkich wierzycieli, lub może być ograniczone do jednego lub większej liczby pojedynczych wierzycieli lub kategorii wierzycieli.

W przypadku gdy wstrzymanie indywidualnych czynności egzekucyjnych ma charakter ograniczony, ma ono zastosowanie wyłącznie do wierzycieli, którzy zostali poinformowani o negocjacjach dotyczących planu restrukturyzacji, o których mowa w ust. 1, lub o wstrzymaniu, zgodnie z prawem krajowym.

4. Państwa członkowskie mogą, w ściśle określonych okolicznościach, wyłączyć niektóre roszczenia lub kategorie roszczeń z zakresu wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych w przypadku gdy takie wyłączenie jest należycie uzasadnione oraz gdy:

- a) jest mało prawdopodobne, aby egzekucja zagroziła restrukturyzacji przedsiębiorstwa; lub
- b) wierzyciele tych roszczeń zostaliby pokrzywdzeni wskutek wstrzymania czynności egzekucyjnych.

5. Ust. 2 nie ma zastosowania do roszczeń pracowników.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego państwa członkowskie mogą stosować ust. 2 do roszczeń pracowników jeżeli państwa członkowskie zapewniają, oraz w zakresie, w jakim zapewniają, gwarancję spłaty takich roszczeń w ramach restrukturyzacji zapobiegawczej na podobnym poziomie ochrony.

6. Pierwotny okres wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych jest ograniczony do maksymalnie czterech miesięcy.

7. Niezależnie od ust. 6 państwa członkowskie mogą pozwolić organom sądowym lub administracyjnym na przedłużenie okresu wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych lub do przyznania nowego okresu wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych, na wniosek dłużnika, wierzyciela lub, w stosownych przypadkach, nadzorcy restrukturyzacyjnego. Takie przedłużenie lub nowe wstrzymanie indywidualnych czynności egzekucyjnych przyznaje się tylko w ściśle określonych okolicznościach, gdy takie przedłużenie lub nowe wstrzymanie są należycie uzasadnione, na przykład gdy:

- a) poczyniono odpowiednie postępy w negocjacjach dotyczących planu restrukturyzacji;
 - b) dalsze wstrzymanie indywidualnych czynności egzekucyjnych nie powoduje niesprawiedliwego traktowania praw lub interesów którejkolwiek z zainteresowanych uczestników; lub
 - c) nie doszło jeszcze do wszczęcia wobec dłużnika postępowania upadłościowego, które mogłoby zakończyć się likwidacją dłużnika na mocy prawa krajowego.
8. Łączny okres wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych, włącznie z przedłużeniami i wznowieniami, nie może przekraczać dwunastu miesięcy.

W przypadku gdy państwa członkowskie dokonały wyboru wdrożenia niniejszej dyrektywy w drodze jednego lub większej liczby postępowań lub środków, które nie spełniają warunków dotyczących powiadamiania zgodnie z załącznikiem A do rozporządzenia (UE) 2015/848, łączny okres wstrzymania czynności egzekucyjnych w ramach takich postępowań nie może przekraczać czterech miesięcy, jeśli główny ośrodek podstawowej działalności dłużnika został przeniesiony do innego państwa członkowskiego w okresie trzech miesięcy przed złożeniem wniosku o wszczęcie postępowania dotyczącego restrukturyzacji zapobiegawczej.

9. Państwa członkowskie zapewniają, aby organy sądowe lub administracyjne mogły uchylić wstrzymanie indywidualnych czynności egzekucyjnych w następujących sytuacjach:

- a) wstrzymanie nie spełnia już celu wsparcia negocjacji dotyczących planu restrukturyzacji, na przykład gdy okaże się, że kontynuowania negocjacji nie popiera taka część wierzycieli, która - zgodnie z prawem krajowym - mogłaby zapobiec przyjęciu planu restrukturyzacji;
- b) na wniosek dłużnika lub nadzorcy restrukturyzacyjnego;

- c) w przypadku gdy tak przewidziano w prawie krajowym – jeżeli jeden lub większa liczba wierzycieli lub jedna lub większa liczba grup wierzycieli są lub byliby pokrzywdzeni wskutek wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych; lub
- d) w przypadku gdy tak przewidziano w prawie krajowym – jeżeli wstrzymanie czynności egzekucyjnych prowadzi do niewypłacalności wierzyciela.

Państwa członkowskie mogą ograniczyć uprawnienie, zgodnie z akapitem pierwszym, do uchylania wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych do sytuacji, w których wierzyciele nie mieli możliwości bycia wysłuchanymi, zanim wstrzymanie zaczęło obowiązywać lub zanim organ sądowy lub administracyjny przyznał przedłużenie okresu wstrzymania.

Państwa członkowskie mogą przewidzieć okres minimalny, nieprzekraczający okresu, o którym mowa w ust. 6, w którym nie można uchylić wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych.

Artykuł 7

Skutki wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych

1. W przypadku gdy obowiązek dłużnika, przewidziany w prawie krajowym, złożenia wniosku o wszczęcie postępowania upadłościowego, które mogłoby zakończyć się likwidacją dłużnika, powstaje w okresie wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych, obowiązek ten zawiesza się na okres tego wstrzymania.

2. Wstrzymanie indywidualnych czynności egzekucyjnych zgodnie z art. 6 zawiesza, na wniosek jednego lub większej liczby wierzycieli, na okres wstrzymania, wszczęcie postępowania upadłościowego, które mogłoby zakończyć się likwidacją dłużnika.

3. Państwa członkowskie mogą odstąpić od stosowania ust. 1 i 2 w sytuacjach, gdy dłużnik nie jest w stanie spłacać swoich długów w terminie ich wymagalności. W takich przypadkach państwa członkowskie zapewniają, aby organ sądowy lub administracyjny mógł podjąć decyzję o utrzymaniu korzyści związanych ze wstrzymaniem indywidualnych czynności egzekucyjnych, jeżeli, biorąc pod uwagę okoliczności sprawy, wszczęcie postępowania upadłościowego, które mogłoby zakończyć się likwidacją dłużnika, nie byłoby zgodne z ogólnym interesem wierzycieli.

4. Państwa członkowskie przewidują przepisy uniemożliwiające wierzycielom, których dotyczy wstrzymanie czynności egzekucyjnych, wstrzymywanie się z wykonaniem lub rozwiązywanie, przyspieszenie wykonania lub w jakikolwiek inny sposób dokonywać zmian podstawowych umów wzajemnych podlegających wykonaniu ze szkodą dla dłużnika, w odniesieniu do długów, które powstały przed wstrzymaniem czynności egzekucyjnych, wyłącznie z powodu faktu, że długi te nie zostały spłacone przez dłużnika. Przez podstawowe umowy wzajemne podlegające wykonaniu rozumie się umowy wzajemne podlegające wykonaniu, które są niezbędne do kontynuowania bieżącej działalności przedsiębiorstwa, w tym umowy dotyczących dostaw, których zawieszenie doprowadziłoby do zastoju w działalności dłużnika.

Akapit pierwszy nie uniemożliwia państwom członkowskim zapewnienia takim wierzycielom odpowiednich zabezpieczeń, aby zapobiec pokrzywdzeniu takich wierzycieli w wyniku zastosowania tego akapitu.

Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że niniejszy ustęp ma zastosowanie także do umów wzajemnych podlegających wykonaniu, innych niż podstawowe.

5. Państwa członkowskie zapewniają, aby wierzyciele nie mogli wstrzymywać się z wykonaniem, rozwiązywać, przyspieszać wykonania lub w jakikolwiek inny sposób zmieniać umów wzajemnych podlegających wykonaniu ze szkodą dla dłużnika na mocy klauzuli umownej przewidującej takie środki, wyłącznie z powodu:

- a) wystąpienia z wnioskiem o wszczęcie postępowania dotyczącego restrukturyzacji zapobiegawczej;
- b) wystąpienia z wnioskiem o wstrzymanie indywidualnych czynności egzekucyjnych;
- c) wszczęcia postępowania dotyczącego restrukturyzacji zapobiegawczej; lub
- d) przyznania wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych jako takiego.

6. Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że wstrzymanie indywidualnych czynności egzekucyjnych nie ma zastosowania do uzgodnień dotyczących kompensowania sald, w tym uzgodnień dotyczących kompensowania upadłościowego, na rynkach finansowych, energetycznych i towarowych, nawet w okolicznościach, gdy nie ma zastosowania art. 31 ust. 1, jeśli takie uzgodnienia podlegają wykonaniu na mocy krajowego prawa upadłości. Wstrzymanie czynności egzekucyjnych ma jednak zastosowanie do egzekucji przez wierzyciela roszczenia wobec dłużnika, które wynika z realizacji uzgodnienia dotyczącego kompensowania sald.

Akapit pierwszy nie ma zastosowania do umów na dostawę towarów, usług lub energii niezbędnych dla działalności przedsiębiorstwa dłużnika, chyba że takie umowy mają postać kontraktu giełdowego będącego przedmiotem obrotu na giełdzie lub innym rynku, który to kontrakt można w każdym momencie zastąpić zgodnie z bieżącą wartością rynkową.

7. Państwa członkowskie zapewniają, aby samo wygaśnięcie wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych bez przyjęcia planu restrukturyzacji nie powodowało wszczęcia postępowania upadłościowego, które mogłoby zakończyć się likwidacją dłużnika, chyba że spełnione są inne określone w prawie krajowym warunki wszczęcia takiego postępowania.

ROZDZIAŁ 3

Plany restrukturyzacji

Artykuł 8

Treść planów restrukturyzacji

1. Państwa członkowskie wymagają, aby plany restrukturyzacji przedkładane do przyjęcia zgodnie z art. 9, lub przedkładane organowi sądowemu lub administracyjnemu do zatwierdzenia zgodnie z art. 10, zawierały co najmniej następujące informacje:

- a) dane identyfikujące dłużnika;
- b) aktywa i pasywa dłużnika w momencie przedkładania planu restrukturyzacji, w tym wartość aktywów, opis sytuacji ekonomicznej dłużnika i położenia pracowników, oraz opis przyczyn i skali trudności dłużnika;
- c) zainteresowani uczestnicy, których wymienia się indywidualnie lub opisuje według kategorii długów, zgodnie z prawem krajowym, a także ich roszczenia lub udziały objęte planem restrukturyzacji;
- d) w stosownych przypadkach – grupy, na które podzielono zainteresowanych uczestników, w celu przyjęcia planu restrukturyzacji, oraz odpowiednie wartości roszczeń i udziałów każdej grupy;
- e) w stosownych przypadkach – strony, których plan restrukturyzacji nie dotyczy, i które wymienia się indywidualnie lub opisuje według kategorii długów, zgodnie z prawem krajowym, wraz z opisem powodów, dlaczego proponuje się, aby plan ich nie dotyczył;
- f) w stosownych przypadkach – dane identyfikujące nadzorcy restrukturyzacyjnego;
- g) warunki planu restrukturyzacji, w tym w szczególności:
 - (i) wszelkie proponowane środki restrukturyzacji, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1;
 - (ii) w stosownych przypadkach – proponowany okres trwania wszelkich proponowanych środków restrukturyzacji;
 - (iii) ustalenia dotyczące informowania przedstawicieli pracowników i przeprowadzania z nimi konsultacji zgodnie z prawem Unii i prawem krajowym;
 - (iv) w stosownych przypadkach – ogólne skutki w zakresie zatrudnienia, na przykład zwolnienia, organizacja pracy w zmniejszonym wymiarze czasu lub podobne skutki;
 - (v) szacowane przepływy finansowe dłużnika, jeżeli tak przewiduje prawo krajowe; oraz
 - (vi) wszelkie nowe finansowanie przewidywane w ramach planu restrukturyzacji oraz powody, dla których nowe finansowanie jest niezbędne do realizacji tego planu;
- h) uzasadnienie, w którym wyjaśnia się, dlaczego istnieje racjonalna szansa na to, że plan restrukturyzacji zapobiegnie niewypłacalności dłużnika i zapewni rentowność jego przedsiębiorstwa, w tym warunki wstępne niezbędne dla powodzenia planu. Państwa członkowskie mogą wymagać sporządzenia lub zatwierdzenia uzasadnienia przez eksperta zewnętrznego lub przez nadzorcę restrukturyzacyjnego, jeżeli taki nadzorca został powołany.

2. Państwa członkowskie udostępniają online kompleksową listę kontrolną dla planów restrukturyzacji, dostosowaną do potrzeb MŚP. Lista kontrolna zawiera praktyczne wskazówki dotyczące sposobu opracowania planu restrukturyzacji zgodnie z prawem krajowym.

Listę kontrolną udostępnia się w języku urzędowym lub językach urzędowych państwa członkowskiego. Państwa członkowskie rozważają udostępnienie listy kontrolnej w co najmniej jednym innym języku, w szczególności w języku używanym w międzynarodowym obrocie gospodarczym.

Artykuł 9

Przyjęcie planów restrukturyzacji

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby bez względu na to, kto występuje z wnioskiem o postępowanie dotyczące restrukturyzacji zapobiegawczej zgodnie z art. 4, dłużnicy mieli prawo przedłożyć plan restrukturyzacji zainteresowanym uczestnikom do przyjęcia.

Państwa członkowskie mogą również przewidzieć, że wierzyciele i nadzorcy restrukturyzacyjni mają prawo przedkładania planów restrukturyzacji oraz przewidują warunki ich przedkładania.

2. Państwa członkowskie zapewniają zainteresowanym uczestnikom prawo do głosowania w sprawie przyjęcia planu restrukturyzacji.

Strony, których plan restrukturyzacji nie dotyczy, nie mają prawa do głosowania w sprawie przyjęcia tego planu.

3. Niezależnie od ust. 2 państwa członkowskie mogą wyłączyć z zakresu prawa do głosowania następujące grupy:

- a) udziałowcy;
- b) wierzyciele, których roszczenia mają niższy stopień uprzywilejowania niż roszczenia zwykłych wierzycieli niezabezpieczonych w przypadku zastosowania normalnej kolejności zaspokajania w postępowaniu likwidacyjnym; lub
- c) wszelkie strony powiązane z dłużnikiem lub przedsiębiorstwem dłużnika, gdy na mocy prawa krajowego zachodzi konflikt interesów.

4. Państwa członkowskie zapewniają, aby zainteresowani uczestnicy byli traktowani jako odrębne grupy, które odzwierciedlają wystarczającą wspólnotę interesów na podstawie sprawdzalnych kryteriów, zgodnie z prawem krajowym. Tworzy się odrębne grupy do celów przyjęcia planu restrukturyzacji co najmniej dla wierzycieli zabezpieczonych i niezabezpieczonych.

Państwa członkowskie mogą również przewidzieć utworzenie odrębnej grupy dla roszczeń pracowników.

Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że dłużnicy będący MŚP mogą zdecydować o nietraktowaniu zainteresowanych uczestników jako odrębnych grup.

Państwa członkowskie wprowadzają odpowiednie środki w celu zapewnienia, aby tworzenie grup przebiegało w sposób uwzględniający w szczególności ochronę wierzycieli wymagających szczególnego traktowania, takich jak mali dostawcy.

5. Prawa do głosowania i tworzenie grup podlegają weryfikacji przez organ sądowy lub administracyjny po przedłożeniu wniosku o zatwierdzenie planu restrukturyzacji.

Państwa członkowskie mogą wymagać, aby organ sądowy lub administracyjny weryfikował i zatwierdzał prawa do głosowania i tworzenie grup na etapie wcześniejszym, niż etap, o którym mowa w ustępie pierwszym.

6. Plan restrukturyzacji zostaje przyjęty przez zainteresowanych uczestników, pod warunkiem że uzyska poparcie większości ustalonej na podstawie kwoty ich roszczeń lub wartości udziałów w każdej grupie. Państwa członkowskie mogą dodatkowo wymagać uzyskania większości ustalonej na podstawie liczby zainteresowanych uczestników w każdej grupie.

Państwa członkowskie określają większości wymagane do przyjęcia planu restrukturyzacji. Większości te nie mogą przekraczać 75 % kwoty roszczeń lub wartości udziałów w każdej grupie lub, w stosownych przypadkach, 75 % liczby zainteresowanych uczestników w każdej grupie.

7. Niezależnie od ust. 2–6 państwa członkowskie mogą przewidzieć, że formalne głosowanie w sprawie przyjęcia planu restrukturyzacji może zostać zastąpione porozumieniem z wymaganą większością.

Artykuł 10

Zatwierdzenie planów restrukturyzacji

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby co najmniej następujące plany restrukturyzacji były wiążące dla stron tylko wówczas, gdy zostały zatwierdzone przez organ sądowy lub administracyjny:

- a) plany restrukturyzacji, które mają wpływ na roszczenia lub udziały zainteresowanych uczestników wyrażających sprzeciw;
- b) plany restrukturyzacji przewidujące nowe finansowanie;
- c) plany restrukturyzacji, które wiążą się z utratą ponad 25 % miejsc pracy, jeżeli na taką utratę zezwala prawo krajowe.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby warunki, na jakich plan restrukturyzacji może zostać zatwierdzony przez organ sądowy lub administracyjny, były jasno określone i obejmowały co najmniej następujące wymogi:

- a) plan restrukturyzacji przyjęto zgodnie z art. 9;
- b) wierzyciele, których łączy wystarczająca wspólnota interesów, należący do tej samej grupy, są traktowani równo oraz w sposób proporcjonalny do ich roszczenia;
- c) o planie restrukturyzacji powiadomiono zgodnie z prawem krajowym wszystkich zainteresowanych uczestników;
- d) w przypadku gdy istnieją wierzyciele wyrażający sprzeciw, plan restrukturyzacji spełnia kryterium ochrony najlepszych interesów wierzycieli;
- e) w stosownych przypadkach, wszelkie nowe finansowanie jest niezbędne do realizacji planu restrukturyzacji i nie powoduje niesprawiedliwego traktowania interesów wierzycieli.

Zgodność z akapitem pierwszym lit. d) jest weryfikowana przez organ sądowy lub administracyjny tylko wówczas, gdy plan restrukturyzacji jest kwestionowany na tej podstawie.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby organy sądowe lub administracyjne mogły odmówić zatwierdzenia planu restrukturyzacji w sytuacji, gdyby nie stwarzał on racjonalnych szans na zapobieżenie niewypłacalności dłużnika lub zapewnienie rentowności przedsiębiorstwa.

4. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy wymagane jest zatwierdzenie planu restrukturyzacji przez organ sądowy lub administracyjny, aby stał się on wiążący, stosowna decyzja była podejmowana w sposób efektywny w celu zapewnienia szybkiego rozpatrzenia tej kwestii.

Artykuł 11

Zatwierdzenie planu restrukturyzacji wbrew sprzeciwowi grupy wierzycieli

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby plan restrukturyzacji, który nie został zaaprobowany przez zainteresowanych uczestników, jak przewiduje art. 9 ust. 6, w każdej grupie dysponującej prawem do głosowania, mógł zostać zatwierdzony przez organ sądowy lub administracyjny na wniosek dłużnika lub za zgodą dłużnika, oraz mógł stać się wiążący dla grup dysponujących prawem do głosowania i wyrażających sprzeciw, w przypadku gdy ten plan restrukturyzacji spełnia co najmniej następujące warunki:

- a) jest zgodny z art. 10 ust. 2 i 3;
- b) został zaaprobowany przez:
 - (i) większość grup zainteresowanych uczestników dysponujących prawem do głosowania, pod warunkiem że co najmniej jedna z tych grup to grupa wierzycieli zabezpieczonych lub grupa uprzywilejowana w stosunku do grupy zwykłych wierzycieli niezabezpieczonych; lub - jeśli ten warunek nie zostanie spełniony,
 - (ii) co najmniej jedną grupę zainteresowanych uczestników dysponującą prawem do głosowania lub, w przypadku gdy tak przewidziano w prawie krajowym, stron, które doznały uszczerbku, inną niż grupa udziałowców lub jakkolwiek inna grupa, która na podstawie wyceny dłużnika jako przedsiębiorstwa kontynuującego działalność nie otrzymałaby jakichkolwiek płatności ani nie zachowałaby jakichkolwiek udziałów, lub, w przypadku gdy tak przewidziano w prawie krajowym, można by racjonalnie domniemywać, że nie otrzymałaby jakichkolwiek płatności ani nie zachowałaby jakichkolwiek udziałów, gdyby zastosowano normalną kolejność zaspokajania w postępowaniu likwidacyjnym na mocy prawa krajowego;
- c) zapewnia, aby wyrażające sprzeciw grupy zainteresowanych wierzycieli dysponujące prawem do głosowania były traktowane co najmniej równie korzystnie jak każda inna grupa o takim samym stopniu uprzywilejowania i bardziej korzystnie niż jakkolwiek inna grupa o niższym stopniu uprzywilejowania; oraz
- d) żadna z grup zainteresowanych uczestników nie może na podstawie planu restrukturyzacji otrzymać lub zachować więcej niż pełna kwota swoich roszczeń lub udziałów.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego państwa członkowskie mogą ograniczyć wymóg uzyskania zgody dłużnika do przypadków, w których dłużnikami są MŚP.

Państwa członkowskie mogą zwiększyć minimalną liczbę grup zainteresowanych uczestników lub, w przypadku gdy tak przewidziano w prawie krajowym, stron, które doznały uszczerbku, których zgoda jest wymagana do zaaprobowania planu zgodnie z lit. b) ppkt (ii) akapitu pierwszego;

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 lit. c) państwa członkowskie mogą przewidzieć, że wyrażająca sprzeciw grupa zainteresowanych wierzycieli dysponująca prawem do głosowania jest w pełni zaspokajana w drodze zastosowania tych samych lub równoważnych środków, w przypadku gdy mniej uprzywilejowana grupa ma otrzymać jakkolwiek płatność lub zachować jakiekolwiek udziały na podstawie planu restrukturyzacji.

Państwa członkowskie mogą utrzymać lub wprowadzić przepisy przewidujące odstępstwa od akapitu pierwszego, w przypadku gdy są one konieczne do osiągnięcia celów planu restrukturyzacji oraz w przypadku gdy plan ten nie powoduje niesprawiedliwego traktowania praw lub interesów któregośkolwiek z zainteresowanych uczestników.

Artykuł 12

Udziałowcy

1. W przypadku gdy państwa członkowskie wyłączają udziałowców ze stosowania art. 9–11, zapewniają w drodze innych środków, aby udziałowcy ci nie mogli bezzasadnie uniemożliwiać lub utrudniać przyjęcia i zatwierdzenia planu restrukturyzacji.
2. Państwa członkowskie zapewniają także, aby udziałowcy nie mogli bezzasadnie uniemożliwiać lub utrudniać realizacji planu restrukturyzacji.
3. Na mocy niniejszego artykułu państwa członkowskie mogą dostosować znaczenie pojęcia bezzasadnego uniemożliwiania i utrudniania, aby uwzględnić między innymi: czy dłużnik jest MŚP czy dużym przedsiębiorstwem; proponowane środki restrukturyzacyjne mające wpływ na prawa udziałowców; rodzaj udziałowca; czy dłużnik jest osobą prawną czy fizyczną; lub czy wspólnicy w spółce mają ograniczoną czy nieograniczoną odpowiedzialność.

Artykuł 13

Pracownicy

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby ramy restrukturyzacji zapobiegawczej nie miały wpływu na indywidualne i zbiorowe prawa pracownicze, wynikające z unijnego i krajowego prawa pracy, takie jak:
 - a) prawo do negocjacji zbiorowych i działań zbiorowych; oraz
 - b) prawo do informacji i konsultacji zgodnie z dyrektywą 2002/14/WE i dyrektywą 2009/38/WE, w szczególności:
 - (i) informowanie przedstawicieli pracowników o rozwoju i prawdopodobnym rozwoju działalności przedsiębiorstwa lub zakładu oraz ich sytuacji ekonomicznej, umożliwiając im przedstawienie dłużnikowi obaw dotyczących sytuacji przedsiębiorstwa oraz w odniesieniu do potrzeby rozważenia zastosowania mechanizmów restrukturyzacji;
 - (ii) informowanie przedstawicieli pracowników o każdym postępowaniu dotyczącym restrukturyzacji zapobiegawczej, które mogłoby wpłynąć na zatrudnienie, na przykład na zdolność pracowników do odzyskania ich wynagrodzeń i wszelkich przyszłych płatności, w tym wypłat związanych z pracowniczymi programami emerytalnymi;
 - (iii) informowanie przedstawicieli pracowników o planach restrukturyzacji oraz konsultowanie się z nimi w tej sprawie, zanim plany restrukturyzacji zostaną przedłożone do przyjęcia zgodnie z art. 9, lub do zatwierdzenia przez organ sądowy lub administracyjny zgodnie z art. 10;
 - c) prawa zagwarantowane na mocy dyrektyw 98/59/WE, 2001/23/WE i 2008/94/WE.
2. W przypadku gdy plan restrukturyzacji obejmuje środki prowadzące do zmian w organizacji pracy lub w stosunkach umownych z pracownikami, środki te są zatwierdzane przez tych pracowników, jeżeli prawo krajowe lub układy zbiorowe przewidują takie zatwierdzenie w takich przypadkach.

Artykuł 14

Wycena przez organ sądowy lub administracyjny

1. Organ sądowy lub administracyjny podejmuje decyzję w sprawie wyceny przedsiębiorstwa dłużnika tylko wtedy, gdy plan restrukturyzacji został zakwestionowany przez wyrażającego sprzeciw zainteresowanego uczestnika na podstawie:
 - a) zarzutu naruszenia kryterium ochrony najlepszych interesów wierzycieli na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 6; albo
 - b) zarzutu naruszenia warunków zatwierdzenia planu restrukturyzacji wbrew sprzeciwowi grupy wierzycieli na podstawie art. 11 ust. 1 lit. b) ppkt (ii).

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby do celów podjęcia decyzji o wycenie zgodnie z ust. 1 organy sądowe lub administracyjne mogły powołać lub wysłuchać opinii biegłych o odpowiednich kwalifikacjach.

3. Do celów ust. 1 państwa członkowskie zapewniają, aby wyrażający sprzeciw zainteresowany uczestnik mógł wnieść skargę do organu sądowego lub administracyjnego odpowiedzialnego za zatwierdzenie planu restrukturyzacji.

Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że taka skarga może być wnoszona w ramach odwołania od decyzji w sprawie zatwierdzenia planu restrukturyzacji.

Artykuł 15

Skutki planów restrukturyzacji

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby plany restrukturyzacji zatwierdzone przez organ sądowy lub administracyjny były wiążące dla wszystkich zainteresowanych uczestników wymienionych lub opisanych zgodnie z art. 8 ust. 1 lit. c).

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby plan restrukturyzacji nie miał wpływu na wierzycieli, którzy nie są zaangażowani w jego przyjęcie na podstawie prawa krajowego.

Artykuł 16

Odwołania

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby każde odwołanie przewidziane na mocy prawa krajowego od decyzji w sprawie zatwierdzenia lub odrzucenia planu restrukturyzacji wydanej przez organ sądowy było wnoszone do sądu wyższej instancji.

Państwa członkowskie zapewniają, aby odwołanie od decyzji w sprawie zatwierdzenia lub odrzucenia planu restrukturyzacji wydanej przez organ administracyjny było wnoszone do organu sądowego.

2. Odwołania rozstrzyga się w sposób efektywny w celu zapewnienia szybkiego rozpatrzenia.

3. Odwołanie od decyzji zatwierdzającej plan restrukturyzacji nie powoduje skutków zawieszających w odniesieniu do wykonania tego planu.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego państwa członkowskie mogą przewidzieć, że organy sądowe mogą zawiesić wykonanie planu restrukturyzacji lub jego części, w przypadku gdy jest to konieczne i właściwe dla zabezpieczenia interesów strony.

4. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy odwołanie zgodnie z ust. 3 zostało uwzględnione, organ sądowy mógł:

a) uchylić plan restrukturyzacji; albo

b) zatwierdzić plan restrukturyzacji – ze zmianami, w przypadku gdy tak przewidziano w prawie krajowym, albo bez zmian.

Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że w przypadku gdy plan zostanie zatwierdzony na mocy akapitu pierwszego lit. b), przyznawane jest odszkodowanie każdej stronie, która poniosła straty pieniężne i której odwołanie zostało uwzględnione.

ROZDZIAŁ 4

Ochrona nowego finansowania, finansowania przejściowego oraz innych transakcji związanych z restrukturyzacją

Artykuł 17

Ochrona nowego finansowania i finansowania przejściowego

1. Państwa członkowskie zapewniają należytą ochronę nowego finansowania i finansowania przejściowego. W przypadku jakiegokolwiek późniejszego ogłoszenia upadłości dłużnika, co najmniej:

a) nowe finansowanie i finansowanie przejściowe nie może być uznane za bezskuteczne, nieważne lub niepodlegające wykonaniu; oraz

- b) podmioty zapewniające takie finansowanie nie ponoszą odpowiedzialności cywilnej, administracyjnej ani karnej z tego powodu, że finansowanie takie wiąże się ze szkodą dla ogółu wierzycieli, chyba że obecne są inne dodatkowe przesłanki przewidziane w prawie krajowym.
2. Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że ust. 1 ma zastosowanie do nowego finansowania wyłącznie wtedy, gdy plan restrukturyzacji został zatwierdzony przez organ sądowy lub administracyjny, oraz do finansowania przejściowego, które było przedmiotem kontroli ex ante.
3. Państwa członkowskie mogą wyłączyć ze stosowania ust. 1 finansowanie przejściowe, które zostało przyznane po tym, jak dłużnik stał się niezdolny do spłacania swoich długów w terminie ich wymagalności.
4. Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że w związku z późniejszym postępowaniem upadłościowym podmioty zapewniające nowe finansowanie lub finansowanie przejściowe są uprawnione do otrzymania płatności z pierwszeństwem wobec innych wierzycieli, których roszczenia byłyby w przeciwnym razie tak samo lub bardziej uprzywilejowane.

Artykuł 18

Ochrona innych transakcji związanych z restrukturyzacją

1. Bez uszczerbku dla art. 17 państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku jakiegokolwiek późniejszego ogłoszenia upadłości dłużnika transakcje, które są racjonalne i niezwłocznie konieczne do negocjowania planu restrukturyzacji, nie mogły zostać uznane za bezskuteczne, nieważne lub niepodlegające wykonaniu z tego powodu, że takich transakcji dokonano ze szkodą dla ogółu wierzycieli, chyba że obecne są inne dodatkowe przesłanki przewidziane w prawie krajowym.
2. Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że ust. 1 ma zastosowanie wyłącznie do przypadków, w których plan został zatwierdzony przez organ sądowy lub administracyjny lub w których takie transakcje były przedmiotem kontroli ex ante.
3. Państwa członkowskie mogą wyłączyć ze stosowania ust. 1 transakcje, które zostały dokonane po tym, jak dłużnik stał się niezdolny do spłacania swoich długów w terminie ich wymagalności.
4. Transakcje, o których mowa w ust. 1, obejmują co najmniej:
- a) zapłatę honorariów i kosztów z tytułu negocjowania, przyjęcia lub zatwierdzenia planu restrukturyzacji;
 - b) zapłatę honorariów i kosztów z tytułu profesjonalnego doradztwa ściśle związanego z restrukturyzacją;
 - c) zapłatę wynagrodzenia pracowników za już wykonaną pracę bez uszczerbku dla innych form ochrony przewidzianych w prawie Unii lub prawie krajowym;
 - d) wszelkie płatności i wypłaty dokonane w ramach prowadzenia zwykłej działalności, inne niż te, o których mowa w lit. a)–c).
5. Bez uszczerbku dla art. 17 państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku jakiegokolwiek późniejszego ogłoszenia upadłości dłużnika transakcje, które są racjonalne i niezwłocznie konieczne do realizacji planu restrukturyzacji i które są dokonywane zgodnie z planem restrukturyzacji zatwierdzonym przez organ sądowy lub administracyjny, nie mogły zostać uznane za bezskuteczne, nieważne lub niepodlegające wykonaniu z tego powodu, że takich transakcji dokonano ze szkodą dla ogółu wierzycieli, chyba że obecne są inne dodatkowe przesłanki przewidziane w prawie krajowym.

ROZDZIAŁ 5

Obowiązki kadry kierowniczej

Artykuł 19

Obowiązki kadry kierowniczej w przypadku prawdopodobieństwa niewypłacalności

Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy zachodzi prawdopodobieństwo niewypłacalności, kadra kierownicza należała uwzględnić co najmniej następujące aspekty:

- a) interesy wierzycieli, udziałowców i innych zainteresowanych podmiotów;
- b) potrzebę podjęcia kroków w celu uniknięcia niewypłacalności; oraz
- c) potrzebę unikania działań, które celowo lub w wyniku rażącego zaniedbania zagrażają rentowności przedsiębiorstwa.

TYTUŁ III

UMORZENIE DŁUGÓW ORAZ ZAKAZ PROWADZENIA DZIAŁALNOŚCI*Artykuł 20***Dostęp do umorzenia długów**

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby niewypłacalni przedsiębiorcy mieli dostęp do co najmniej jednego rodzaju postępowania, które może prowadzić do całkowitego umorzenia długów zgodnie z niniejszą dyrektywą.

Państwa członkowskie mogą wymagać zaprzestania prowadzenia działalności handlowej, gospodarczej, rzemieślniczej lub zawodowej, której dotyczą długi niewypłacalnego przedsiębiorcy.

2. Państwa członkowskie, w których warunkiem całkowitego umorzenia długów jest częściowa spłata długu przez przedsiębiorcę, zapewniają, aby obowiązek spłaty związany z tym warunkiem był uzależniony od indywidualnej sytuacji przedsiębiorcy, a w szczególności aby był proporcjonalny do podlegającego zajęciu lub pozostającego do dyspozycji dochodu i majątku przedsiębiorcy w okresie wymaganym dla uzyskania umorzenia długów oraz uwzględniał słuszne interesy wierzycieli.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby przedsiębiorcy, których długi zostały umorzone, mogli korzystać z krajowych ram zapewniających wsparcie dla przedsiębiorstw skierowane do przedsiębiorców, w tym dostępu do stosownych i aktualnych informacji dotyczących tych ram.

*Artykuł 21***Okres wymagany dla uzyskania umorzenia długów**

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby okres, po którego upływie niewypłacalni przedsiębiorcy mogą uzyskać całkowite umorzenie swoich długów, nie był dłuższy niż trzy lata, począwszy najpóźniej od dnia:

- a) w przypadku postępowania obejmującego plan spłaty wierzycieli – decyzji organu sądowego lub administracyjnego zatwierdzającej plan lub od rozpoczęcia realizacji planu; albo
- b) w przypadku każdego innego postępowania – decyzji organu sądowego lub administracyjnego w sprawie wszczęcia postępowania, lub ustanowienia masy upadłościowej przedsiębiorcy.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby niewypłacalni przedsiębiorcy, którzy wywiązali się ze swoich obowiązków, w przypadku gdy takie obowiązki istnieją w prawie krajowym, uzyskali umorzenie swoich długów wraz z upływem okresu wymaganego dla uzyskania umorzenia długów bez potrzeby składania wniosku do organu sądowego lub administracyjnego o wszczęcie dodatkowego postępowania innego niż te, o których mowa w ust. 1.

Bez uszczerbku dla akapitu pierwszego państwa członkowskie mogą utrzymać lub wprowadzić przepisy umożliwiające organowi sądowemu lub administracyjnemu weryfikację, czy przedsiębiorcy wywiązali się z obowiązków niezbędnych do uzyskania umorzenia długów.

3. Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że całkowite umorzenie długów nie zakłóca kontynuowania postępowania upadłościowego zakładającego sprzedaż i podział majątku przedsiębiorcy wchodzącego w skład masy upadłościowej tego przedsiębiorcy z dniem upływu okresu wymaganego dla uzyskania umorzenia długów.

*Artykuł 22***Okres zakazu prowadzenia działalności**

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy niewypłacalny przedsiębiorca uzyskał umorzenie długów zgodnie z niniejszą dyrektywą, wszelkie zakazy podejmowania lub kontynuowania działalności handlowej, gospodarczej, rzemieślniczej lub zawodowej, wynikające jedynie z faktu, że przedsiębiorca ten jest niewypłacalny, przestały być skuteczne najpóźniej z końcem okresu wymaganego dla uzyskania umorzenia długów.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby z upływem okresu wymaganego dla uzyskania umorzenia długów zakazy, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, przestały być skuteczne bez potrzeby składania wniosku do organu sądowego lub administracyjnego o wszczęcie dodatkowego postępowania innego niż te, o których mowa w art. 21 ust. 1.

Artykuł 23

Odstępstwa

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 20–22 państwa członkowskie utrzymują lub wprowadzają przepisy odmawiające dostępu do umorzenia długów lub ograniczające taki dostęp, lub cofające dostęp do umorzenia długów lub przewidujące dłuższe okresy na potrzeby uzyskania całkowitego umorzenia długów lub dłuższe okresy zakazu prowadzenia działalności, w przypadku gdy, według prawa krajowego, niewypłacalny przedsiębiorca działał względem wierzycieli lub innych zainteresowanych podmiotów nieuczciwie lub w złej wierze w momencie zaciągania długów, podczas trwania postępowania upadłościowego lub podczas spłacania długów, bez uszczerbku dla przepisów krajowych dotyczących ciężaru dowodu.

2. Na zasadzie odstępstwa od art. 20–22 państwa członkowskie mogą utrzymać lub wprowadzić przepisy odmawiające dostępu lub ograniczające dostęp, lub cofające dostęp do umorzenia długów, lub przewidujące dłuższe okresy na potrzeby uzyskania całkowitego umorzenia długów lub dłuższe okresy zakazu prowadzenia działalności, w przypadku gdy zachodzą pewne ściśle określone okoliczności i gdy takie odstępstwa są należycie uzasadnione, na przykład w przypadku:

- a) gdy niewypłacalny przedsiębiorca istotnie naruszył obowiązki wynikające z planu spłaty wierzycieli lub jakiegokolwiek innego obowiązku prawnego mającego na celu zabezpieczenie interesów wierzycieli, w tym obowiązek dotyczący zapewnienia wierzycielom maksymalnego zwrotu z zaangażowanych środków;
- b) gdy niewypłacalny przedsiębiorca nie wywiązuje się z obowiązków w zakresie informacji lub współpracy wynikających z prawa Unii i prawa krajowego;
- c) stanowiących nadużycie wniosków o umorzenie długów;
- d) gdy jest kolejny wniosek o umorzenie długów w określonym okresie po przyznaniu danemu niewypłacalnemu przedsiębiorcy całkowitego umorzenia długów lub po odmowie całkowitego umorzenia długów temu przedsiębiorcy z powodu poważnego naruszenia obowiązków w zakresie informacji lub współpracy;
- e) gdy koszt postępowania prowadzącego do umorzenia długów nie został pokryty; lub
- f) gdy odstępstwo jest niezbędne w celu zagwarantowania równowagi między prawami dłużnika a prawami jednego lub większej liczby wierzycieli.

3. Na zasadzie odstępstwa od art. 21 państwa członkowskie mogą przewidzieć dłuższe okresy wymagane dla uzyskania umorzenia długów w przypadku gdy:

- a) organ sądowy lub administracyjny zatwierdził lub zarządził środki ochronne w celu zabezpieczenia głównego lokalu niewypłacalnego przedsiębiorcy oraz, w stosownych przypadkach, rodziny przedsiębiorcy, lub składników majątku istotnych dla kontynuowania działalności handlowej, gospodarczej, rzemieślniczej lub zawodowej przedsiębiorcy; lub
- b) główny lokal niewypłacalnego przedsiębiorcy oraz, w stosownych przypadkach, rodziny przedsiębiorcy, nie został sprzedany.

4. Państwa członkowskie mogą wyłączyć szczególne kategorie długów z umorzenia długów lub ograniczyć dostęp do umorzenia długów, lub ustanowić dłuższy okres wymagany dla uzyskania umorzenia długów, w przypadku gdy takie wyłączenia, ograniczenia lub dłuższe okresy są należycie uzasadnione, na przykład kategorie długów takie jak:

- a) długi zabezpieczone;
- b) długi, które wynikają z sankcji karnych lub w związku z nimi;
- c) długi, które wynikają z odpowiedzialności deliktowej;
- d) długi w zakresie zobowiązań alimentacyjnych wynikających z więzi rodzinnych, z pokrewieństwa, małżeństwa lub powinowactwa;
- e) długi powstałe po złożeniu wniosku o wszczęcie postępowania prowadzącego do umorzenia długów lub po wszczęciu takiego postępowania; oraz
- f) długi, które wynikają z obowiązku pokrycia kosztu postępowania prowadzącego do umorzenia długów.

5. Na zasadzie odstępstwa od art. 22 państwa członkowskie mogą przewidzieć dłuższe lub bezterminowe zakazy prowadzenia działalności, w przypadku gdy niewypłacalny przedsiębiorca wykonuje zawód:

- a) który podlega szczególnym zasadom etyki lub szczególnym zasadom dotyczącym reputacji lub wiedzy fachowej, a przedsiębiorca naruszył te zasady; lub
- b) polegający na zajmowaniu się zarządzaniem majątkiem innych osób.

Akapit pierwszy ma również zastosowanie w przypadku gdy niewypłacalny przedsiębiorca występuje o dostęp do zawodu, o którym mowa w lit. a) lub b) tego akapitu.

6. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla przepisów krajowych dotyczących zakazu prowadzenia działalności zarządzanego przez organ sądowy lub administracyjny innego niż te, o których mowa w art. 22.

Artykuł 24

Łączenie postępowań dotyczących długów wynikających z działalności zawodowej i postępowań dotyczących długów prywatnych

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku, gdy niewypłacalni przedsiębiorcy mają długi dotyczące działalności zawodowej powstałe w ramach prowadzenia przez nich działalności handlowej, gospodarczej, rzemieślniczej lub zawodowej, a także długi prywatne zaciągnięte poza ramami tej działalności, i długów tych nie da się racjonalnie rozdzielić, takie długi, jeżeli podlegają umorzeniu, były przedmiotem jednego postępowania w celu uzyskania całkowitego umorzenia długów.

2. Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że w przypadku gdy długi powstałe w wyniku prowadzenia działalności zawodowej można oddzielić od długów prywatnych, długi te są – w celu uzyskania całkowitego umorzenia długów – przedmiotem odrębnych, ale skoordynowanych postępowań albo tego samego postępowania.

TYTUŁ IV

ŚRODKI ZWIĘKSZAJĄCE SKUTECZNOŚĆ POSTĘPOWAŃ DOTYCZĄCYCH RESTRUKTURYZACJI, NIEWYPŁACALNOŚCI I UMORZENIA DŁUGÓW

Artykuł 25

Organy sądowe i administracyjne

Bez uszczerbku dla niezależności sądów oraz wszelkich różnic w organizacji sądownictwa w całej Unii, państwa członkowskie zapewniają, aby:

- a) członkowie organów sądowych i administracyjnych prowadzący postępowania dotyczące restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów odbyli odpowiednie szkolenia i mieli wiedzę fachową niezbędną do wykonywania swoich obowiązków; oraz
- b) postępowania dotyczące restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów były prowadzone w sposób efektywny w celu zapewnienia szybkiego rozpatrzenia.

Artykuł 26

Nadzorcy w postępowaniach dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby:
 - a) nadzorcy powoływani przez organ sądowy lub administracyjny w postępowaniach dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów (zwani dalej „nadzorcami”) odbyli odpowiednie szkolenia i mieli wiedzę fachową niezbędną do wykonywania swoich obowiązków;
 - b) warunki kwalifikowalności, a także procedura powoływania, odwoływania i rezygnacji nadzorców były jasne, przejrzyste i sprawiedliwe;
 - c) przy powoływaniu nadzorców w konkretnej sprawie, w tym w sprawach z elementami transgranicznymi, należyte były brane pod uwagę doświadczenie i wiedza fachowa nadzorców oraz specyfika danej sprawy; oraz
 - d) w celu uniknięcia konfliktu interesów – dłużnicy i wierzyciele mieli możliwość wniesienia sprzeciwu wobec wyboru lub powołania nadzorców albo możliwość wystąpienia o jego zmianę.
2. Komisja ułatwia wymianę najlepszych praktyk między państwami członkowskimi w celu poprawy jakości szkoleń w całej Unii, w tym przez wymianę doświadczeń oraz narzędzia służące budowaniu zdolności.

Artykuł 27

Nadzór nad nadzorcami i ich wynagrodzenie

1. Państwa członkowskie ustanawiają odpowiednie mechanizmy nadzorcze i regulacyjne w celu zapewnienia skutecznego nadzoru nad pracą nadzorców, aby ich usługi były świadczone w sposób efektywny i kompetentny oraz – w odniesieniu do zaangażowanych stron – bezstronny i niezależny. Mechanizmy te obejmują również środki zapewniające rozliczalność nadzorców, którzy nie dopełnili swoich obowiązków.
2. Państwa członkowskie zapewniają publiczną dostępność informacji dotyczących organów lub podmiotów sprawujących nadzór nad nadzorcami.
3. Państwa członkowskie mogą zachęcać nadzorców do opracowywania i przestrzegania kodeksów postępowania.
4. Państwa członkowskie zapewniają, aby wynagrodzenie nadzorców było regulowane przepisami, które są spójne z celem zakładającym skuteczne prowadzenie postępowań.

Państwa członkowskie zapewniają, aby wprowadzone zostały odpowiednie procedury umożliwiające rozstrzygnięcie wszelkich sporów dotyczących wynagrodzenia.

Artykuł 28

Korzystanie z elektronicznych środków komunikacji

Państwa członkowskie zapewniają, aby w postępowaniach dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów strony postępowania, nadzorca oraz organ sądowy lub administracyjny mieli możliwość dokonania przy użyciu środków komunikacji elektronicznej – w tym także w sytuacjach transgranicznych – co najmniej następujących czynności:

- a) zgłaszanie roszczeń;
- b) przedstawianie planów restrukturyzacji lub planów spłat wierzycieli;
- c) powiadomienia wierzycieli;
- d) wnoszenie skarg i odwołań.

TYTUŁ V

MONITOROWANIE POSTĘPOWAŃ DOTYCZĄCYCH RESTRUKTURYZACJI, NIETYPLACALNOŚCI I UMORZENIA DŁUGÓW

Artykuł 29

Gromadzenie danych

1. Państwa członkowskie co roku, na poziomie krajowym, gromadzą i agregują dane dotyczące postępowań dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów, w podziale na rodzaj postępowania, oraz obejmujące co najmniej następujące elementy:
 - a) liczba postępowań, o których przeprowadzenie wystąpiono lub które wszczęto, w przypadku gdy takie wszczęcie przewidziano w prawie krajowym, oraz postępowań, które są w toku lub które zostały zakończone;
 - b) średni czas trwania postępowań – od momentu przedłożenia wniosku lub od momentu wszczęcia postępowania, w przypadku gdy takie wszczęcie przewidziano w prawie krajowym, do momentu zakończenia postępowania;
 - c) liczba postępowań innych niż te wymagane na podstawie lit. d), w podziale na rodzaje wyników;
 - d) liczba wniosków o postępowania restrukturyzacyjne uznanych za niedopuszczalne, odrzuconych lub wycofanych przed wszczęciem postępowania.
2. Państwa członkowskie co roku, na poziomie krajowym, gromadzą i agregują dane dotyczące liczby dłużników, którzy zostali objęci postępowaniami restrukturyzacyjnymi lub postępowaniami upadłościowymi i w przypadku których, w trzyletnim okresie poprzedzającym przedłożenie wniosku lub wszczęcie takich postępowań, w przypadku gdy takie wszczęcie przewidziano w prawie krajowym, zatwierdzono plan restrukturyzacji w ramach wcześniejszego postępowania restrukturyzacyjnego w zastosowaniu tytułu II.

3. Państwa członkowskie mogą co roku, na poziomie krajowym, gromadzić i agregować dane dotyczące:
 - a) średniego kosztu każdego rodzaju postępowania;
 - b) średnich stóp odzysku w odniesieniu do wierzycieli zabezpieczonych i niezabezpieczonych, a w stosownych przypadkach – innych rodzajów wierzycieli, odrębnie;
 - c) liczby przedsiębiorców, którzy po przeprowadzeniu postępowania na podstawie art. 1 ust. 1 lit. b) zakładają nowe przedsiębiorstwo;
 - d) liczby zlikwidowanych miejsc pracy związanych z postępowaniami dotyczącymi restrukturyzacji i niewypłacalności.
4. Państwa członkowskie podają dane, o których mowa w ust. 1 lit. a)–c), oraz – w stosownych przypadkach i o ile są dostępne – dane, o których mowa w ust. 3, w podziale w zależności od:
 - a) wielkości dłużników, którzy nie są osobami fizycznymi;
 - b) tego, czy dłużnicy, którzy są objęci postępowaniami dotyczącymi restrukturyzacji lub niewypłacalności, są osobami fizycznymi czy osobami prawnymi; oraz
 - c) tego, czy postępowania prowadzące do umorzenia długów dotyczą tylko przedsiębiorców czy wszystkich osób fizycznych.
5. Państwa członkowskie mogą gromadzić i agregować dane, o których mowa w ust. 1–4, korzystając z techniki doboru próby, która zapewnia reprezentatywność pod względem ich wielkości i różnorodności.
6. Państwa członkowskie gromadzą i agregują dane, o których mowa w ust. 1, 2, 4, oraz, w stosownych przypadkach, w ust. 3, za pełne lata kalendarzowe kończące się w dniu 31 grudnia każdego roku, począwszy od pierwszego pełnego roku kalendarzowego następującego po dniu rozpoczęcia stosowania aktów wykonawczych, o których mowa w ust. 7. Dane te przekazuje się co roku Komisji, przy użyciu standardowego formularza przekazywania danych, do dnia 31 grudnia roku kalendarzowego następującego po roku, w odniesieniu do którego zgromadzono dane.
7. Komisja określa wzór formularza przekazywania danych, o którym mowa w ust. 6 niniejszego artykułu, w drodze aktów wykonawczych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 30 ust. 2.
8. Komisja publikuje na swojej stronie internetowej dane przekazywane zgodnie z ust. 6 w sposób przystępny i przyjazny dla użytkownika.

Artykuł 30

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

W przypadku gdy komitet nie wyda żadnej opinii, Komisja nie przyjmuje projektu aktu wykonawczego i stosuje się art. 5 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

TYTUŁ VI

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 31

Związki z innymi aktami ustawodawczymi oraz instrumentami międzynarodowymi

1. Następujące akty ustawodawcze stosuje się niezależnie od niniejszej dyrektywy:
 - a) dyrektywa 98/26/WE;
 - b) dyrektywa 2002/47/WE; oraz
 - c) rozporządzenie (UE) nr 648/2012.

2. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla wymogów ochronnych dotyczących środków pieniężnych, nałożonych na instytucje płatnicze na mocy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366⁽²⁴⁾ i na instytucje pieniądza elektronicznego na mocy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE⁽²⁵⁾.

3. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla stosowania Konwencji o zabezpieczeniach międzynarodowych na wyposażeniu ruchomym oraz protokołu do tej konwencji dotyczącego kwestii właściwych dla sprzętu lotniczego, podpisanych w Kapsztadzie w dniu 16 listopada 2001 r., których niektóre państwa członkowskie są stronami w momencie przyjęcia niniejszej dyrektywy.

Artykuł 32

Zmiana w dyrektywie (UE) 2017/1132

W art. 84 dyrektywy (UE) 2017/1132 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4. Państwa członkowskie odpowiadają za stosowanie art. 58 ust. 1, art. 68, 72, 73 i 74, art. 79 ust. 1 lit. b), art. 80 ust. 1 i art. 81 w zakresie i przez okres, w jakim odstępstwa takie są niezbędne do ustanowienia ram restrukturyzacji zapobiegawczej przewidzianych w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1023 (*).

Akapit pierwszy pozostaje bez uszczerbku dla zasady równego traktowania udziałowców.

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1023 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie ram restrukturyzacji zapobiegawczej, umorzenia długów i zakazów prowadzenia działalności oraz w sprawie środków zwiększających skuteczność postępowań dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów, a także zmieniająca dyrektywę (UE) 2017/1132 (dyrektywa o restrukturyzacji i upadłości) (Dz.U. L 172 z 26.6.2019, s. 18).”.

Artykuł 33

Klauzula przeglądowa

Nie później niż w dniu 17 lipca 2026 r., a następnie co pięć lat, Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie dotyczące stosowania i skutków niniejszej dyrektywy, w tym zastosowania tworzenia grup i zasad głosowania w odniesieniu do wierzycieli wymagających szczególnego traktowania, takich jak pracownicy. Na podstawie tej oceny Komisja przedłoży w stosownym przypadku wniosek ustawodawczy, uwzględniając dodatkowe środki mające na celu konsolidację i harmonizację prawnych ram restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów.

Artykuł 34

Transpozycja

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują do dnia 17 lipca 2021 r. przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy, z wyjątkiem przepisów niezbędnych do wykonania art. 28 lit. a), b) i c), które są przyjmowane i publikowane do dnia 17 lipca 2024 r., oraz przepisów niezbędnych do wykonania art. 28 lit. d), które są przyjmowane i publikowane do dnia 17 lipca 2026 r. Tekst tych przepisów niezwłocznie przekazuje Komisji.

Państwa członkowskie stosują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy od dnia 17 lipca 2021 r., z wyjątkiem przepisów niezbędnych do wykonania art. 28 lit. a), b) i c), które stosuje się od dnia 17 lipca 2024 r., oraz przepisów niezbędnych do wykonania art. 28 lit. d), które stosuje się od dnia 17 lipca 2026 r.

⁽²⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniająca dyrektywy 2002/65/WE, 2009/110/WE, 2013/36/UE i rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 oraz uchylająca dyrektywę 2007/64/WE (Dz.U. L 337 z 23.12.2015, s. 35).

⁽²⁵⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad ich działalnością, zmieniająca dyrektywy 2005/60/WE i 2006/48/WE oraz uchylająca dyrektywę 2000/46/WE (Dz.U. L 267 z 10.10.2009, s. 7).

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 państwa członkowskie, które napotkają szczególne trudności w wykonaniu niniejszej dyrektywy, mają możliwość skorzystać z przedłużenia, maksymalnie o rok, okresu wykonania przewidzianego w ust. 1. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o potrzebie skorzystania z tej opcji przedłużenia okresu wykonania do dnia 17 stycznia 2021 r.
3. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 35

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 36

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 20 czerwca 2019 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
A. TAJANI
Przewodniczący

W imieniu Rady
G. CIAMBA
Przewodniczący

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2019/1024**z dnia 20 czerwca 2019 r.****w sprawie otwartych danych i ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego
(wersja przekształcona)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/98/WE ⁽³⁾ została znacząco zmieniona. Ze względu na konieczność wprowadzenia dalszych zmian i w celu zapewnienia jasności dyrektywa ta powinna zostać przekształcona.
- (2) Zgodnie z art. 13 dyrektywy 2003/98/WE, pięć lat po przyjęciu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/37/UE ⁽⁴⁾ zmieniającej dyrektywę 2003/98/WE Komisja, po konsultacji z zainteresowanymi stronami, przeprowadziła ocenę i przegląd funkcjonowania dyrektywy 2003/98/WE w ramach programu sprawności i wydajności regulacyjnej.
- (3) Po przeprowadzeniu konsultacji z zainteresowanymi stronami oraz w świetle wyników oceny skutków Komisja uznała, że podjęcie działania na szczeblu Unii jest konieczne, aby usunąć pozostałe oraz nowo pojawiające się bariery utrudniające ponowne wykorzystywanie na szeroką skalę informacji sektora publicznego i informacji finansowanych ze środków publicznych w całej Unii, aby zaktualizować ramy ustawodawcze w świetle postępu w dziedzinie technologii cyfrowych i w większym stopniu stymulować innowacje cyfrowe, zwłaszcza w dziedzinie sztucznej inteligencji.
- (4) Merytoryczne zmiany wprowadzone w tekście prawnym, aby w pełni wykorzystać potencjał informacji sektora publicznego dla europejskiej gospodarki i europejskiego społeczeństwa, powinny koncentrować się na następujących obszarach: zapewnienie dostępu w czasie rzeczywistym do danych dynamicznych za pośrednictwem odpowiednich środków technicznych, zwiększenie podaży wartościowych danych publicznych do ponownego wykorzystywania, w tym danych pochodzących z przedsiębiorstw publicznych, organizacji prowadzących badania naukowe i organizacji finansujących badania naukowe, zarządzenie pojawianiu się nowych form uzgodnień dotyczących wyłączności, stosowanie wyjątków od zasady pobierania opłat odzwierciedlających koszt krańcowy oraz zależność między niniejszą dyrektywą a niektórymi powiązanymi instrumentami prawnymi, w tym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 ⁽⁵⁾ oraz dyrektywami Parlamentu Europejskiego i Rady 96/9/WE ⁽⁶⁾, 2003/4/WE ⁽⁷⁾ i 2007/2/WE ⁽⁸⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. C 62 z 15.2.2019, s. 238.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 4 kwietnia 2019 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 6 czerwca 2019 r.

⁽³⁾ Dyrektywa 2003/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego (Dz.U. L 345 z 31.12.2003, s. 90).

⁽⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/37/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. zmieniająca dyrektywę 2003/98/WE w sprawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego (Dz.U. L 175 z 27.6.2013, s. 1).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1).

⁽⁶⁾ Dyrektywa 96/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 1996 r. w sprawie ochrony prawnej baz danych (Dz.U. L 77 z 27.3.1996, s. 20).

⁽⁷⁾ Dyrektywa 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska i uchylająca dyrektywę Rady 90/313/EWG (Dz.U. L 41 z 14.2.2003, s. 26).

⁽⁸⁾ Dyrektywa 2007/2/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 marca 2007 r. ustanawiająca infrastrukturę informacji przestrzennej we Wspólnocie Europejskiej (INSPIRE) (Dz.U. L 108 z 25.4.2007, s. 1).

- (5) Dostęp do informacji jest jednym z praw podstawowych. Karta praw podstawowych Unii Europejskiej (zwana dalej „Kartą praw podstawowych”) stanowi, że każdy ma prawo do wolności wypowiedzi, a prawo to obejmuje wolność posiadania poglądów oraz otrzymywania i przekazywania informacji i idei bez ingerencji władz publicznych i bez względu na granice państwowe.
- (6) Art. 8 Karty praw podstawowych gwarantuje prawo do ochrony danych osobowych i stanowi, że dane te muszą być przetwarzane rzetelnie w określonych celach i za zgodą osoby zainteresowanej lub na innej uzasadnionej podstawie ustanowionej prawem i pod kontrolą niezależnego organu.
- (7) Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) przewiduje ustanowienie rynku wewnętrznego i systemu zapewniającego niezakłóconą konkurencję na rynku wewnętrznym. Harmonizacja istniejących w państwach członkowskich zasad i praktyk odnoszących się do wykorzystywania informacji sektora publicznego przyczynia się do osiągnięcia tych celów.
- (8) Sektor publiczny w państwach członkowskich gromadzi, produkuje, reprodukuje i rozpowszechnia szeroki zakres informacji w wielu obszarach działalności, takich jak społeczeństwo, polityka, ekonomia, prawo, geografia, środowisko, pogoda, sejsmiczność, turystyka, przedsiębiorczość, patenty i edukacja. Dokumenty, sporządzane przez organy sektora publicznego pełniące funkcje wykonawcze, ustawodawcze lub sądowe, stanowią szerokie, zróżnicowane i wartościowe zasoby, które mogą być wykorzystane z korzyścią dla społeczeństwa. Dzięki temu, że informacje te, które obejmują dane dynamiczne, są udostępniane w powszechnie stosowanym formacie elektronicznym, obywatele i podmioty prawne mogą znajdować nowe sposoby ich wykorzystywania oraz tworzyć nowe, innowacyjne produkty i usługi. Państwa członkowskie i organy sektora publicznego w ramach podejmowanych przez siebie starań o zapewnienie łatwego dostępu do danych na potrzeby ponownego wykorzystywania mogą czerpać korzyści i uzyskiwać stosowne wsparcie finansowe z odpowiednich funduszy i programów Unii zapewniające upowszechnienie technologii cyfrowych lub cyfrową transformację administracji i służby publicznej.
- (9) Informacje sektora publicznego stanowią wyjątkowe źródło danych, które mogą przyczynić się do poprawy funkcjonowania rynku wewnętrznego i do rozwoju nowych zastosowań dla konsumentów i podmiotów prawnych. Inteligentne korzystanie z danych, w tym ich przetwarzanie w ramach zastosowań sztucznej inteligencji, może mieć rewolucyjne skutki dla wszystkich sektorów gospodarki.
- (10) Dyrektywą 2003/98/WE ustanowiono zestaw minimalnych przepisów określających ponowne wykorzystywanie oraz ustalenia praktyczne ułatwiające ponowne wykorzystywanie istniejących dokumentów będących w posiadaniu organów sektora publicznego państw członkowskich, w tym organów wykonawczych, ustawodawczych i sądowych. Od czasu przyjęcia pierwszego zestawu przepisów dotyczących ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego ilość danych na świecie, w tym danych publicznych, gwałtownie wzrosła oraz generowane i gromadzone są nowe rodzaje danych. Jednocześnie ma miejsce ciągła ewolucja technologii służących do analizy, wykorzystywania i przetwarzania danych, takich jak uczenie się maszyn, sztuczna inteligencja i internet rzeczy. Ta szybko postępująca ewolucja technologiczna umożliwia tworzenie nowych usług i nowych zastosowań w oparciu o wykorzystywanie, agregację lub łączenie danych. Przepisy pierwotnie przyjęte w 2003 r. i zmienione w 2013 r. nie dotrzymują już kroku tym szybkim zmianom, co grozi utratą możliwości gospodarczych i społecznych, jakie oferuje ponowne wykorzystywanie danych publicznych.
- (11) Ewolucja w kierunku społeczeństwa opartego na danych, wykorzystującego dane z różnych dziedzin i rodzajów działalności, wpływa na życie wszystkich obywateli w Unii, między innymi umożliwiając im uzyskiwanie nowych dróg dostępu do wiedzy i jej zdobywania.
- (12) Ważną rolę w tej ewolucji odgrywają treści cyfrowe. W ostatnich latach produkcja treści dała początek szybkiemu tworzeniu miejsc pracy i proces ten trwa nadal. Większość z tych miejsc pracy została utworzona przez innowacyjne przedsiębiorstwa typu *start-up* oraz małe i średnie przedsiębiorstwa (MŚP).
- (13) Jednym z podstawowych celów ustanowienia rynku wewnętrznego jest stworzenie warunków sprzyjających rozwojowi usług i produktów w całej Unii oraz w państwach członkowskich. Informacje sektora publicznego lub informacje gromadzone, produkowane, reprodukowane i rozpowszechniane przy okazji wykonywania zadań publicznych lub świadczenia usług w interesie ogólnym są ważnym materiałem wyjściowym dla produktów i usług związanych z treściami cyfrowymi, a wraz z rozwojem zaawansowanych technologii cyfrowych, takich jak

sztuczna inteligencja, technologie rozproszonego rejestru i internet rzeczy, i staną się jeszcze ważniejszym ich zasobem. Zasadnicze znaczenie będzie mieć w tym kontekście także szeroki transgraniczny zasięg geograficzny. Oczekuje się, że zwiększone możliwości ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego między innymi pozwolą wszystkim unijnym przedsiębiorcom, w tym mikroprzedsiębiorstwom i MSP, a także społeczeństwu obywatelskiemu, na wykorzystywanie ich potencjału oraz przyczynią się do rozwoju gospodarczego i tworzenia wysokiej jakości miejsc pracy oraz ich ochrony, w szczególności z korzyścią dla lokalnych społeczności, oraz do realizacji ważnych celów społecznych, takich jak odpowiedzialność i przejrzystość.

- (14) Dopuszczenie ponownego wykorzystywania dokumentów będących w posiadaniu organów sektora publicznego tworzy wartość dodaną dla podmiotów ponownie wykorzystujących te dokumenty, dla użytkowników końcowych, dla ogółu społeczeństwa, a w wielu przypadkach dla samego organu sektora publicznego, wspierając przejrzystość i odpowiedzialność oraz zapewniając informację zwrotną od podmiotów ponownie wykorzystujących dokumenty i użytkowników końcowych, która pozwala zainteresowanemu organowi sektora publicznego na poprawę jakości gromadzonych informacji oraz na realizację jego zadań.
- (15) W państwach członkowskich występują znaczne różnice co do zasad i praktyk odnoszących się do wykorzystywania zasobów informacji sektora publicznego, co tworzy bariery dla osiągnięcia pełnego potencjału ekonomicznego tych kluczowych zasobów dokumentacyjnych. Należy wziąć pod uwagę, że praktyka organów sektora publicznego w odniesieniu do wykorzystywania informacji sektora publicznego nadal różni się między państwami członkowskimi. W przypadku gdy różnice między krajowymi uregulowaniami i praktykami lub brak przejrzystości utrudniają sprawne funkcjonowanie rynku wewnętrznego i prawidłowy rozwój społeczeństwa informacyjnego w Unii, należy dokonać minimalnej harmonizacji krajowych zasad i praktyk dotyczących ponownego wykorzystywania dokumentów sektora publicznego.
- (16) Pojęcie otwartych danych ogólnie odnosi się do danych w otwartym formacie, które mogą być swobodnie wykorzystywane, ponownie wykorzystywane i udostępniane przez wszystkich do dowolnego celu. Polityka otwartych danych propagująca szeroką dostępność i ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego do celów prywatnych lub komercyjnych, przy minimalnych ograniczeniach prawnych, technicznych lub finansowych bądź bez takich ograniczeń, i wspierająca obieg informacji przeznaczonych nie tylko dla podmiotów gospodarczych, lecz przede wszystkim dla opinii publicznej, może odegrać ważną rolę we wspieraniu zaangażowania społecznego oraz w zapoczątkowaniu i stymulowaniu rozwoju nowych usług opartych na nowatorskich sposobach łączenia takich informacji i korzystania z nich. W związku z tym państwa członkowskie zachęca się do wspierania tworzenia danych w oparciu o zasadę „otwartości w fazie projektowania i otwartości domyślnej” w odniesieniu do wszystkich dokumentów objętych zakresem stosowania niniejszej dyrektywy. Czyniąc to powinny one jednocześnie zapewnić spójny poziom ochrony celów leżących w interesie publicznym, takich jak bezpieczeństwo publiczne, w tym w przypadkach, gdy dane szczególnie chronione dotyczą ochrony infrastruktury krytycznej. Powinny one także zapewnić ochronę danych osobowych, w tym w przypadkach gdy informacje zawarte w indywidualnym zbiorze danych samodzielnie nie stwarzają ryzyka identyfikacji lub wskazania osoby fizycznej, natomiast mogą stwarzać takie ryzyko gdy informacje te są połączone z innymi dostępnymi informacjami.
- (17) Ponadto bez minimalnej harmonizacji na szczeblu Unii działania ustawodawcze na szczeblu krajowym, podjęte już w niektórych państwach członkowskich w odpowiedzi na wyzwania technologiczne, mogłyby doprowadzić do jeszcze większego zróżnicowania. Wpływ takich różnic w ustawodawstwach i niepewności będzie nabierać większego znaczenia wraz z dalszym rozwojem społeczeństwa informacyjnego, który to proces już spowodował poważny wzrost transgranicznego wykorzystywania informacji.
- (18) Państwa członkowskie opracowały politykę ponownego wykorzystywania na podstawie dyrektywy 2003/98/WE, a niektóre z nich przyjmują ambitne podejście w kwestii otwartych danych, tak by ułatwić obywatelom i podmiotom prawnym ponowne wykorzystywanie dostępnych danych publicznych w szerszym zakresie niż poziom minimalny określony w tej dyrektywie. Istnieje ryzyko, że rozbieżne przepisy w poszczególnych państwach członkowskich będą stanowić barierę dla transgranicznego oferowania produktów i usług i uniemożliwiać potencjalne ponowne wykorzystywanie porównywalnych zbiorów danych publicznych w ramach opartych na nich unijnych zastosowań. Zatem minimalna harmonizacja jest wymagana, aby określić, jakie dane publiczne są dostępne do ponownego wykorzystywania na rynku wewnętrznym informacji, zgodnie z odpowiednimi systemami dostępu i bez wpływu na te systemy; chodzi zarówno o dane ogólne, jak i sektorowe, takie jak te zdefiniowane w dyrektywie 2003/4/WE. Przepisy prawa Unii i prawa krajowego, które wykraczają poza te minimalne wymogi, zwłaszcza w przypadku przepisów sektorowych, powinny nadal być stosowane. Przykładem przepisów, które wykraczają poza minimalny poziom harmonizacji przewidziany w niniejszej dyrektywie, są progi dopuszczalnych opłat za ponowne wykorzystywanie informacji niższe niż progi określone w niniejszej dyrektywie czy też mniej restrykcyjne warunki udzielania licencji niż te, o których mowa w niniejszej dyrektywie. Niniejsza dyrektywa w szczególności pozostaje bez uszczerbku dla przepisów, które wykraczają poza przewidziany w niej minimalny poziom harmonizacji, określonych w rozporządzeniach delegowanych Komisji przyjętych na mocy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/40/UE⁽⁹⁾.

⁽⁹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/40/UE z dnia 7 lipca 2010 r. w sprawie ram wdrażania inteligentnych systemów transportowych w obszarze transportu drogowego oraz interfejsów z innymi rodzajami transportu (Dz.U. L 207 z 6.8.2010, s. 1).

- (19) Ponadto zachęca się państwa członkowskie, by wychodziły poza minimalne wymogi określone w niniejszej dyrektywie poprzez stosowanie jej wymogów do dokumentów będących w posiadaniu przedsiębiorstw publicznych, które są związane z działalnością uznaną zgodnie z art. 34 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/25/UE⁽¹⁰⁾ za bezpośrednio podlegającą konkurencji. Państwa członkowskie mogą również postanowić o stosowaniu wymogów niniejszej dyrektywy do przedsiębiorstw prywatnych, w szczególności tych, które świadczą usługi w interesie ogólnym.
- (20) Potrzebne są ogólne ramy dla warunków regulujących ponowne wykorzystywanie dokumentów sektora publicznego, tak by zapewnić uczciwe, proporcjonalne i niedyskryminacyjne warunki ponownego wykorzystywania takich informacji. Wypełniając swoje zadania publiczne, organy sektora publicznego gromadzą, produkują, reprodukują i rozpowszechniają dokumenty. Przedsiębiorstwa publiczne gromadzą, produkują, reprodukują i rozpowszechniają dokumenty w celu świadczenia usług w interesie ogólnym. Użycie tych dokumentów do innych celów jest ich ponownym wykorzystywaniem. Państwa członkowskie mogą wyjść poza minimalne standardy ustanowione w niniejszej dyrektywie, umożliwiając tym samym szersze ponowne wykorzystywanie. Transponując niniejszą dyrektywę, państwa członkowskie mogą używać terminów innych niż „dokument”, o ile zachowają one pełen zakres definicji „dokumentu” określony w niniejszej dyrektywie.
- (21) Niniejsza dyrektywa powinna mieć zastosowanie do dokumentów, których wydawanie jest jednym z zadań publicznych zainteresowanych organów sektora publicznego, zgodnie z przepisami ustawowymi lub innymi wiążącymi przepisami państw członkowskich. W przypadku braku takich przepisów zadania publiczne należy określić zgodnie z powszechną praktyką administracyjną w państwach członkowskich, z zastrzeżeniem przejrzystości zakresu zadań publicznych i poddawania ich przeglądowi. Zadania publiczne mogą być definiowane ogólnie lub indywidualnie dla poszczególnych organów sektora publicznego.
- (22) Niniejszą dyrektywę powinno stosować się do dokumentów udostępnionych do ponownego wykorzystywania, gdy organy sektora publicznego licencjonują, sprzedają, rozpowszechniają, wymieniają informacje lub ich udzielają. Aby zapobiec subsydiowaniu krzyżowemu, ponowne wykorzystywanie powinno obejmować dalsze wykorzystywanie dokumentów w obrębie tej samej organizacji do działań wykraczających poza zakres jej zadań publicznych. Działania wykraczające poza zakres zadań publicznych typowo obejmują wydawanie dokumentów, które wytworzono i za które pobrano opłatę wyłącznie na zasadach komercyjnych i w warunkach konkurencji z innymi firmami na rynku.
- (23) Niniejsza dyrektywa w żaden sposób nie ogranicza ani nie zakłóca wypełniania ustawowych zadań urzędów i innych organów sektora publicznego. Niniejsza dyrektywa nakłada na państwa członkowskie obowiązek zapewnienia możliwości ponownego wykorzystywania wszystkich istniejących dokumentów, z wyjątkiem dokumentów, do których dostęp jest ograniczony lub wyłączony na mocy krajowych przepisów dotyczących dostępu do dokumentów lub z zastrzeżeniem pozostałych wyjątków określonych w niniejszej dyrektywie. Niniejsza dyrektywa opiera się na istniejących w państwach członkowskich systemach dostępu i nie zmienia krajowych przepisów określających dostęp do dokumentów. Dyrektywy nie stosuje się w przypadkach, w których obywatele lub podmioty prawne mogą – w ramach właściwego systemu dostępu – otrzymać dokument tylko wówczas, gdy wykażą szczególny interes. Na szczelbu Unii art. 41 dotyczący prawa do dobrej administracji i art. 42 dotyczący prawa dostępu do dokumentów w Karcie praw podstawowych umożliwiają każdemu obywatelowi Unii oraz każdej osobie fizycznej lub prawnej zamieszkałej lub mającej swoją siedzibę w państwie członkowskim dostęp do dokumentów będących w posiadaniu Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji. Powinno się zachęcać organy sektora publicznego, aby udostępniały do ponownego wykorzystywania wszystkie posiadane przez siebie dokumenty. Organy sektora publicznego powinny promować ponowne wykorzystywanie dokumentów i do niego zachęcać, przy czym dotyczy to również tekstów urzędowych natury ustawodawczej i administracyjnej w przypadkach, w których organ sektora publicznego ma prawo udzielania zgody na ponowne wykorzystywanie danych dokumentów.
- (24) Państwa członkowskie często zlecają świadczenie usług w interesie ogólnym podmiotom spoza sektora publicznego, zachowując jednocześnie wysoki stopień kontroli nad takimi podmiotami. Dyrektywa 2003/98/WE ma natomiast zastosowanie jedynie do dokumentów będących w posiadaniu organów sektora publicznego, wyłączając tym samym z zakresu jej stosowania przedsiębiorstwa publiczne. Prowadzi to do niskiej dostępności do ponownego wykorzystywania dokumentów produkowanych przy realizacji usług świadczonych w interesie ogólnym w wielu obszarach, w szczególności w sektorach użyteczności publicznej. Taki stan rzeczy w znacznym stopniu zmniejsza również możliwość tworzenia usług transgranicznych opierających się na dokumentach będących w posiadaniu przedsiębiorstw publicznych, które świadczą usługi w interesie ogólnym.
- (25) Dyrektywę 2003/98/WE należy zatem zmienić, aby zapewnić możliwość jej stosowania w odniesieniu do ponownego wykorzystywania istniejących dokumentów produkowanych przy realizacji usług świadczonych

⁽¹⁰⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/25/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych, uchylająca dyrektywę 2004/17/WE (Dz.U. L 94 z 28.3.2014, s. 243).

w interesie ogólnym przez przedsiębiorstwa publiczne prowadzące jeden z rodzajów działalności, o których mowa w art. 8–14 dyrektywy 2014/25/UE, jak również przez przedsiębiorstwa publiczne działające w charakterze podmiotów świadczących usługi publiczne na podstawie art. 2 rozporządzenia (WE) nr 1370/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady (¹¹), przez przedsiębiorstwa publiczne działające w charakterze przewoźników lotniczych wykonujących obowiązki użyteczności publicznej na podstawie art. 16 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1008/2008 (¹²) oraz przez przedsiębiorstwa publiczne działające w charakterze armatorów Wspólnoty wykonujących zobowiązania z tytułu świadczenia usług publicznych na podstawie art. 4 rozporządzenia Rady (EWG) nr 3577/92 (¹³).

- (26) Niniejsza dyrektywa nie wprowadza ogólnego obowiązku zezwalania na ponowne wykorzystywanie dokumentów produkowanych przez przedsiębiorstwa publiczne. Decyzja o tym, czy zezwolić na ponowne wykorzystywanie dokumentów, powinna pozostawać w gestii zainteresowanego przedsiębiorstwa publicznego, o ile niniejsza dyrektywa, prawo unijne lub krajowe nie przewidują inaczej. Dopiero wówczas, gdy przedsiębiorstwo publiczne udostępniło dany dokument do ponownego wykorzystywania, powinno przestrzegać odpowiednich obowiązków określonych w rozdziałach III i IV niniejszej dyrektywy, w szczególności obowiązków dotyczących formatu, pobierania opłat, przejrzystości, licencji, niedyskryminacji i zakazu stosowania uzgodnień dotyczących wyłączności. Przedsiębiorstwa publiczne nie powinny mieć natomiast obowiązku spełniać wymogów określonych w przepisach rozdziału II, takich jak przepisy regulujące rozpatrywanie wniosków. Dopuszczając ponowne wykorzystywanie dokumentów, należy zwrócić szczególną uwagę na szczególnie chronione informacje dotyczące ochrony infrastruktury krytycznej zdefiniowanej w dyrektywie Rady 2008/114/WE (¹⁴) oraz usług kluczowych w rozumieniu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1148 (¹⁵).
- (27) Ilość generowanych danych badawczych rośnie w gwałtownym tempie, a możliwości ich ponownego wykorzystywania wykraczają poza środowisko naukowe. Aby umożliwić sprostanie rosnącym wyzwaniom społecznym w wydajny i całościowy sposób, niezwykle ważną i pilną kwestią jest zapewnienie dostępu do danych pochodzących z różnych źródeł, jak również sektorów i dyscyplin, oraz możliwości syntezy i ponownego wykorzystywania tych danych. Dane badawcze obejmują dane statystyczne, wyniki eksperymentów, pomiarów, obserwacji prowadzonych w terenie, wyniki ankiet, nagrania wywiadów i zdjęcia. Obejmują one także metadane, specyfikacje i inne obiekty cyfrowe. Dane badawcze różnią się od artykułów naukowych relacjonujących i komentujących ustalenia wynikające z badań naukowych będących ich źródłem. Przez wiele lat otwarta dostępność i możliwość ponownego wykorzystywania wyników danych z badań naukowych finansowanych ze środków publicznych były przedmiotem konkretnych inicjatyw politycznych. Otwarty dostęp rozumiany jest jako praktyka zapewniania użytkownikom końcowym przez internet bezpłatnego dostępu do wyników badań, bez ograniczeń w zakresie korzystania i ponownego wykorzystywania, wykraczającego poza ewentualny wymóg podania autora. Polityka otwartego dostępu ma w szczególności na celu zapewnienie naukowcom i ogółowi społeczeństwa dostępu do danych badawczych na jak najwcześniejszym etapie procesu rozpowszechniania oraz ułatwienie korzystania z nich i ich ponownego wykorzystywania. Otwarty dostęp przyczynia się do zwiększenia jakości, ograniczenia konieczności zbędnego powielania badań, do przyspieszenia postępu naukowego, do zwalczania oszustw w dziedzinie nauki, a także może ogólnie sprzyjać wzrostowi gospodarczemu i innowacyjności. Oprócz otwartego dostępu podejmowane są godne uznania starania w celu zapewnienia, by planowanie zarządzania danymi stało się standardową praktyką naukową, oraz w celu wspierania rozpowszechniania danych badawczych, które są możliwe do znalezienia, dostępne, interoperacyjne i możliwe do ponownego wykorzystania (zasada FAIR).
- (28) Z powyższych względów na państwa członkowskie należy nałożyć obowiązek przyjęcia polityki otwartego dostępu do danych z badań naukowych finansowanych ze środków publicznych oraz należy zapewnić wdrożenie tej polityki przez wszystkie organizacje prowadzące badania naukowe i organizacje finansujące badania naukowe. Organizacje prowadzące badania naukowe i organizacje finansujące badania naukowe także mogą być organami sektora publicznego lub przedsiębiorstwami publicznymi. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do takich organizacji hybrydowych, wyłącznie gdy pełnią one rolę organizacji prowadzących badania naukowe, oraz do ich danych badawczych. W polityce otwartego dostępu zazwyczaj dopuszcza się szereg wyjątków od wymogu powszechnego udostępniania wyników badań naukowych. Zalecenie Komisji z dnia 25 kwietnia 2018 r. w sprawie dostępu do informacji naukowej oraz jej ochrony, opisuje m.in. odpowiednie elementy polityki otwartego dostępu. Ponadto należy poprawić warunki, na jakich niektóre dane badawcze mogą być ponownie wykorzystywane. Z tego względu niektóre obowiązki wynikające z niniejszej dyrektywy należy rozszerzyć na dane badawcze pochodzące z badań naukowych dotowanych ze środków publicznych lub współfinansowanych

(¹¹) Rozporządzenie (WE) nr 1370/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczące usług publicznych w zakresie kolejowego i drogowego transportu pasażerskiego oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 1191/69 i nr 1107/70 (Dz.U. L 315 z 3.12.2007, s. 1).

(¹²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1008/2008 z dnia 24 września 2008 r. w sprawie wspólnych zasad wykonywania przewozów lotniczych na terenie Wspólnoty (wersja przekształcona) (Dz.U. L 293 z 31.10.2008, s. 3).

(¹³) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3577/92 z dnia 7 grudnia 1992 r. dotyczące stosowania zasady swobody świadczenia usług w transporcie morskim w obrębie państw członkowskich (kabotaż morski) (Dz.U. L 364 z 12.12.1992, s. 7).

(¹⁴) Dyrektywa Rady 2008/114/WE z dnia 8 grudnia 2008 r. w sprawie rozpoznawania i wyznaczania europejskiej infrastruktury krytycznej oraz oceny potrzeb w zakresie poprawy jej ochrony (Dz.U. L 345 z 23.12.2008, s. 75).

(¹⁵) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1148 z dnia 6 lipca 2016 r. w sprawie środków na rzecz wysokiego wspólnego poziomu bezpieczeństwa sieci i systemów informatycznych na terytorium Unii (dyrektywa w sprawie bezpieczeństwa sieci i informacji) (Dz.U. L 194 z 19.7.2016, s. 1).

przez podmioty sektora publicznego i prywatnego. Na podstawie krajowej polityki otwartego dostępu dane z badań naukowych finansowanych ze środków publicznych powinny być domyślnie otwarte. W tym kontekście powinno się jednak należycie uwzględnić kwestie związane z prywatnością, ochroną danych osobowych, poufnością, bezpieczeństwem narodowym, uzasadnionymi interesami handlowymi, takimi jak tajemnica przedsiębiorstwa, oraz prawami własności intelektualnej osób trzecich zgodnie z zasadą „otwarty jak to najbardziej możliwe, zamknięty jak to konieczne”. Co więcej, dane badawcze, które są wyłączone z dostępu ze względu na bezpieczeństwo narodowe, obronność lub bezpieczeństwo publiczne, nie powinny być objęte przepisami niniejszej dyrektywy. Aby uniknąć obciążenia administracyjnego, wynikające z niniejszej dyrektywy obowiązki powinny mieć zastosowanie wyłącznie do tych danych badawczych, które zostały już publicznie udostępnione przez naukowców, organizacje prowadzące badania naukowe lub organizacje finansujące badania naukowe za pośrednictwem repozytorium instytucjonalnego lub tematycznego, i nie powinny pociągać za sobą dodatkowych kosztów związanych z pobieraniem zbiorów danych ani wymagać dodatkowej konserwacji danych. Państwa członkowskie mogą rozszerzyć stosowanie niniejszej dyrektywy na dane badawcze publicznie udostępnione za pośrednictwem innych infrastruktur danych niż repozytoria, za pośrednictwem publikacji w otwartym dostępie, w postaci pliku dołączonego do artykułu, artykułu udostępniającego nieprzetworzone dane (data paper) lub publikacji w czasopiśmie naukowym udostępniającym wysokiej jakości zbiory danych (data journal). Dokumenty inne niż dane badawcze powinny nadal być wyłączone z zakresu niniejszej dyrektywy.

- (29) Definicja „organu sektora publicznego” jest oparta na definicji zawartej w art. 2 ust. 1 pkt 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE⁽¹⁶⁾. Definicja „podmiotu prawa publicznego” określona w tej dyrektywie oraz definicja „przedsiębiorstwa publicznego” określona w dyrektywie 2014/25/UE powinny mieć zastosowanie do niniejszej dyrektywy.
- (30) Niniejsza dyrektywa definiuje termin „dokument”, a definicja ta powinna obejmować każdą z części dokumentu. Termin „dokument” powinien obejmować odwzorowania działań, faktów lub informacji – oraz kompilacje takich działań, faktów lub informacji – niezależnie od ich nośnika (papier, forma elektroniczna lub zapis dźwiękowy, wizualny lub audiowizualny). Definicja „dokumentu” nie ma obejmować programów komputerowych. Państwa członkowskie mogą rozszerzyć zakres stosowania niniejszej dyrektywy na programy komputerowe.
- (31) Organy sektora publicznego w coraz większym stopniu udostępniają swoje dokumenty do ponownego wykorzystywania w sposób proaktywny, zapewniając wyszukiwalność i faktyczną dostępność w internecie dokumentów i powiązanych metadanych w otwartym formacie, które nadają się do odczytu maszynowego i zapewniają interoperacyjność, ponowne wykorzystywanie i dostępność. Dokumenty powinny być także udostępniane do ponownego wykorzystywania po otrzymaniu wniosku złożonego przez podmiot zamierzający je ponownie wykorzystywać. W takich przypadkach termin odpowiedzi na wniosek o ponowne wykorzystywanie powinien być rozsądny i zgodny z analogicznym terminem odpowiedzi na wnioski o dostęp do dokumentów w ramach odpowiednich systemów dostępu. Z tego wymogu należy jednak zwolnić przedsiębiorstwa publiczne, instytucje edukacyjne, organizacje prowadzące badania naukowe i organizacje finansujące badania naukowe. Rozsądne terminy w całej Unii będą stymulować tworzenie nowych produktów i usług wykorzystujących zagregowane informacje na poziomie Unii. Ma to szczególne znaczenie dla danych dynamicznych (w tym danych środowiskowych, danych o ruchu, danych satelitarnych, danych meteorologicznych i danych wygenerowanych przez czujniki), których wartość ekonomiczna zależy od natychmiastowej dostępności informacji i regularnego ich aktualizowania. Dane dynamiczne należy zatem udostępniać natychmiast po ich zgromadzeniu lub, w przypadku ręcznej aktualizacji – natychmiast po modyfikacji zbioru danych, za pośrednictwem interfejsu programowania aplikacji (API), tak aby ułatwić rozwój bazujących na tych danych aplikacji internetowych i mobilnych oraz aplikacji korzystających z chmury obliczeniowej. Jeżeli jest to niemożliwe ze względu na ograniczenia techniczne lub finansowe, podmioty sektora publicznego powinny udostępniać tego rodzaju dokumenty w terminie umożliwiającym pełne wykorzystanie ich potencjału ekonomicznego. W celu zlikwidowania odpowiednich ograniczeń technicznych i finansowych należy przyjąć szczególne środki. Jeżeli stosuje się licencję, czas dostępności dokumentu może być elementem warunków licencji. W przypadku gdy weryfikacja danych jest niezbędna w świetle uzasadnionych powodów związanych z interesem publicznym, w szczególności ze względów zdrowia i bezpieczeństwa publicznego, dane dynamiczne powinny być udostępniane natychmiast po zweryfikowaniu. Taka niezbędna weryfikacja nie powinna wpływać na częstotliwość aktualizacji.
- (32) W celu uzyskania dostępu do danych otwartych do ponownego wykorzystywania na mocy niniejszej dyrektywy przydatne byłoby zapewnienie dostępu do dynamicznych danych za pośrednictwem prawidłowo zaprojektowanych interfejsów API. API jest zestawem funkcji, procedur, definicji i protokołów do komunikacji maszyna-maszyna oraz płynnej wymiany danych. Interfejsy API powinny być wspierane jasną i kompletną dokumentacją techniczną dostępną online. W miarę możliwości należy wykorzystywać otwarte interfejsy API. Należy stosować unijne lub uznane na szczeblu międzynarodowym standardowe protokoły i, w stosownych przypadkach, wykorzystywać międzynarodowe normy dotyczące zbiorów danych. Interfejsy API mogą różnić się poziomem złożoności i mogą oznaczać zwykły odnośnik do bazy danych umożliwiający pobranie konkretnych zbiorów danych, interfejs internetowy lub bardziej złożoną konfigurację. Ponowne wykorzystywanie danych i ich wymiana poprzez odpowiednie wykorzystanie interfejsów API przyniesie powszechne korzyści, gdyż ułatwi twórcom oprogramowania i przedsiębiorstwom typu start-up tworzenie nowych usług i produktów. Odgrywa to również ważną rolę w tworzeniu cennych ekosystemów wokół zasobów danych, które często pozostają niewykorzystane.

⁽¹⁶⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylająca dyrektywę 2004/18/WE (Dz.U. L 94 z 28.3.2014, s. 65).

Podstawę konfiguracji i stosowania API musi stanowić kilka zasad: dostępność, stabilność, utrzymanie przez cały cykl użytkowania, jednolitość sposobu korzystania i standardów, łatwość użytkowania oraz bezpieczeństwo. Jeżeli chodzi o dane dynamiczne, czyli dane często aktualizowane, niejednokrotnie w czasie rzeczywistym, organy sektora publicznego i przedsiębiorstwa publiczne powinny udostępniać je do ponownego wykorzystywania natychmiast po ich zgromadzeniu, za pośrednictwem odpowiednich interfejsów API, oraz, w odpowiednich przypadkach, do zbiorczego pobrania, o ile nie stanowiłoby to nieproporcjonalnie dużego wysiłku. W ocenie proporcjonalności tego wysiłku należy uwzględnić rozmiar i budżet operacyjny danego organu sektora publicznego lub przedsiębiorstwa publicznego.

- (33) Możliwości ponownego wykorzystywania można poprawić, ograniczając potrzebę digitalizacji dokumentów papierowych lub przetwarzania plików cyfrowych w celu osiągnięcia ich wzajemnej zgodności. Organy sektora publicznego powinny więc udostępniać dokumenty w ich istniejącym formacie lub języku, przy wykorzystaniu środków elektronicznych, w miarę możliwości i stosownie do przypadku. Organy sektora publicznego powinny przychylić się do wniosków o dostarczenie wyciągów z istniejących dokumentów wtedy, gdy realizacja wniosku wymaga jedynie prostej czynności. Organy sektora publicznego nie powinny być jednakże zobowiązane do dostarczenia wyciągu z dokumentu ani do zmiany formatu informacji, których dotyczy wnioski, jeżeli wymaga to nieproporcjonalnie dużego wysiłku. W miarę możliwości i stosownie do przypadku, dla ułatwienia ponownego wykorzystywania organy sektora publicznego powinny udostępniać swoje dokumenty w formacie, który nie wymaga użycia specjalnego oprogramowania. W miarę możliwości i stosownie do przypadku, organy sektora publicznego powinny brać pod uwagę możliwości ponownego wykorzystywania dokumentów przez osoby z niepełnosprawnościami i na potrzeby tych osób poprzez udostępnianie informacji w dostępnym formacie zgodnie z wymogami dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2102 ⁽¹⁷⁾.
- (34) Aby ułatwić ponowne wykorzystywanie, organy sektora publicznego powinny udostępniać, w miarę możliwości i stosownie do przypadku, dokumenty, w tym dokumenty publikowane na stronach internetowych przy wykorzystaniu otwartego formatu nadającego się do odczytu maszynowego i wraz z ich metadanymi, na najwyższym poziomie precyzji i szczegółowości, w formacie zapewniającym interoperacyjność, na przykład poprzez przetwarzanie ich w sposób zgodny z zasadami, jakim podlegają wymogi zgodności i możliwości stosowania dotyczące informacji przestrzennej określone w dyrektywie 2007/2/WE.
- (35) Dokument należy uznać za sporządzony w formacie nadającym się do odczytu maszynowego, jeżeli występuje w formacie pliku ustrukturyzowanym tak, aby aplikacje mogły łatwo zidentyfikować, rozpoznać i pozyskać określone dane. Dane zawarte w plikach ustrukturyzowanych w formacie nadającym się do odczytu maszynowego należy uznać za dane nadające się do odczytu maszynowego. Format nadający się do odczytu maszynowego może być otwarty lub zastrzeżony, może też mieć formę standardów formalnych. Dokumentów zakodowanych w formacie pliku ograniczającym przetwarzanie automatyczne nie należy uznawać za sporządzone w formacie nadającym się do odczytu maszynowego, gdyż pozyskanie danych z tych dokumentów jest niemożliwe lub utrudnione. Państwa członkowskie powinny w miarę możliwości i stosownie do przypadku zachęcać do korzystania z unijnego lub uznanego na szczeblu międzynarodowym formatu otwartego nadającego się do odczytu maszynowego. Przy opracowywaniu rozwiązań technologicznych na potrzeby ponownego wykorzystywania dokumentów należy, w stosownych przypadkach, uwzględnić europejskie ramy interoperacyjności.
- (36) Opłaty za ponowne wykorzystywanie dokumentów stanowią dla przedsiębiorstw typu *start-up* i MŚP istotną barierę wejścia na rynek. Dokumenty należy zatem udostępniać bezpłatnie do ponownego wykorzystywania, a w przypadku gdy opłaty są konieczne, powinny one z zasady ograniczać się do kosztów krańcowych. W przypadku gdy – albo dobrowolnie, albo zgodnie z wymogami prawa krajowego – organy sektora publicznego prowadzą szczególnie obszerne wyszukiwanie informacji, których dotyczy wnioski, lub dokonują niezwykle kosztownych zmian formatu tych informacji, koszty krańcowe mogą obejmować koszty związane z takimi działaniami. W wyjątkowych przypadkach należy jednak zwrócić uwagę na to, aby nie zakłócić normalnego funkcjonowania organów sektora publicznego, które muszą osiągać dochody, aby pokrywać znaczną część swoich kosztów związanych z wykonywaniem zadań publicznych. Ma to zastosowanie również w przypadku, gdy organ sektora publicznego udostępnił dane jako otwarte dane, ale musi osiągać dochody, aby pokrywać znaczną część swoich kosztów związanych z wykonywaniem innych zadań publicznych. Należy również uznać rolę, jaką w konkurencyjnym otoczeniu gospodarczym odgrywają przedsiębiorstwa publiczne. W takich przypadkach organy sektora publicznego i przedsiębiorstwa publiczne powinny mieć zatem możliwość pobierania opłat przekraczających koszty krańcowe. Opłaty te należy określić w oparciu o obiektywne, przejrzyste i sprawdzalne kryteria, a całkowity przychód z wydawania dokumentów i zezwalania na ich ponowne wykorzystywanie nie powinien przekraczać kosztów gromadzenia i produkowania, w tym nabywania od stron

⁽¹⁷⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2102 z dnia 26 października 2016 r. w sprawie dostępności stron internetowych i mobilnych aplikacji organów sektora publicznego (Dz.U. L 327 z 2.12.2016, s. 1).

trzech, reprodukowania, utrzymywania, przechowywania i rozpowszechniania, z uwzględnieniem rozsądnego zwrotu z inwestycji. W stosownych przypadkach powinna istnieć możliwość wliczania do kosztów kwalifikowalnych kosztów anonimizacji danych osobowych oraz kosztów środków podjętych w celu ochrony poufności danych. Państwa członkowskie mogą zobowiązać organy sektora publicznego i przedsiębiorstwa publiczne do ujawniania tych kosztów. Wymóg osiągania dochodów w celu pokrycia znacznej części kosztów organów sektora publicznego, związanych z wykonywaniem zadań publicznych lub zakresem usług świadczonych w interesie ogólnym zleconych przedsiębiorstwu publicznemu, nie musi być wymogiem ustawowym, lecz może wynikać na przykład z praktyk administracyjnych stosowanych w państwach członkowskich. Wymóg taki powinien podlegać regularnemu przeglądowi przez państwa członkowskie.

- (37) Zwrot z inwestycji można rozumieć jako odsetek, oprócz kosztów krańcowych, umożliwiający odzyskanie kosztu kapitału i włączenie rzeczywistej stopy zwrotu. Jako że koszt kapitału jest ściśle powiązany ze stopami procentowymi instytucji kredytowych opartymi na stałej stopie Europejskiego Banku Centralnego („EBC”) dla podstawowych operacji refinansujących, rozsądny zwrot z inwestycji nie powinien przekraczać określonej przez EBC stałej stopy oprocentowania o więcej niż 5 punktów procentowych.
- (38) Biblioteki, w tym biblioteki uniwersyteckie, muzea i archiwa powinny mieć możliwość pobierania opłat przekraczających koszty krańcowe, aby ich normalne funkcjonowanie nie ulegało zakłóceniom. W przypadku tych organów sektora publicznego całkowity przychód pochodzący z wydawania i zezwalania na ponowne wykorzystywanie dokumentów w odpowiednim okresie obrachunkowym nie powinien przekraczać kosztów gromadzenia, produkowania, reprodukowania, rozpowszechniania, zabezpieczenia dokumentów i weryfikacji praw, z uwzględnieniem rozsądnego zwrotu z inwestycji. Do kwalifikujących się kosztów należy również w stosownych przypadkach wliczać koszty anonimizacji danych osobowych lub szczególnie chronionych informacji handlowych. W odniesieniu do bibliotek, w tym bibliotek uniwersyteckich, muzeów i archiwów ze względu na ich specyfikę przy obliczaniu rozsądnego zwrotu z inwestycji można rozważyć ceny stosowane przez sektor prywatny za ponowne wykorzystywanie takich samych lub podobnych dokumentów.
- (39) Górne limity opłat określone w niniejszej dyrektywie pozostają bez uszczerbku dla prawa państw członkowskich do nakładania niższych opłat lub do odstąpienia od pobierania opłat.
- (40) Państwa członkowskie powinny określić kryteria pobierania opłat przekraczających koszty krańcowe. Powinny one na przykład móc określić takie kryteria w przepisach krajowych lub wyznaczyć właściwy organ lub właściwe organy, inne niż sam organ sektora publicznego, uprawnione do określenia takich kryteriów. Organ ten powinien być zorganizowany zgodnie z systemem konstytucyjnym i prawnym państw członkowskich. Mógłby to być istniejący już organ posiadający wykonawcze uprawnienia budżetowe i podlegający odpowiedzialności politycznej.
- (41) Warunkiem wstępnym rozwoju unijnego rynku informacji jest zapewnienie, aby warunki ponownego wykorzystywania dokumentów sektora publicznego były jasne i publicznie dostępne. Wszystkie mające zastosowanie warunki ponownego wykorzystywania dokumentów powinny być więc jasne dla potencjalnych podmiotów ponownie wykorzystujących dokumenty. Aby wspierać i ułatwiać występowanie z wnioskami o ponowne wykorzystywanie, państwa członkowskie powinny zachęcać do tworzenia, w stosownych przypadkach, internetowych wykazów dostępnych dokumentów. Wnioskujący o ponowne wykorzystywanie dokumentów będących w posiadaniu podmiotów innych niż przedsiębiorstwa publiczne, instytucje edukacyjne, organizacje prowadzące badania naukowe i organizacje finansujące badania naukowe powinni być informowani o dostępnych środkach odwoławczych odnoszących się do decyzji lub praktyk, które ich dotyczą. Będzie to miało szczególne znaczenie dla przedsiębiorstw typu start-up i MSP, które mogą nie orientować się, jak przebiegają kontakty z organami sektora publicznego z innych państw członkowskich, i mogą nie znać stosownych środków odwoławczych.
- (42) Środki odwoławcze powinny obejmować możliwość kontroli decyzji przez bezstronny organ odwoławczy. Organem tym może być istniejący już organ krajowy, taki jak krajowy organ ochrony konkurencji, krajowy organ nadzorczy ustanowiony zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2016/679, krajowy organ regulujący dostęp do dokumentów lub krajowy organ sądowy. Organ ten powinien być zorganizowany zgodnie z systemem konstytucyjnym i prawnym państw członkowskich. Odwołanie do tego organu nie powinno wykluczać środków odwoławczych niezależnie przysługujących wnioskującym o ponowne wykorzystywanie. Powinien on jednak być odrębny od mechanizmu państwa członkowskiego, który określa kryteria stosowania opłat przekraczających koszty krańcowe. Środki odwoławcze powinny obejmować możliwość odwołania się nie tylko od decyzji odmownych, lecz również od decyzji, które, pomimo iż zezwalają na ponowne wykorzystywanie, mogłyby powodować negatywne skutki dla wnioskodawców pod innymi względami, w szczególności w zakresie zastosowanych zasad pobierania opłat. Postępowanie odwoławcze powinno mieć sprawny przebieg, zgodnie z potrzebami szybko zmieniającego się rynku.
- (43) Upublicznianie wszystkich ogólnie dostępnych dokumentów będących w posiadaniu sektora publicznego – dotyczących nie tylko kwestii politycznych, ale również sądowych i administracyjnych – jest jednym z podstawowych instrumentów rozszerzania prawa do wiedzy, które jest jedną z podstawowych zasad demokracji. Cel ten dotyczy instytucji na każdym szczeblu – lokalnym, krajowym i międzynarodowym.

- (44) Ponowne wykorzystywanie dokumentów nie powinno podlegać warunkom. Jednak w niektórych przypadkach uzasadnionych celem interesu publicznego może być wydawana licencja określająca warunki ponownego wykorzystywania przez licencjobiorcę, dotycząca spraw takich jak odpowiedzialność, ochrona danych osobowych, prawidłowe wykorzystywanie dokumentów, gwarancja niewprowadzania zmian oraz obowiązek podania źródła. Jeżeli organy sektora publicznego licencjonują dokumenty do ponownego wykorzystywania, warunki licencji powinny być obiektywne, proporcjonalne i niedyskryminacyjne. W tym względzie ważną rolę mogą odgrywać dostępne w internecie licencje standardowe. Państwa członkowskie powinny więc zapewnić dostępność licencji standardowych. Licencje na ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego powinny w każdym przypadku jak najmniej ograniczać ponowne ich wykorzystywanie, na przykład poprzez ograniczenie się do wymogu wskazania źródła. Istotną rolę w tym zakresie powinny odgrywać otwarte licencje w formie standardowych licencji publicznych dostępnych w internecie, które umożliwiają swobodny dostęp do danych i treści oraz ich swobodne wykorzystywanie, zmienianie i udostępnianie przez wszystkich do dowolnego celu i które opierają się na otwartych formatach danych. Z tego względu państwa członkowskie powinny propagować wykorzystywanie otwartych licencji, które z czasem powinny stać się powszechną praktyką w całej Unii. Bez uszczerbku dla wymogów dotyczących odpowiedzialności określonych w prawie unijnym lub krajowym, jeżeli organ sektora publicznego lub przedsiębiorstwo publiczne udostępnia dokumenty do ponownego wykorzystywania bez innych warunków lub ograniczeń, ten organ sektora publicznego lub to przedsiębiorstwo publiczne może mieć możliwość zrzeczenia się wszelkiej odpowiedzialności w odniesieniu do dokumentów udostępnionych do ponownego wykorzystywania.
- (45) Jeżeli właściwe organy zdecydują o zaprzestaniu udostępniania niektórych dokumentów do ponownego wykorzystywania lub przestaną te dokumenty aktualizować, decyzje te powinny być podawane do publicznej wiadomości jak najszybciej, w miarę możliwości przy wykorzystaniu środków elektronicznych.
- (46) Warunki ponownego wykorzystywania dla porównywalnych kategorii ponownego wykorzystywania nie powinny mieć charakteru dyskryminacyjnego. W tym względzie zakaz dyskryminacji nie powinien, na przykład, uniemożliwiać bezpłatnej wymiany informacji między organami sektora publicznego na potrzeby wykonywania zadań publicznych, a jednocześnie pobierania opłat od innych stron za ponowne wykorzystywanie tych samych dokumentów. Nie powinien on też uniemożliwiać przyjęcia zróżnicowanej polityki pobierania opłat za użytkowanie komercyjne i niekomercyjne.
- (47) Państwa członkowskie powinny w szczególności zapewnić, by ponowne wykorzystywanie dokumentów przedsiębiorstw publicznych nie prowadziło do zakłóceń na rynku i zaburzenia uczciwej konkurencji.
- (48) Określając zasady ponownego wykorzystywania dokumentów, organy sektora publicznego powinny zapewnić ich zgodność z unijnymi i krajowymi regułami konkurencji, w możliwie najszerszym stopniu unikając zawierania umów o wyłączności z partnerami prywatnymi. Świadczenie usług w ogólnym interesie gospodarczym może jednak wymagać przyznania prawa wyłącznego do ponownego wykorzystywania pewnych dokumentów sektora publicznego. Przykładem tego może być sytuacja, kiedy żaden wydawca komercyjny nie opublikowałby informacji, nie posiadając takiego prawa wyłącznego. Należy przy tym uwzględnić zamówienia publiczne na usługi wyłączone z zakresu stosowania dyrektywy 2014/24/UE na podstawie art. 11 tej dyrektywy oraz partnerstwa innowacyjne, o których mowa w art. 31 dyrektywy 2014/24/UE.
- (49) Istnieją liczne uzgodnienia o współpracy pomiędzy bibliotekami, w tym bibliotekami uniwersyteckimi, muzeami, archiwami a partnerami prywatnymi, które obejmują digitalizację zasobów kulturowych i przyznają partnerom prywatnym prawa wyłączne. Praktyka pokazuje, że tego rodzaju partnerstwa publiczno-prywatne mogą ułatwiać wartościowe wykorzystywanie zasobów kulturowych, a jednocześnie umożliwiają zapewnienie obywatelom szybszego dostępu do dziedzictwa kulturowego. Należy zatem uwzględnić istniejące obecnie pomiędzy państwami członkowskimi rozbieżności pod względem digitalizacji zasobów kulturowych poprzez wprowadzenie zbioru szczególnych przepisów regulujących umowy w sprawie digitalizacji tego rodzaju zasobów. W przypadku gdy prawo wyłączne odnosi się do digitalizacji zasobów kulturowych, konieczny może być pewien okres wyłączności, tak aby dać partnerowi prywatnemu możliwość osiągnięcia zwrotu z inwestycji. Okres ten powinien być jednak jak najkrótszy, tak aby był zgodny z zasadą stanowiącą, że dorobek wchodzący w zakres domeny publicznej powinien pozostać w tej domenie po jego digitalizacji. Okres obowiązywania prawa wyłączności przekraczający 10 lat powinien podlegać przeglądowi, z uwzględnieniem zmian technologicznych, finansowych i administracyjnych, jakie zaszły od zawarcia umowy. Ponadto partnerstwa publiczno-prywatne zawarte w celu digitalizacji zasobów kulturowych powinny przyznawać partnerskiej instytucji kulturalnej pełne prawa w zakresie wykorzystywania digitalizacji zasobów kulturowych po zakończeniu umowy.
- (50) Uzgodnienia między posiadaczami danych a podmiotami ponownie je wykorzystującymi, które wprost nie przyznają praw wyłącznych, lecz w przypadku których można zasadnie oczekiwać, że doprowadzą do ograniczenia dostępności dokumentów do ponownego wykorzystywania, powinny podlegać dodatkowym środkom kontroli publicznej. W związku z tym kluczowe aspekty takich uzgodnień powinny być publikowane w internecie na co najmniej dwa miesiące przed ich wejściem w życie, to jest dwa miesiące przed ustaloną datą, kiedy ma się rozpocząć wykonywanie przez strony określonych obowiązków. Publikacja powinna umożliwiać

zainteresowanym stronom wystąpienie z wnioskiem o ponowne wykorzystywanie dokumentów objętych danymi uzgodnieniami i zapobiegać ryzyku ograniczenia grona potencjalnych podmiotów ponownie wykorzystujących te dane. W każdym przypadku kluczowe aspekty takich uzgodnień w ostatecznym brzmieniu ustalonym przez strony powinny także być podawane do wiadomości publicznej w internecie niezwłocznie po ich uzgodnieniu.

- (51) Niniejsza dyrektywa ma na celu zminimalizowanie ryzyka uzyskania nadmiernej przewagi przez podmiot, który jako pierwszy podejmie inicjatywę, co mogłoby ograniczyć liczbę potencjalnych podmiotów ponownie wykorzystujących dane. W przypadku gdy jest prawdopodobne, że ustalenia umowne – obok spoczywającego na państwach członkowskich obowiązku udostępnienia dokumentów – będą wiązać się z przeniesieniem zasobów tego państwa członkowskiego w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, niniejsza dyrektywa powinna pozostawać bez uszczerbku dla stosowania reguł konkurencji i postanowień dotyczących pomocy państwa określonych w art. 101–109 TFUE. Z zasad pomocy państwa określonych w art. 107, 108 i 109 TFUE wynika, że państwo członkowskie musi sprawdzić *ex ante*, czy z danymi ustaleniami umownymi wiąże się pomoc państwa, i zapewnić, by była ona zgodna z zasadami przyznawania pomocy przez państwa.
- (52) Niniejsza dyrektywa nie wpływa na ochronę osób fizycznych w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych na podstawie prawa unijnego i krajowego, w szczególności na podstawie rozporządzenia (UE) 2016/679 i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/58/WE⁽¹⁸⁾, w tym także uzupełniających przepisów prawa krajowego. Oznacza to między innymi, że ponowne wykorzystywanie danych osobowych jest dopuszczalne jedynie, gdy jest ono zgodne z zasadą celowości, jak określono w art. 5 ust. 1 lit. b) i art. 6 rozporządzenia (UE) 2016/679. Informacje anonimowe oznaczają informacje, które nie odnoszą się do zidentyfikowanej lub możliwej do zidentyfikowania osoby fizycznej, lub dane osobowe zanonimizowane w taki sposób, że podmiot, którego dane dotyczą, nie jest zidentyfikowany lub jego identyfikacja nie jest już możliwa. Proces anonimizacji informacji jest sposobem pogodzenia względów przemawiających za umożliwieniem ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego w jak najszerszym zakresie z obowiązkami wynikającymi z przepisów o ochronie danych, ale wiąże się z kosztami. Koszt ten należy uwzględnić jako jedną z pozycji kosztów podlegających zaliczeniu do kosztu krańcowego związanego z rozpowszechnianiem danych, o których mowa w niniejszej dyrektywie.
- (53) Przy podejmowaniu decyzji w sprawie zakresu i warunków ponownego wykorzystywania dokumentów sektora publicznego zawierających dane osobowe, na przykład w sektorze zdrowia, wymagane może być przeprowadzenie oceny skutków dla ochrony danych zgodnie z art. 35 rozporządzenia (UE) 2016/679.
- (54) Niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na prawa własności intelektualnej osób trzecich. W celu uniknięcia wątpliwości określenie „prawa własności intelektualnej” odnosi się tylko do praw autorskich i praw pokrewnych, w tym form ochrony *sui generis*. Niniejszej dyrektywy nie stosuje się do dokumentów objętych prawem własności przemysłowej, takich jak patenty, zarejestrowane wzory i zarejestrowane znaki towarowe. Niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na istnienie ani na własność praw własności intelektualnej organów sektora publicznego ani też nie ogranicza wykonywania tych praw w żaden sposób wychodzący poza granice określone w niniejszej dyrektywie. Obowiązki nałożone zgodnie z niniejszą dyrektywą powinno stosować się tylko w zakresie, w jakim są zgodne z umowami międzynarodowymi o ochronie praw własności intelektualnej, w szczególności z Konwencją berneńską o ochronie dzieł literackich i artystycznych (zwaną dalej „konwencją berneńską”), Porozumieniem w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej (zwanym dalej „porozumieniem TRIPS”) i Traktatem WIPO o prawie autorskim (zwanym dalej „WCT”). Organy sektora publicznego powinny jednakże wykonywać swoje prawa autorskie w sposób ułatwiający ponowne wykorzystywanie.
- (55) Uwzględniając prawo Unii oraz zobowiązania międzynarodowe państw członkowskich i Unii, w szczególności wynikające z konwencji berneńskiej oraz z porozumienia TRIPS, dokumenty będące przedmiotem praw własności intelektualnej osób trzecich powinny zostać wyłączone z zakresu stosowania niniejszej dyrektywy. W przypadku gdy pierwotnym właścicielem praw własności intelektualnej do dokumentu, który jest w posiadaniu biblioteki, w tym biblioteki uniwersyteckiej, muzeum lub archiwum, jest osoba trzecia, a okres ochrony tych praw jeszcze nie wygasł, dokument taki powinien być uznawany na potrzeby niniejszej dyrektywy za dokument, do którego prawa własności intelektualnej należą do osoby trzeciej.
- (56) Niniejsza dyrektywa powinna pozostawać bez uszczerbku dla praw, w tym autorskich praw majątkowych i osobistych, jakie mogą przysługiwać pracownikom organów sektora publicznego na podstawie prawa krajowego.
- (57) Ponadto w przypadku udostępnienia dokumentu do ponownego wykorzystywania zainteresowany organ sektora publicznego powinien zachować prawo do wykorzystywania takiego dokumentu.

⁽¹⁸⁾ Dyrektywa 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotycząca przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej) (Dz.U. L 201 z 31.7.2002, s. 37).

- (58) Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE.
- (59) Narzędzia pomagające potencjalnym podmiotom ponownie wykorzystującym informacje w znajdowaniu dokumentów dostępnych do ponownego wykorzystywania oraz warunki ponownego wykorzystywania mogą znacznie ułatwić transgraniczne wykorzystywanie dokumentów sektora publicznego. Państwa członkowskie powinny zatem zapewnić praktyczne rozwiązania, które pomogą tym podmiotom w poszukiwaniu dokumentów dostępnych do ponownego wykorzystywania. Przykładami takich praktycznych rozwiązań są wykazy najważniejszych zasobów dokumentacyjnych (dokumentów, które są często ponownie wykorzystywane lub potencjalnie mogą być często wykorzystywane), które powinny być dostępne najlepiej za pośrednictwem internetu, oraz portale połączone ze zdecentralizowanymi wykazami zasobów. Państwa członkowskie powinny także ułatwiać długoterminową dostępność informacji sektora publicznego do ponownego wykorzystywania, zgodne z obowiązującymi politykami zachowania informacji.
- (60) Komisja powinna ułatwiać współpracę między państwami członkowskimi i wspierać opracowywanie, testowanie, wdrażanie i stosowanie interoperacyjnych interfejsów elektronicznych zwiększających wydajność i bezpieczeństwo usług publicznych.
- (61) Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/29/WE⁽¹⁹⁾. Określa ona warunki, na których organy sektora publicznego mogą wykonywać swoje prawa własności intelektualnej na wewnętrznym rynku informacji, gdy zezwalają na ponowne wykorzystywanie dokumentów. Jeżeli organowi sektora publicznego przysługuje prawo przewidziane w art. 7 ust. 1 dyrektywy 96/9/WE, nie powinien on wykonywać tego prawa w celu uniemożliwienia lub ograniczenia ponownego wykorzystywania istniejących dokumentów w zakresie wykraczającym poza ograniczenia określone w niniejszej dyrektywie.
- (62) Komisja wspiera rozwój dostępnego on-line sprawozdania na temat stopnia zaawansowania wdrożenia polityki otwartych danych (*Open Data Maturity Report*) zawierającego odpowiednie wskaźniki wydajności w zakresie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego we wszystkich państwach członkowskich. Regularna aktualizacja tego sprawozdania przyczyni się do wymiany informacji między państwami członkowskimi i zwiększy dostępność informacji na temat strategii politycznych i praktyk w całej Unii.
- (63) Należy zapewnić, aby państwa członkowskie monitorowały skalę ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego, warunki ich udostępniania oraz praktyki w zakresie środków odwoławczych.
- (64) Komisja, po konsultacji z zainteresowanymi stronami, może udzielić państwom członkowskim pomocy w spójnym wdrażaniu niniejszej dyrektywy poprzez wydanie nowych i aktualizowanie istniejących wytycznych, szczególnie w sprawie zalecanych licencji standardowych, zbiorów danych i opłat za ponowne wykorzystywanie dokumentów.
- (65) Jednym z podstawowych celów ustanowienia rynku wewnętrznego jest stworzenie warunków sprzyjających rozwojowi usług świadczonych w skali całej Unii. Biblioteki, w tym biblioteki uniwersyteckie, muzea i archiwa posiadają bogaty zbiór cennych zasobów informacji sektora publicznego, w szczególności od kiedy przedsięwzięcia w dziedzinie digitalizacji z wielokrotnością ilość dorobku cyfrowego w domenie publicznej. Te zbiory dziedzictwa kulturowego wraz z powiązanymi z nimi metadanymi stanowią potencjalną podstawę produktów i usług w zakresie treści cyfrowych oraz mają ogromny potencjał w dziedzinie innowacyjnego ponownego wykorzystywania w sektorach, takich jak edukacja i turystyka. Inne rodzaje instytucji kulturalnych, takie jak orkiestry, opery, zespoły baletowe i teatry, w tym archiwa, którą są częścią tych instytucji, powinny być nadal wyłączone z zakresu stosowania niniejszej dyrektywy ze względu na ich specyfikę jako podmiotów aktywnych na polu sztuki widowiskowej oraz na fakt, że ich materiał niemal w całości podlega prawom własności intelektualnej osób trzecich.
- (66) W celu stworzenia warunków sprzyjających ponownemu wykorzystywaniu dokumentów, które wiąże się z istotnymi korzyściami społeczno-ekonomicznymi, mającymi szczególnie wysoką wartość dla gospodarki i społeczeństwa, należy określić w załączniku wykaz tematycznych kategorii zbiorów danych o wysokiej wartości. Tytułem przykładu i bez uszczerbku dla aktów wykonawczych określających zbiory danych o wysokiej wartości, do których do zbiorów zastosowanie powinny mieć szczególne wymogi ustanowione w niniejszej dyrektywie, z uwzględnieniem wytycznych Komisji dotyczących zalecanych standardowych licencji, zbiorów danych i pobierania opłat za ponowne wykorzystywanie dokumentów, kategorie tematyczne mogłyby obejmować m.in. kody pocztowe, mapy krajowe i lokalne (dane geoprzestrzenne), zużycie energii i obrazy satelitarne (dane dotyczące obserwacji Ziemi i środowiska), dane in situ z instrumentów i prognozy pogody (dane meteorologiczne), wskaźniki demograficzne i gospodarcze (dane statystyczne), rejestry przedsiębiorstw i numery identyfikacyjne (dane dotyczące przedsiębiorstw i ich własności), znaki drogowe i śródlądowe drogi wodne (dane dotyczące mobilności).

⁽¹⁹⁾ Dyrektywa 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz.U. L 167 z 22.6.2001, s. 10).

- (67) W celu dokonywania zmian wykazu kategorii tematycznych zbiorów danych o wysokiej wartości poprzez dodanie dalszych kategorii tematycznych, Komisji należy przekazać uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa ⁽²⁰⁾. W szczególności, aby zapewnić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie udział na równych zasadach w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.
- (68) Unijny wykaz zbiorów danych o szczególnym potencjale generowania korzyści społeczno-gospodarczych wraz ze zharmonizowanymi warunkami ich ponownego wykorzystywania stanowią istotny czynnik sprzyjający opracowywaniu transgranicznych zastosowań i usług wykorzystujących dane. Aby zapewnić jednolite warunki wdrażania niniejszej dyrektywy Komisji należy powierzyć uprawnienia wykonawcze, w celu wspierania ponownego wykorzystywania dokumentów, z którymi wiąże się istotne korzyści społeczno-gospodarcze, poprzez przyjęcie wykazu szczególnych rodzajów zbiorów danych o wysokiej wartości, do których mają zastosowanie szczególne wymogi niniejszej dyrektywy, wraz z warunkami ich publikacji i ponownego wykorzystywania. W związku z tym takie szczególne wymogi nie będą miały zastosowania przed przyjęciem przez Komisję aktów wykonawczych. Wykaz ten powinien uwzględniać unijne sektorowe akty prawne, które regulują publikację zbiorów danych, takie jak dyrektywy 2007/2/WE i 2010/40/UE, w celu zapewnienia, aby zbiory danych były udostępniane na podstawie odpowiadających im standardów i zestawów metadanych. Wykaz powinien być oparty na kategoriach tematycznych określonych w niniejszej dyrektywie. Tworząc ten wykaz, Komisja powinna przeprowadzić stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Ponadto, podejmując decyzję o włączeniu do wykazu danych będących w posiadaniu przedsiębiorstw publicznych lub o bezpłatnym udostępnianiu takich danych, należy uwzględnić wpływ takiej decyzji na konkurencję na odpowiednich rynkach. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ⁽²¹⁾.
- (69) W celu zapewnienia maksymalnych efektów oraz ułatwienia ponownego wykorzystywania, zbiory danych o wysokiej wartości należy udostępniać do ponownego wykorzystywania przy minimalnych ograniczeniach prawnych oraz nieodpłatnie. Zbiory te należy również publikować za pośrednictwem interfejsów API. Nie uniemożliwia to jednak organom sektora publicznego nakładania opłat za usługi, które świadczą – w ramach wykonywania władzy publicznej – w odniesieniu do zbiorów danych o wysokiej wartości, w szczególności w odniesieniu do poświadczania autentyczności lub prawdziwości dokumentów.
- (70) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy, a mianowicie ułatwianie tworzenia dostępnych w całej Unii produktów i usług informacyjnych w oparciu o dokumenty sektora publicznego, zapewnienie skutecznego transgranicznego wykorzystywania dokumentów sektora publicznego, z jednej strony przez przedsiębiorstwa prywatne, w szczególności MŚP, na potrzeby produktów i usług informacyjnych o wartości dodanej, z drugiej zaś strony przez obywateli w celu ułatwiania swobodnego przepływu informacji i komunikacji, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na obejmującą całą Unię zakres proponowanego działania możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii, może ona przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (71) Niniejsza dyrektywa nie narusza praw podstawowych ani zasad uznanych w szczególności w Karcie praw podstawowych, w tym prawa do prywatności, ochrony danych osobowych, prawa własności oraz integracji osób z niepełnosprawnościami. Żaden z przepisów niniejszej dyrektywy nie powinien być interpretowany lub wdrażany w sposób, który nie jest zgodny z Konwencją Rady Europy o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.
- (72) Zgodnie z art. 28 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽²²⁾ skonsultowano się z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych, który wydał opinię w dniu 10 lipca 2018 r. ⁽²³⁾.

⁽²⁰⁾ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

⁽²¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

⁽²²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1).

⁽²³⁾ Dz.U. C 305 z 30.8.2018, s. 7.

- (73) Komisja powinna przeprowadzić ocenę niniejszej dyrektywy. Zgodnie z Porozumieniem międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa podstawę tej oceny powinno stanowić pięć kryteriów: skuteczność, efektywność, odpowiedniość, spójność i wartość dodana, a wyniki tej oceny powinny stanowić podstawę oceny skutków możliwości dalszego działania.
- (74) Niniejsza dyrektywa powinna pozostawać bez uszczerbku dla obowiązków państw członkowskich dotyczących terminów transpozycji do prawa krajowego dyrektyw określonych w załączniku II część B,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ;

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

1. W celu propagowania wykorzystywania otwartych danych i stymulowania innowacji w produktach i usługach niniejsza dyrektywa ustanawia zbiór minimalnych przepisów regulujących ponowne wykorzystywanie oraz ustalenia praktyczne ułatwiające ponowne wykorzystywanie:

- a) istniejących dokumentów będących w posiadaniu organów sektora publicznego państw członkowskich;
- b) istniejących dokumentów będących w posiadaniu przedsiębiorstw publicznych, które:
 - (i) prowadzą działalność w obszarach określonych w dyrektywie 2014/25/UE;
 - (ii) działają w charakterze podmiotów świadczących usługi publiczne zgodnie z art. 2 rozporządzenia (WE) nr 1370/2007;
 - (iii) działają w charakterze przewoźników lotniczych wykonujących obowiązki użyteczności publicznej zgodnie z art. 16 rozporządzenia (WE) nr 1008/2008; lub
 - (iv) działają w charakterze armatorów Wspólnoty wykonujących zobowiązania z tytułu świadczenia usług publicznych zgodnie z art. 4 rozporządzenia (EWG) nr 3577/92;
- c) danych badawczych, na warunkach określonych w art. 10.

2. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do:

- a) dokumentów, których wydawanie jest działalnością wykraczającą poza zakres zadań publicznych zainteresowanych organów sektora publicznego określonych przepisami ustawowymi lub innymi wiążącymi przepisami w państwie członkowskim lub, w przypadku braku takich przepisów, określonych zgodnie z powszechną praktyką administracyjną w zainteresowanym państwie członkowskim, o ile zakres zadań publicznych jest przejrzysty i podlega przeglądowi;
- b) dokumentów będących w posiadaniu przedsiębiorstw publicznych:
 - (i) wyprodukowanych poza zakresem świadczenia usług w interesie ogólnym, jak określono w przepisach ustawowych lub innych wiążących przepisach państwa członkowskiego;
 - (ii) związanych z działalnością bezpośrednio narażoną na konkurencję i z tego względu – zgodnie z art. 34 dyrektywy 2014/25/UE – nieobjętych zasadami udzielania zamówień publicznych;
- c) dokumentów, do których prawa własności intelektualnej należą do osób trzecich;
- d) dokumentów, takich jak dane wrażliwe, które są wyłączone z dostępu na podstawie systemów dostępu państwa członkowskiego, w tym ze względu na:
 - (i) ochronę bezpieczeństwa narodowego (to jest bezpieczeństwa państwa), obronę lub bezpieczeństwo publiczne;
 - (ii) tajemnicę statystyczną;
 - (iii) poufność informacji handlowych (w tym tajemnicę handlową, zawodową lub przedsiębiorstwa);
- e) dokumentów, które są wyłączone z dostępu lub do których dostęp jest ograniczony ze względu na szczególnie chronione informacje dotyczące ochrony infrastruktury krytycznej zgodnie z definicją zawartą w art. 2 lit. d) dyrektywy 2008/114/WE;

- f) dokumentów, do których dostęp jest ograniczony na podstawie systemów dostępu państw członkowskich, w tym w przypadkach gdy obywatele lub podmioty prawne muszą wykazać szczególny interes, aby uzyskać dostęp do dokumentów;
 - g) logo, herbów i symboli;
 - h) dokumentów wyłączonych z dostępu lub do których dostęp jest ograniczony na podstawie systemów dostępu ze względu na ochronę danych osobowych, a także części dokumentów dostępnych na podstawie tych systemów, które to części zawierają dane osobowe, których ponowne wykorzystywanie zostało określone w przepisach jako niezgodne z przepisami dotyczącymi ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych lub jako naruszające ochronę prywatności i integralności osoby fizycznej, w szczególności zgodnie z unijnymi lub krajowymi przepisami dotyczącymi ochrony danych osobowych;
 - i) dokumentów będących w posiadaniu publicznych nadawców radiowych i telewizyjnych oraz ich jednostek zależnych, a także innych organów lub ich jednostek zależnych realizujących misję nadawców publicznych;
 - j) dokumentów będących w posiadaniu instytucji kulturalnych innych niż biblioteki, w tym biblioteki uniwersyteckie, muzea i archiwa;
 - k) dokumentów będących w posiadaniu instytucji edukacyjnych na poziomie średnim i niższym oraz – w przypadku wszystkich innych instytucji edukacyjnych – dokumentów innych niż te, o których mowa w ust. 1 lit. c);
 - l) dokumentów innych niż te, o których mowa w ust. 1 lit. c), będących w posiadaniu organizacji prowadzących badania naukowe i organizacji finansujących badania naukowe, w tym organizacji utworzonych na potrzeby transferu wyników badań naukowych.
3. Niniejsza dyrektywa opiera się na unijnych i krajowych systemach dostępu i pozostaje bez uszczerbku dla nich.
4. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla krajowego i unijnych przepisów dotyczących ochrony danych osobowych, w szczególności rozporządzenia (UE) 2016/679 i dyrektywy 2002/58/WE, a także odpowiadających im przepisów prawa krajowego.
5. Nałożone zgodnie z niniejszą dyrektywą obowiązki mają zastosowanie tylko w zakresie, w jakim są zgodne z postanowieniami umów międzynarodowych w sprawie ochrony praw własności intelektualnej, w szczególności z konwencją berneńską, porozumieniem TRIPS i WCT.
6. Prawo producenta bazy danych przewidziane w art. 7 ust. 1 dyrektywy 96/9/WE nie może być wykonywane przez organy sektora publicznego w celu uniemożliwienia ponownego wykorzystywania dokumentów lub ograniczenia ponownego wykorzystywania w zakresie wykraczającym poza ograniczenia określone w niniejszej dyrektywie.
7. Niniejsza dyrektywa reguluje ponowne wykorzystywanie istniejących dokumentów będących w posiadaniu organów sektora publicznego i przedsiębiorstw publicznych państw członkowskich, w tym dokumentów, do których zastosowanie ma dyrektywa 2007/2/WE.

Artykuł 2

Definicje

Na potrzeby niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- 1) „organ sektora publicznego” oznacza państwo, władze regionalne lub lokalne, podmioty prawa publicznego lub związki złożone z co najmniej jednej takiej instytucji lub z co najmniej jednego takiego podmiotu prawa publicznego;
- 2) „podmiot prawa publicznego” oznacza podmiot, który posiada wszystkie poniższe cechy:
 - a) został utworzony w konkretnym celu zaspokajania potrzeb w interesie ogólnym, które nie mają charakteru przemysłowego ani handlowego;
 - b) posiada osobowość prawną; oraz
 - c) jest finansowany w przeważającej części przez państwo, władze regionalne lub lokalne lub inne podmioty prawa publicznego; bądź jego zarząd podlega nadzorowi ze strony tych władz lub podmiotów; bądź ponad połowa członków jego organu administrującego, zarządzającego lub nadzorczego została wyznaczona przez państwo, władze regionalne lub lokalne, lub przez inne podmioty prawa publicznego;

- 3) „przedsiębiorstwo publiczne” oznacza przedsiębiorstwo prowadzące działalność w obszarach określonych w art. 1 ust. 1 lit. b), na które organy sektora publicznego mogą wywierać, bezpośrednio lub pośrednio, dominujący wpływ na mocy ich prawa własności, udziału finansowego we wspomnianym przedsiębiorstwie lub na mocy zasad określających jego działanie. Zakłada się istnienie dominującego wpływu ze strony organów sektora publicznego w dowolnym z poniższych przypadków, gdy organy te bezpośrednio lub pośrednio:
- a) posiadają większość subskrybowanego kapitału przedsiębiorstwa;
 - b) kontrolują większość głosów przypadających na akcje wyemitowane przez przedsiębiorstwo;
 - c) mogą powoływać ponad połowę członków organu administrującego, zarządzającego lub nadzorczego przedsiębiorstwa;
- 4) „uniwersytet” oznacza organ sektora publicznego, który oferuje kształcenie na poziomie wyższym pomaturalnym zakończone uzyskaniem stopnia akademickiego;
- 5) „licencja standardowa” oznacza zbiór z góry określonych warunków ponownego wykorzystywania w formacie cyfrowym, najlepiej kompatybilny ze standardowymi licencjami publicznymi, dostępnymi w internecie;
- 6) „dokument” oznacza:
- a) dowolną treść niezależnie od jej nośnika (papier lub forma elektroniczna lub zapis dźwiękowy, wizualny bądź audiowizualny); lub
 - b) dowolną część tej treści;
- 7) „anonimizacja” oznacza proces zmiany dokumentów w informacje anonimowe, które nie odnoszą się do zidentyfikowanej lub możliwej do zidentyfikowania osoby fizycznej, lub dane osobowe zanonimizowane w taki sposób, że identyfikacja osoby, której dane dotyczą, nie jest lub już nie jest możliwa;
- 8) „dane dynamiczne” oznaczają dokumenty w formie cyfrowej podlegające częstym aktualizacjom lub aktualizacjom w czasie rzeczywistym, w szczególności ze względu na ich zmienność lub szybką dezaktualizację; dane wygenerowane przez czujniki zasadniczo uznaje się za dane dynamiczne;
- 9) „dane badawcze” oznaczają dokumenty w formie cyfrowej, inne niż publikacje naukowe, które są gromadzone lub produkowane w ramach działalności badawczo-naukowej i są wykorzystywane jako dowody w procesie badawczym bądź też są powszechnie akceptowane w środowisku naukowym jako konieczne do weryfikacji poprawności ustaleń i wyników badań;
- 10) „zbiory danych o wysokiej wartości” oznaczają dokumenty, których ponowne wykorzystywanie wiąże się z istotnymi korzyściami dla społeczeństwa, środowiska i gospodarki, w szczególności ze względu na ich przydatność do tworzenia usług i zastosowań o wartości dodanej oraz nowych godziwych miejsc pracy wysokiej jakości, a także ze względu na liczbę potencjalnych beneficjentów usług i zastosowań o wartości dodanej opartych na tych zbiorach danych;
- 11) „ponowne wykorzystywanie” oznacza wykorzystywanie przez osoby fizyczne lub podmioty prawne dokumentów będących w posiadaniu:
- a) organów sektora publicznego, do celów komercyjnych lub niekomercyjnych innych niż ich pierwotne przeznaczenie w ramach zadań publicznych, dla którego to celu dokumenty te zostały wyprodukowane, z wyjątkiem wymiany dokumentów między organami sektora publicznego służącej wyłącznie wykonywaniu ich zadań publicznych; lub
 - b) przedsiębiorstw publicznych, do celów komercyjnych lub niekomercyjnych innych niż ich pierwotne przeznaczenie w zakresie świadczenia usług w interesie ogólnym, dla którego to celu dokumenty te zostały wyprodukowane, z wyjątkiem wymiany dokumentów między przedsiębiorstwami publicznymi a organami sektora publicznego służącej wyłącznie wykonywaniu zadań publicznych organów sektora publicznego;
- 12) „dane osobowe” oznaczają dane osobowe zdefiniowane w art. 4 pkt 1 rozporządzenia (UE) 2016/679;
- 13) „format nadający się do odczytu maszynowego” oznacza format pliku ustrukturyzowany tak, aby aplikacje mogły łatwo zidentyfikować, rozpoznać i pozyskać określone dane, w tym poszczególne stwierdzenia faktów, i ich wewnętrzną strukturę;
- 14) „format otwarty” oznacza format pliku, który nie jest powiązany z platformą oraz jest udostępniany obywatelom bez żadnych ograniczeń, które utrudniałyby ponowne wykorzystywanie dokumentów;
- 15) „otwarty standard formalny” oznacza standard określony w formie pisemnej, wyszczególniający specyfikacje wymogów dotyczących sposobu zapewnienia interoperacyjności oprogramowania;

- 16) „rozsądny zwrot z inwestycji” oznacza odsetek całkowitej opłaty ponad to, co jest konieczne do odzyskania kwalifikujących się kosztów, w wysokości nieprzekraczającej określonej przez EBC stałej stopy oprocentowania powiększonej o maksymalnie 5 punktów procentowych;
- 17) „osoba trzecia” oznacza osobę fizyczną lub prawną inną niż organ sektora publicznego lub przedsiębiorstwo publiczne będące w posiadaniu danych.

Artykuł 3

Zasada ogólna

1. Z zastrzeżeniem ust. 2 niniejszego artykułu państwa członkowskie zapewniają możliwość ponownego wykorzystywania dokumentów, do których niniejsza dyrektywa ma zastosowanie zgodnie z art. 1, do celów komercyjnych lub niekomercyjnych zgodnie z rozdziałami III i IV.
2. W przypadku dokumentów, do których prawa własności intelektualnej mają biblioteki, w tym biblioteki uniwersyteckie, muzea i archiwa, oraz dokumentów będących w posiadaniu przedsiębiorstw publicznych państwa członkowskie zapewniają – w sytuacji gdy dozwolone jest ponowne wykorzystywanie takich dokumentów – możliwość ponownego wykorzystywania tych dokumentów do celów komercyjnych lub niekomercyjnych zgodnie z rozdziałami III i IV.

ROZDZIAŁ II

WNIOSKI O PONOWNE WYKORZYSTYWANIE

Artykuł 4

Przetwarzanie wniosków o ponowne wykorzystywanie

1. Organy sektora publicznego przetwarzają, w miarę możliwości i stosownie do przypadku przy wykorzystaniu środków elektronicznych, wnioski o ponowne wykorzystywanie i udostępniają wnioskodawcy dokumenty do ponownego wykorzystywania lub, jeżeli potrzebna jest licencja, przedstawiają wnioskodawcy końcową ofertę licencji w rozsądnym terminie zgodnym z terminami określonymi dla przetwarzania wniosków o dostęp do dokumentów.
2. Jeżeli nie określono takich terminów ani nie ustanowiono innych przepisów regulujących terminowe udostępnianie dokumentów, organy sektora publicznego rozpatrują wnioski i dostarczają wnioskodawcy dokumenty do ponownego wykorzystywania lub, jeżeli potrzebna jest licencja, przedstawiają wnioskodawcy końcową ofertę licencji możliwie jak najszybciej, a w każdym przypadku w ciągu 20 dni roboczych od otrzymania wniosku. W przypadku obszernych lub złożonych wniosków termin ten może być przedłużony o kolejne 20 dni roboczych. W takich przypadkach możliwie jak najszybciej, a w każdym razie w ciągu trzech tygodni od daty pierwotnego wniosku zawiadamia się wnioskodawcę, że przetwarzanie jego wniosku wymaga więcej czasu, wskazując przyczyny.
3. W przypadku decyzji odmownej organy sektora publicznego informują wnioskodawcę o powodach odmowy opartych na odpowiednich przepisach systemu dostępu danego państwa członkowskiego lub przepisach transponujących niniejszą dyrektywę, w szczególności art. 1 ust. 2 lit. a)–h) lub art. 3. Jeżeli decyzja odmowna jest oparta na art. 1 ust. 2 lit. c), organ sektora publicznego zamieszcza odniesienie do osoby fizycznej lub prawnej, do której należą prawa własności intelektualnej (jeżeli jest znana), lub do licencjodawcy, od którego organ sektora publicznego uzyskał dany materiał. Do zamieszczenia takiego odniesienia nie są zobowiązane biblioteki, w tym biblioteki uniwersyteckie, muzea ani archiwa.
4. Decyzja dotycząca ponownego wykorzystywania zawiera informację o środkach odwoławczych przysługujących wnioskodawcy w odniesieniu do tej decyzji. Środki odwoławcze obejmują możliwość kontroli przez bezstronny organ odwoławczy posiadający odpowiednią wiedzę specjalistyczną – taki jak krajowy organ ochrony konkurencji, odpowiedni organ regulujący dostęp do dokumentów, organ nadzorczy ustanowiony zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2016/679 lub krajowy organ sądowy – którego decyzje są wiążące dla danego organu sektora publicznego.
5. Na potrzeby niniejszego artykułu państwa członkowskie ustanawiają rozwiązania praktyczne ułatwiające skuteczne ponowne wykorzystywanie dokumentów. Rozwiązania te mogą w szczególności obejmować sposoby udostępniania odpowiedniej informacji o prawach przewidzianych w niniejszej dyrektywie oraz sposoby udzielania stosownej pomocy i porad.
6. Spełnienia wymogów niniejszego artykułu nie wymaga się od:
 - a) przedsiębiorstw publicznych;
 - b) instytucji edukacyjnych, organizacji prowadzących badania naukowe i organizacji finansujących badania naukowe.

ROZDZIAŁ III

WARUNKI PONOWNEGO WYKORZYSTYWANIA

Artykuł 5

Dostępne formaty

1. Bez uszczerbku dla rozdziału V, organy sektora publicznego i przedsiębiorstwa publiczne udostępniają swoje dokumenty w dowolnym istniejącym formacie lub języku, a w miarę możliwości i stosownie do przypadku, za pomocą środków elektronicznych – w formatach, które są otwarte, nadają się do odczytu maszynowego, są dostępne, możliwe do znalezienia i możliwe do ponownego wykorzystywania, wraz z ich metadanymi. W miarę możliwości zarówno format, jak i metadane muszą być zgodne z otwartymi standardami formalnymi.
2. Państwa członkowskie zachęcają organy sektora publicznego i przedsiębiorstwa publiczne, by produkowały i udostępniały dokumenty objęte zakresem stosowania niniejszej dyrektywy zgodnie z zasadą „otwartości w fazie projektowania i otwartości domyślnej”.
3. Ust. 1 nie nakłada na organy sektora publicznego obowiązku tworzenia czy dostosowywania dokumentów ani dostarczania wyciągów w celu zapewnienia zgodności z przepisami tego ustępu, w przypadku gdy wymagałoby to nieproporcjonalnie dużego wysiłku, wykraczającego poza prostą czynność.
4. Od organów sektora publicznego nie wymaga się, by kontynuowały produkowanie i przechowywanie określonego rodzaju dokumentów w celu ponownego ich wykorzystywania przez organizację sektora prywatnego lub publicznego.
5. Organy sektora publicznego udostępniają dane dynamiczne do ponownego wykorzystywania natychmiast po ich zgromadzeniu, za pośrednictwem odpowiednich interfejsów API, oraz, w odpowiednich przypadkach, do zbiorczego pobrania.
6. Jeżeli udostępnianie danych dynamicznych do ponownego wykorzystywania natychmiast po ich zgromadzeniu, o czym mowa w ust. 5, przekraczałoby możliwości finansowe i techniczne organu sektora publicznego, stanowiąc tym samym nieproporcjonalnie duży wysiłek, te dane dynamiczne udostępnia się do ponownego wykorzystywania w terminie lub z czasowymi ograniczeniami technicznymi, które nie powodują nadmiernego ograniczenia możliwości wykorzystania ich potencjału gospodarczego i społecznego.
7. Ust. 1–6 mają zastosowanie do istniejących dokumentów będących w posiadaniu przedsiębiorstw publicznych, które to dokumenty są dostępne do ponownego wykorzystywania.
8. Zbiory danych o wysokiej wartości, których wykaz określa się zgodnie z art. 14 ust. 1, są udostępniane do ponownego wykorzystywania w formacie nadającym się do odczytu maszynowego, za pośrednictwem odpowiednich interfejsów API oraz, w odpowiednich przypadkach, do zbiorczego pobrania.

Artykuł 6

Zasady pobierania opłat

1. Ponowne wykorzystywanie dokumentów jest bezpłatne.

Jednakże można dopuścić możliwość odzyskiwania kosztów krańcowych poniesionych w związku z reprodukowaniem, udostępnianiem i rozpowszechnianiem dokumentów, a także w związku z anonimizacją danych osobowych oraz ze środkami zastosowanymi w celu ochrony poufnych informacji handlowych.
2. W drodze wyjątku ust. 1 nie ma zastosowania do:
 - a) organów sektora publicznego, które muszą uzyskiwać dochody w celu pokrycia znacznej części kosztów związanych z wykonywaniem swoich zadań publicznych;
 - b) bibliotek, w tym bibliotek uniwersyteckich, muzeów i archiwów;
 - c) przedsiębiorstw publicznych.
3. Państwa członkowskie publikują w internecie wykaz organów sektora publicznego, o których mowa w ust. 2 lit. a).
4. W przypadkach, o których mowa w ust. 2 lit. a) i c), łączne opłaty oblicza się na podstawie obiektywnych, przejrzystych i sprawdzalnych kryteriów. Takie kryteria zostaną określone przez państwa członkowskie.

Całkowity przychód z wydawania dokumentów i zezwalania na ich ponowne wykorzystywanie we właściwym okresie obrachunkowym nie może przekraczać kosztów ich gromadzenia, produkowania, reprodukowania, rozpowszechniania i przechowywania danych, z uwzględnieniem rozsądnego zwrotu z inwestycji, oraz – w stosownych przypadkach – anonimizacji danych osobowych oraz kosztów środków zastosowanych w celu ochrony poufnych informacji handlowych.

Opłaty są obliczane zgodnie z mającymi zastosowanie zasadami rachunkowości.

5. Jeżeli opłaty pobierane są przez organy sektora publicznego, o których mowa w ust. 2 lit. b), całkowity przychód z wydawania dokumentów i zezwalania na ich ponowne wykorzystywanie we właściwym okresie obrotowym nie może przekraczać kosztów gromadzenia, produkowania, reprodukcji, rozpowszechniania i zabezpieczenia, przechowywania danych i weryfikacji praw oraz – w stosownych przypadkach – kosztów anonimizacji danych osobowych oraz kosztów środków zastosowanych w celu ochrony poufnych informacji handlowych, z uwzględnieniem rozsądnego zwrotu z inwestycji.

Opłaty są obliczane zgodnie z zasadami rachunkowości mającymi zastosowanie do danych organów sektora publicznego.

6. Ponowne wykorzystywanie jest dla użytkownika bezpłatne w przypadku:

- a) zbiorów danych o wysokiej wartości, których wykaz określa się zgodnie z art. 14 ust. 1, z zastrzeżeniem ust. 3, 4 i 5 tego artykułu;
- b) danych badawczych, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. c).

Artykuł 7

Przejrzystość

1. W przypadku standardowych opłat za ponowne wykorzystywanie dokumentów mające zastosowanie warunki i faktyczne kwoty opłat, w tym podstawa ich obliczania, są określone z wyprzedzeniem i publikowane – w miarę możliwości i stosownie do przypadku – przy wykorzystaniu środków elektronicznych.

2. W przypadku opłat za ponowne wykorzystywanie, innych niż te, o których mowa w ust. 1, czynniki, które są brane pod uwagę przy obliczaniu tych opłat, określa się z góry. Dany posiadacz dokumentów przedstawia również, na żądanie, sposób obliczenia tych opłat w odniesieniu do konkretnego wniosku o ponowne wykorzystywanie.

3. Organy sektora publicznego zapewniają, aby wnioskujący o ponowne wykorzystywanie dokumentów byli informowani o dostępnych środkach odwoławczych od decyzji lub praktyk, które mają na nich wpływ.

Artykuł 8

Licencje standardowe

1. Ponowne wykorzystywanie dokumentów nie podlega warunkom, chyba że warunki takie są obiektywne, proporcjonalne, niedyskryminacyjne i uzasadnione celem interesu publicznego.

Jeżeli ponowne wykorzystywanie podlega warunkom, warunki te nie mogą niepotrzebnie ograniczać możliwości ponownego wykorzystywania i nie mogą być stosowane do ograniczania konkurencji.

2. W państwach członkowskich, w których stosowane są licencje, państwa członkowskie zapewniają, aby licencje standardowe na ponowne wykorzystywanie dokumentów sektora publicznego, które to licencje można dostosować do określonych wniosków o licencje, były dostępne w formacie cyfrowym i mogły być przetwarzane elektronicznie. Państwa członkowskie zachęcają do stosowania takich licencji standardowych.

Artykuł 9

Uzgodnienia praktyczne

1. Państwa członkowskie wprowadzają uzgodnienia praktyczne ułatwiające wyszukiwanie dokumentów dostępnych do ponownego wykorzystywania, takie jak wykazy najważniejszych zasobów dokumentacyjnych wraz z odpowiednimi metadanymi, dostępne – w miarę możliwości i stosownie do przypadku – w internecie i w formatach nadających się do odczytu maszynowego, oraz portale połączone z wykazami zasobów. W miarę możliwości państwa członkowskie ułatwiają wielojęzyczne wyszukiwanie dokumentów, w szczególności poprzez umożliwienie agregacji metadanych na szczeblu Unii.

Państwa członkowskie zachęcają także organy sektora publicznego do wprowadzania uzgodnień praktycznych ułatwiających zachowanie dokumentów dostępnych do ponownego wykorzystywania.

2. Państwa członkowskie we współpracy z Komisją podejmują dalsze starania w celu uproszczenia dostępu do zbiorów danych, w szczególności przez stworzenie pojedynczego punktu dostępu oraz stopniowe udostępnianie odpowiednich zbiorów danych będących w posiadaniu organów sektora publicznego, w odniesieniu do dokumentów, do których niniejsza dyrektywa ma zastosowanie, jak również w odniesieniu do danych będących w posiadaniu instytucji unijnych, w formatach, które są dostępne, możliwe do znalezienia i możliwe do ponownego wykorzystywania za pomocą środków elektronicznych.

Artykuł 10**Dane badawcze**

1. Państwa członkowskie wspierają dostępność danych badawczych poprzez przyjęcie polityki krajowej oraz podejmowanie odpowiednich działań mających na celu zapewnienie powszechnej dostępności danych badawczych finansowanych ze środków publicznych („polityka otwartego dostępu”), zgodnie z zasadą „otwartości domyślnej” i zgodnie z zasadami FAIR. W tym kontekście należy uwzględnić kwestie związane z prawami własności intelektualnej, ochroną danych osobowych i poufnością, bezpieczeństwem i uzasadnionymi interesami handlowymi zgodnie z zasadą „otwarty jak to najbardziej możliwe, zamknięty jak to konieczne”. Wspomnianą politykę otwartego dostępu kieruje się do organizacji prowadzących badania naukowe i organizacji finansujących badania naukowe.

2. Bez uszczerbku dla art. 1 ust. 2 lit. c) dane badawcze udostępnia się do ponownego wykorzystywania w celach komercyjnych lub niekomercyjnych zgodnie z rozdziałami III i IV, w zakresie, w jakim dane te są finansowane ze środków publicznych i zostały już publicznie udostępnione przez naukowców, organizacje prowadzące badania naukowe lub organizacje finansujące badania naukowe za pośrednictwem repozytorium instytucjonalnego lub tematycznego. W tym kontekście uwzględnia się uzasadnione interesy handlowe, działania związane z transferem wiedzy oraz istniejące już prawa własności intelektualnej.

ROZDZIAŁ IV**NIEDYSKRIMINACJA I UCZCIWY HANDEL****Artykuł 11****Niedyskryminacja**

1. Żadne mające zastosowanie warunki ponownego wykorzystywania dokumentów nie mogą dyskryminować porównywalnych kategorii ponownego wykorzystywania, w tym ponownego wykorzystywania w wymiarze transgranicznym.

2. Jeżeli dokumenty są ponownie wykorzystywane przez organ sektora publicznego jako materiał wejściowy służący jego działalności komercyjnej wykraczającej poza zakres jego zadań publicznych, przy wydawaniu dokumentów przeznaczonych do tej działalności stosuje się takie same opłaty i pozostałe warunki, jakie stosuje się w odniesieniu do innych użytkowników.

Artykuł 12**Uzgodnienia dotyczące wyłączności**

1. Ponowne wykorzystywanie dokumentów jest otwarte dla wszystkich potencjalnych uczestników rynku, nawet jeżeli jeden lub kilku jego uczestników już wykorzystuje oparte na tych dokumentach produkty o wartości dodanej. Umowy ani inne uzgodnienia między organami sektora publicznego lub przedsiębiorstwami publicznymi będącymi w posiadaniu dokumentów a stronami trzecimi nie mogą przyznawać praw wyłącznych.

2. Jeżeli prawo wyłączne jest jednak konieczne do świadczenia usług w interesie publicznym, zasadność przyczyn uzasadniających przyznanie prawa wyłącznego podlega regularnym przeglądom, a w każdym razie przeglądu dokonuje się co trzy lata. Uzgodnienia dotyczące wyłączności zawarte w dniu 16 lipca 2019 r. lub po tej dacie podaje się do publicznej wiadomości w internecie na co najmniej dwa miesiące przed ich wejściem w życie. Ostateczne warunki takich uzgodnień muszą być przejrzyste i podawane do publicznej wiadomości w internecie.

Niniejszy ustęp nie ma zastosowania do digitalizacji zasobów kulturowych.

3. Niezależnie od ust. 1, jeżeli prawo wyłączne dotyczy digitalizacji zasobów kulturowych, okres wyłączności co do zasady nie przekracza dziesięciu lat. W przypadku gdy okres ten przekracza dziesięć lat, podlega on przeglądowi w 11. roku oraz następnie, w stosownych przypadkach, co siedem lat.

Uzgodnienia przyznające prawa wyłączne, o których mowa w akapicie pierwszym, muszą być przejrzyste i podawane do publicznej wiadomości.

W przypadku gdy istnieje prawo wyłączne, o którym mowa w akapicie pierwszym, w ramach tych uzgodnień zainteresowany organ sektora publicznego otrzymuje bezpłatnie kopię poddanych digitalizacji zasobów kulturowych. Kopia ta jest udostępniana do ponownego wykorzystywania z końcem okresu wyłączności.

4. Uzgodnienia prawne lub praktyczne, które, choć wprost nie przyznają prawa wyłącznego, mają na celu ograniczenie dostępności dokumentów do ponownego wykorzystywania przez podmioty inne niż osoba trzecia będąca stroną danego uzgodnienia lub w przypadku których można zasadnie oczekiwać, że doprowadzą do takiej ograniczonej dostępności, podaje się do wiadomości publicznej w internecie na co najmniej dwa miesiące przed ich wejściem w życie. Wpływ takich uzgodnień prawnych lub praktycznych na dostępność danych do ponownego wykorzystywania podlega regularnym przeglądom, a w każdym razie przeglądu dokonuje się co trzy lata. Ostateczne warunki takich uzgodnień są przejrzyste i podawane do publicznej wiadomości w internecie.

5. Istniejące w dniu 17 lipca 2013 r. uzgodnienia dotyczące wyłączności, które nie kwalifikują się jako wyjątki określone w ust. 2 i 3, a do których przystąpiły organy sektora publicznego, wygasają wraz z końcem obowiązywania stosownej umowy, a w każdym razie najpóźniej w dniu 18 lipca 2043 r.

Istniejące w dniu 16 lipca 2019 r. uzgodnienia dotyczące wyłączności, które nie kwalifikują się jako wyjątki określone w ust. 2 i 3, a do których przystąpiły przedsiębiorstwa publiczne, wygasają wraz z końcem obowiązywania stosownej umowy, a w każdym razie do dnia 17 lipca 2049 r.

ROZDZIAŁ V

ZBIORY DANYCH O WYSOKIEJ WARTOŚCI

Artykuł 13

Kategorie tematyczne zbiorów danych o wysokiej wartości

1. Aby ustanowić warunki wspierania ponownego wykorzystywania zbiorów danych o wysokiej wartości, w załączniku zawarto wykaz tematycznych kategorii takich zbiorów.
2. Komisja uprawniona jest do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 15 w celu wprowadzania zmian w załączniku I poprzez dodawanie nowych tematycznych kategorii zbiorów danych o wysokiej wartości, tak by odzwierciedlić rozwój technologii i rynku.

Artykuł 14

Szczególne zbiory danych o wysokiej wartości oraz warunki ich publikacji i ponownego wykorzystywania

1. Komisja przyjmuje akty wykonawcze ustanawiające wykaz będących w posiadaniu organów sektora publicznego lub przedsiębiorstw publicznych szczególnych zbiorów danych o wysokiej wartości należących do kategorii określonych w załączniku I, spośród dokumentów, do których niniejsza dyrektywa ma zastosowanie.

Taki szczególny zbiór danych o wysokiej wartości:

- a) udostępniany jest bezpłatnie, z zastrzeżeniem ust. 3, 4 i 5;
- b) jest w formacie nadającym się do odczytu maszynowego;
- c) jest udostępniany za pośrednictwem interfejsów API; oraz
- d) w odpowiednich przypadkach, jest udostępniany do zbiorczego pobrania.

W tych aktach wykonawczych mogą zostać określone warunki publikacji i ponownego wykorzystywania zbiorów danych o wysokiej wartości. Takie warunki muszą być zgodne z postanowieniami otwartych licencji standardowych.

Mogą one obejmować warunki mające zastosowanie do ponownego wykorzystywania, formatów danych i metadanych oraz do technicznych warunków rozpowszechniania. Inwestycje dokonane przez państwa członkowskie w odniesieniu do sposobów podejścia do otwartych danych, takie jak inwestycje w rozwój i upowszechnianie niektórych standardów, należy uwzględnić i wyważyć względem potencjalnych korzyści z włączenia do wykazu.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 16 ust. 2.

2. Identyfikacji szczególnych zbiorów danych o wysokiej wartości na podstawie ust. 1 dokonuje się w oparciu o ocenę ich potencjału w zakresie:

- a) generowania istotnych korzyści społeczno-ekonomicznych lub środowiskowych oraz innowacyjnych usług;
- b) przydatności dla dużej liczby użytkowników, w szczególności MŚP;
- c) pomagania w generowaniu dochodów; oraz
- d) łączenia ich z innymi zbiorami danych.

W celu identyfikacji takich szczególnych zbiorów danych o wysokiej wartości Komisja przeprowadzi stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, dokona oceny skutków i zapewni komplementarność z obowiązującymi aktami prawnymi, takimi jak dyrektywa 2010/40/UE, dotyczącymi ponownego wykorzystywania dokumentów. Ta ocena skutków obejmuje analizę kosztów i korzyści oraz analizę tego, czy bezpłatne udostępnianie zbiorów danych o wysokiej wartości przez organy sektora publicznego, które muszą uzyskiwać dochody w celu pokrycia znacznej części kosztów związanych z wykonywaniem swoich zadań publicznych, miałoby istotny wpływ na budżet takich organów. W odniesieniu do zbiorów danych o wysokiej wartości będących w posiadaniu przedsiębiorstw publicznych w ocenie skutków szczególną uwagę poświęca się roli, jaką przedsiębiorstwa publiczne odgrywają w konkurencyjnym otoczeniu gospodarczym.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 akapit drugi lit. a) akty wykonawcze, o których mowa w ust. 1, muszą stanowić, że bezpłatna dostępność zbiorów danych o wysokiej wartości nie ma mieć zastosowania do szczególnych zbiorów danych o wysokiej wartości będących w posiadaniu przedsiębiorstw publicznych, jeżeli prowadziłoby to do zakłócenia konkurencji na odpowiednich rynkach.

4. Wymóg bezpłatnego udostępniania zbiorów danych o wysokiej wartości zgodnie z ust. 1 akapit drugi lit. a) nie ma zastosowania do bibliotek, w tym bibliotek uniwersyteckich, muzeów ani archiwów.

5. W przypadkach gdy bezpłatne udostępnianie zbiorów danych o wysokiej wartości przez organy sektora publicznego, które muszą uzyskiwać dochody w celu pokrycia znacznej części kosztów związanych z wykonywaniem swoich zadań publicznych, miałoby istotny wpływ na budżet danych organów, państwa członkowskie mogą – na okres nieprzekraczający dwóch lat od wejścia w życie odpowiedniego aktu wykonawczego przyjętego zgodnie z ust. 1 – zwolnić te organy z wymogu bezpłatnego udostępniania tych zbiorów danych o wysokiej wartości.

ROZDZIAŁ VI

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 15

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 13 ust. 2, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 16 lipca 2019 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 13 ust. 2, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa.

5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 13 ust. 2 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie trzech miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o trzy miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 16

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga Komitet ds. Otwartych Danych i Ponownego Wykorzystywania Informacji Sektora Publicznego. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 17

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 17 lipca 2021 r. Niezwłocznie przekazują one Komisji tekst tych przepisów.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Przepisy te zawierają także wskazanie, że w istniejących przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odniesienia do dyrektyw uchylonych niniejszą dyrektywą odczytuje się jako odniesienia do niniejszej dyrektywy. Metody dokonywania takiego odniesienia i formułowania takiego wskazania określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 18

Ocena przez Komisję

1. Nie wcześniej niż dnia 17 lipca 2025 r. Komisja przeprowadza ocenę niniejszej dyrektywy i przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, a także Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie na temat głównych ustaleń tej oceny.

Państwa członkowskie przekazują Komisji informacje niezbędne do przygotowania tego sprawozdania.

2. Ocena dotyczy w szczególności zakresu stosowania oraz społecznych i gospodarczych skutków niniejszej dyrektywy, w tym:

- a) skali wzrostu ponownego wykorzystywania dokumentów sektora publicznego, do których niniejsza dyrektywa ma zastosowanie, w szczególności przez MŚP;
- b) wpływu zbiorów danych o wysokiej wartości;
- c) skutków zasad stosowanych do pobierania opłat oraz ponownego wykorzystywania urzędowych tekstów natury ustawodawczej i administracyjnej;
- d) ponownego wykorzystywania dokumentów będących w posiadaniu podmiotów innych niż organy sektora publicznego;
- e) dostępności i stosowania interfejsów API;
- f) interakcji między przepisami w zakresie ochrony danych a możliwościami ponownego wykorzystywania;
- g) dalszych możliwości usprawnienia prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego oraz wspierania rozwoju gospodarczego i rozwoju rynku pracy.

Artykuł 19

Uchylenie

Dyrektywa 2003/98/WE, zmieniona dyrektywą wymienioną w załączniku I część A, traci moc od dnia 17 lipca 2021 r., bez uszczerbku dla obowiązków państw członkowskich dotyczących określonych w załączniku II część B terminów transpozycji do prawa krajowego i rozpoczęcia stosowania tych dyrektyw.

Odesłania do uchylonej dyrektywy odczytuje się jako odesłania do niniejszej dyrektywy zgodnie z tabelą korelacji w załączniku III.

Artykuł 20

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

*Artykuł 21***Adresaci**

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 20 czerwca 2019 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

A. TAJANI

Przewodniczący

W imieniu Rady

G. CIAMBA

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Wykaz tematycznych kategorii zbiorów danych o wysokiej wartości, o którym mowa w art. 13 ust. 1

1. Dane geoprzestrzenne
 2. Dane dotyczące obserwacji Ziemi i środowiska
 3. Dane meteorologiczne
 4. Dane statystyczne
 5. Dane dotyczące przedsiębiorstw i ich własności
 6. Dane dotyczące mobilności
-

ZAŁĄCZNIK II

Część A

Uchylona dyrektywa i zmiana do niej
(o której mowa w art. 19)

Dyrektywa 2003/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 345 z 31.12.2003, s. 90)	
Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/37/UE (Dz.U. L 175 z 27.6.2013, s. 1)	

Część B

Terminy transpozycji do prawa krajowego oraz data rozpoczęcia stosowania
(o których mowa w art. 19)

Dyrektywa	Termin transpozycji	Data rozpoczęcia stosowania
2003/98/WE	1 lipca 2005 r.	1 lipca 2005 r.
2013/37/UE	18 lipca 2015 r.	18 lipca 2015 r.

ZAŁĄCZNIK III

TABELA KORELACJI

Dyrektywa 2003/98/WE	Niniejsza dyrektywa
art. 1 ust. 1	art. 1 ust. 1, formuła wprowadzająca
—	art. 1 ust. 1 lit. a), b) i c)
art. 1 ust. 2, formuła wprowadzająca	art. 1 ust. 2, formuła wprowadzająca
art. 1 ust. 2 lit. a)	art. 1 ust. 2 lit. a)
—	art. 1 ust. 2 lit. b)
art. 1 ust. 2 lit. b)	art. 1 ust. 2 lit. c)
art. 1 ust. 2 lit. c)	art. 1 ust. 2 lit. d)
—	art. 1 ust. 2 lit. e)
art. 1 ust. 2 lit. ca)	art. 1 ust. 2 lit. f)
art. 1 ust. 2 lit. cb)	art. 1 ust. 2 lit. g)
art. 1 ust. 2 lit. cc)	art. 1 ust. 2 lit. h)
art. 1 ust. 2 lit. d)	art. 1 ust. 2 lit. i)
art. 1 ust. 2 lit. e)	art. 1 ust. 2 lit. l)
art. 1 ust. 2 lit. f)	art. 1 ust. 2 lit. j)
—	art. 1 ust. 2 lit. k)
art. 1 ust. 3	art. 1 ust. 3
art. 1 ust. 4	art. 1 ust. 4
art. 1 ust. 5	art. 1 ust. 5
—	art. 1 ust. 6 i 7
art. 2, formuła wprowadzająca	art. 2, formuła wprowadzająca
art. 2 pkt 1	art. 2 pkt 1
art. 2 pkt 2	art. 2 pkt 2
—	art. 2 pkt 3
—	art. 2 pkt 5
art. 2 pkt 3	art. 2 pkt 6
—	art. 2 pkt 7–10
art. 2 pkt 4	art. 2 pkt 11
art. 2 pkt 5	art. 2 pkt 12
art. 2 pkt 6	art. 2 pkt 13
art. 2 pkt 7	art. 2 pkt 14
art. 2 pkt 8	art. 2 pkt 15
art. 2 pkt 9	art. 2 pkt 4
—	art. 2 pkt 16 i 17
art. 3	art. 3
art. 4 ust. 1	art. 4 ust. 1

Dyrektywa 2003/98/WE	Niniejsza dyrektywa
art. 4 ust. 2	art. 4 ust. 2
art. 4 ust. 3	art. 4 ust. 3
art. 4 ust. 4	art. 4 ust. 4
—	art. 4 ust. 5
art. 4 ust. 5	art. 4 ust. 6 formuła wprowadzająca
—	art. 4 ust. 6 lit. a) i b)
art. 5 ust. 1	art. 5 ust. 1
—	art. 5 ust. 2
art. 5 ust. 2	art. 5 ust. 3
art. 5 ust. 3	art. 5 ust. 4
—	art. 5 ust. 5–8
—	art. 6 ust. 1 akapit pierwszy
art. 6 ust. 1	art. 6 ust. 1 akapit drugi
art. 6 ust. 2, formuła wprowadzająca	art. 6 ust. 2, formuła wprowadzająca
art. 6 ust. 2 lit. a)	art. 6 ust. 2 lit. a)
art. 6 ust. 2 lit. b)	—
art. 6 ust. 2 lit. c)	art. 6 ust. 2 lit. b)
—	art. 6 ust. 2 lit. c)
—	art. 6 ust. 3
art. 6 ust. 3	art. 6 ust. 4
art. 6 ust. 4	art. 6 ust. 5
—	art. 6 ust. 6
art. 7 ust. 1	art. 7 ust. 1
art. 7 ust. 2	art. 7 ust. 2
art. 7 ust. 3	—
art. 7 ust. 4	art. 7 ust. 3
art. 8	art. 8
art. 9	art. 9 ust. 1
—	art. 9 ust. 2
—	art. 10 ust. 1 i 2
art. 10	art. 11
art. 11 ust. 1	art. 12 ust. 1
art. 11 ust. 2	art. 12 ust. 2
art. 11 ust. 2a	art. 12 ust. 3
—	art. 12 ust. 4
art. 11 ust. 3	—
art. 11 ust. 4	art. 12 ust. 5
—	art. 13–16
art. 12	art. 17 ust. 1
—	art. 17 ust. 2
art. 13 ust. 1	art. 18 ust. 1

Dyrektywa 2003/98/WE	Niniejsza dyrektywa
art. 13 ust. 2	—
art. 13 ust. 3	art. 18 ust. 2 formuła wprowadzająca
—	art. 18 ust. 2 lit. a)–g)
—	art. 19
art. 14	art. 20
art. 15	art. 21
—	załączniki I, II i III

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL